JEAN HANFF KORELITZ

AUTOAREA BESTSELLERULUI *DE LA ÎNCEPUT*

LITERA

buzz BOOKS

TABLE OF CONTENTS

PARTEA ÎNTÂI
- 1. Oricine poate fi scriitor
- 2. Întâmpinarea eroului
- 3. Evan Parker/Parker Evan
- 4. O chestie sigură

PARTEA A DOUA
- 5. Exilul
- 6. Ce lucru îngrozitor
- 7. Cioc, cioc!

PARTEA A TREIA
- 8. Crib death
- 9. Nu-i cel mai rău
- 10. Utica
- CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, paginile 3–4
- 11. Talentatul Tom
- 12. Eu sunt nimeni. Cine eşti tu?
- CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, paginile 23–25
- 13. Năpusteşte-te
- 14. Ceva dintr-un roman
- CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, paginile 36–38
- 15. De ce să se răzgândească?
- 16. Numai scriitorii cu cel mai mare succes
- CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, paginile 43–44
- 17. Un efect secundar neplăcut al succesului
- CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, paginile 71–73
- 18. Minciunile altei zile
- 19. Singurul loc în care mai putea să meargă
- CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, pagina 98
- 20. Nimeni nu vine în Rutland
- 21. Vaaai, ce trist
- CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, paginile 146–147
- 22. Ospitalitate
- CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, paginile 178–180
- 23. Singurul supraviețuitor

24. Banda de avarie
CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, paginile 212–213
PARTEA A PATRA
25. Athens, Georgia
26. Biata Rose
CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, paginile 245–246
27. Foxfire Campground
28. Capătul drumului
CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. Macmillan, New York, 2017, pagina 280
29. Ce risipă de energie!
30. Atenţia la detalii a romancierului
EPILOG
MULȚUMIRI

JEAN HANFF KORELITZ

VIEȚI FURATE

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

The Plot
Jean Hanff Korelitz
Copyright © 2021 Jean Hanff Korelitz
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Vieți furate
Jean Hanff Korelitz

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8244-4

ISBN EPUB 978-606-33-8430-1

Pentru Laurie Eustis

„Scriitorii buni împrumută, scriitorii mari fură.“
T.S. Eliot (dar se poate să fie furat de la Oscar Wilde)

PARTEA ÎNTÂI

1. ORICINE POATE FI SCRIITOR

Jacob Finch Bonner, cândva promiţătorul autor al romanului *The Invention of Wonder*, prezentat în secțiunea „Nou şi Remarcabil“ din *The New York Times Book Review*, a deschis uşa biroului care îi fusese repartizat la primul etaj din Richard Peng Hall, şi-a pus servieta de piele jerpelită pe masa de lucru goală şi s-a uitat în jur cu un aer înrudit cu disperarea. Biroul, al patrulea său locaş în Richard Peng Hall din tot atâţia ani, nu era mult mai bun decât celelalte trei, dar cel puţin priveliştea de la fereastra din spatele mesei de lucru era o alee vag studenţească pe sub copaci şi nu parcarea din anul al doilea şi al treilea, sau tomberonul din primul an (când, ce ironie, fusese mult mai aproape de faima literară, câtă o fi fost ea, şi ar fi putut, teoretic, să spere la ceva mai plăcut). Singurul lucru din încăpere care avea ceva cu adevărat de natură literară, care avea cât de cât căldură, era acea servietă ponosită în care Jake îşi ducea laptopul şi, în această zi anume, mostrele de scris ale studenţilor săi care aveau să sosească în curând, şi pe ea Jake o avea de ani de zile. O cumpărase dintr-un talcioc cu puţin înainte de publicarea primului său roman, cu o anumită sfială scriitoricească: *tânărul autor ridicat în slăvi încă mai are geanta de piele pe care a folosit-o în anii de trudă!* Orice rămăşiţă din speranţa de a deveni acea persoană pierise demult. Şi chiar dacă n-ar fi pierit, n-ar fi avut cum să justifice cheltuiala pentru o nouă geantă. Nu mai putea.

Richard Peng Hall era un adaos din anii ’60 la campusul Ripley, o construcţie dizgraţioasă din blocuri de ciment albe, din spatele sălii de sport, alături de câteva cămine trântite laolaltă pentru „colege“ atunci când Colegiul Ripley a început să primească şi studente, în 1966 (ceea ce, spre lauda lui, s-a întâmplat înaintea altora). Richard Peng a fost un student la inginerie din Hong Kong şi, cu toate că probabil îşi datora mai mult din averea adunată ulterior universităţii la care a mers *după* Colegiul Ripley (şi anume MIT), acea instituţie a refuzat să construiască un Richard Peng Hall, cel puţin pentru valoarea donaţiei la care se gândea el. Scopul iniţial al clădirii de la Ripley a fost să găzduiască programul de inginerie, şi încă mai avea aerul specific unei clădiri pentru ştiinţe, cu holul principal cu ferestre unde nu zăbovea nimeni niciodată, coridoarele lungi şi pustii şi acele blocuri de ciment traumatizante. Însă în 2005, când Ripley s-a descotorosit de inginerie (de fapt, s-a descotorosit de toate programele ştiinţifice, ca şi de toate programele de ştiinţe sociale) şi s-a dedicat, după spusele comisiei de supervizare înnebunite, „studiului şi practicii artelor şi umanioarelor într-o lume care le subestimează din ce în ce mai mult şi are tot mai puțină nevoie de ele“, Richard Peng Hall a fost redistribuit Programului de

Masterat în Arte Frumoase de Ficţiune, Poezie şi Non-ficţiune Personală (Memorii), *low-residency*[1].

Astfel, scriitorii au ajuns în Richard Peng Hall, în campusul Colegiului Ripley, în acest colţ bizar din nordul Vermontului, destul de aproape de legendarul „Regat din Nord-Est“[2] încât să aibă o urmă din ciudăţenia lui distinctă (zona găzduia din anii ’70 un cult creştin mic, dar dârz), însă nu atât de departe de Burlington şi Hanover încât să fie cu totul unde a-nţărcat mutu’ iapa. Desigur, scrierea creativă era predată în colegiu încă din anii ’50, dar niciodată în vreun mod serios, ce să mai vorbim de „întreprinzător“. S-au adăugat lucruri la curriculumul fiecărei instituţii de învăţământ care voia să supravieţuiască, pe măsură ce cultura se schimba în jur şi pe măsură ce studenţii au început, în veşnicul lor fel studenţesc, să aibă pretenţii: studii feminine, studii afro-americane, un centru de calcul care, de fapt, atesta faptul că aceste calculatoare sunt, ştii tu, o chestie. Însă când Ripley a trecut prin marea criză de la sfârşitul anilor ’80, şi când colegiul a aruncat o privire sobră şi foarte neliniştită la ceea ce ar putea fi necesar pentru supravieţuirea instituţiei, iată – surpriză! – *scrierea creativă* a fost cea care a semnalat cea mai optimistă şansă de viitor. Aşa că a lansat primul (şi deocamdată singurul) program de master, Simpozioanele Ripley de Scriere Creativă, iar în anii următori Simpozioanele au înghiţit, practic, restul colegiului, până ce n-a mai rămas decât programul lui *low-residency*, mult mai convenabil pentru studenţii care nu puteau să lase deoparte totul pentru un curs MFA de doi ani. Şi nici n-ar trebui să se aştepte nimeni la asta! Scrisul, conform prospectului pe hârtie lucioasă şi site-ului foarte atrăgător al Colegiului Ripley, nu este o activitate elitistă la care să aibă acces doar câţiva norocoşi. Fiecare om are o voce unică şi o poveste pe care nu poate s-o spună nimeni altcineva. Şi oricine – mai ales cu îndrumarea şi sprijinul Simpozioanelor Ripley – poate fi scriitor.

Ceea ce şi-a dorit întotdeauna Jacob Finch Bonner a fost să fie scriitor. *Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna*, încă din suburbia din Long Island, care era ultimul loc de pe planetă din care ar trebui să provină un artist serios de orice fel, însă în care el, totuşi, a fost blestemat să crească, singurul copil al unui avocat de drept fiscal şi al unei consiliere de carieră de liceu. Dumnezeu ştie de ce şi-a legat soarta de răftuleţul nebăgat în seamă din librăria locală pe care scria AUTORI DIN LONG ISLAND!, însă lucrul acesta n-a rămas nebăgat în seamă în casa tânărului scriitor. Tatăl (avocatul de drept fiscal) obiectase cu îndârjire (Scriitorii nu câştigă bine! În afară de Sidney Sheldon. Jake susţine că este următorul Sidney Sheldon?), iar mama (consiliera de carieră) a crezut de cuviinţă să-i amintească în mod constant de rezultatul său în cel mai bun caz mediocru la partea verbală a

testelor PSAT[3]. (Pentru Jack era foarte stânjenitor că a reuşit *mai bine la matematică decât la partea verbală*.) Fuseseră piedici greu de trecut, dar care artist nu are de înfruntat piedici? Toată copilăria a citit cu încăpăţânare (şi, trebuie spus, aproape competitiv şi cu invidie), abătându-se de la lecturile obligatorii, sărind peste obişnuitele aiureli ale adolescenţei ca să cerceteze câmpul în formare al viitorilor săi rivali. Apoi s-a dus la Wesleyan să studieze scrierea creativă şi a intrat într-un grup bine sudat de colegi proto-romancieri şi autori de povestiri care erau la fel de nebuneşte de competitivi ca el.

Multe erau visurile tânărului Jacob Finch Bonner când venea vorba despre ficţiunea pe care avea s-o scrie într-o bună zi. (În realitate, „Bonner“ nu era tocmai autentic – străbunicul din partea tatălui lui Jake îl înlocuise pe Bernstein cu Bonner cu un secol înainte –, dar nici „Finch“ nu era, Jake şi-l adăugase în liceu ca omagiu romanului care i-a trezit dragostea pentru ficţiune.) Uneori, la cărţile care îi plăceau în mod deosebit, îşi închipuia că le-a scris el însuşi şi le dădea interviuri despre ele criticilor sau celor care făceau recenzii (ocolind întotdeauna cu modestie laudele interlocutorului), sau citea din ele unui public numeros şi avid dintr-o librărie sau dintr-o sală cu toate locurile ocupate. Îşi imagina propria fotografie pe supracoperta din spate a unei cărţi cartonate (luând ca modele deja învechitele „scriitor care se apleacă asupra maşinii de scris manuale“ sau „scriitor cu pipă“) şi se gândea mult prea des cum e să stea la o masă, dând autografe unei cozi lungi, încolăcite, de cititori. *Mulţumesc*, i-ar spune cântat fiecăruia, femeie sau bărbat. *Ce drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, Da, este și una dintre preferatele mele*.

Nu era cu totul adevărat că Jake nu se gândea niciodată la scrierea reală a viitoarelor sale lucrări de ficţiune. Ştia că o carte nu se scrie singură şi că este nevoie de efort real – efort de imaginaţie, efort de tenacitate, efort de tehnică – pentru a-şi aduce pe lume în cele din urmă propriile cărţi. Ştia, de asemenea, că domeniul nu este lipsit de înghesuială: o mulţime de tineri întocmai ca el aveau aceleaşi sentimente faţă de cărţi şi voiau să le scrie într-o bună zi, şi era chiar posibil ca unii dintre aceşti tineri să aibă, teoretic, *chiar mai mult talent* decât el, sau poate că o imaginaţie mai viguroasă, sau, pur şi simplu, mai multă voinţă să ducă lucrurile la bun sfârşit. Acestea nu erau idei care să-i placă prea tare, dar, ceea ce era în favoarea lui, ştia cu adevărat ce vrea. Ştia că n-o să ia un atestat de predare a limbii engleze în şcolile publice („dacă chestia cu scrisul nu merge“) sau să dea testele LSAT[4] („de ce nu?“). Ştia că îşi alesese culoarul şi începuse să înoate, şi n-avea să se oprească din înotat până nu-şi ţinea în mâini propria carte, moment în care cu siguranţă lumea va fi aflat lucrul pe care el îl ştia de atâţia ani:

Era scriitor.

Un scriitor mare.

Oricum, asta fusese intenţia.

Era spre sfârşitul lui iunie şi în cea mai mare parte a săptămânii plouase peste tot în Vermont când Jake a deschis uşa noului său birou din Richard Peng Hall. Când a păşit înăuntru a observat că adusese noroi pe coridor şi în încăpere, şi s-a uitat în jos la pantofii săi de alergare jalnici – cândva albi, acum cafenii din pricina umezelii şi noroiului, niciodată folosiţi cu adevărat pentru alergare – şi a simţit că e inutil să-i dea jos acum. Îşi petrecuse ziua nesfârşită venind cu maşina din oraş, cu două sacoşe de plastic de la Food Emporium pline cu haine şi acea servietă veche în care era laptopul aproape la fel de vechi pe care romanul actual – romanul la care, în teorie (în opoziţie cu „în realitate“), lucra – şi dosarele cu lucrările prezentate de studenţii repartizaţi lui, şi şi-a dat seama că aducea tot mai puţine lucruri cu el de fiecare dată când făcea călătoria spre nord, la Ripley. În primul an? O valiză mare îndesată cu cele mai multe dintre hainele sale (pentru că cine ştie ce ar putea fi considerat ţinută potrivită pentru trei săptămâni în nordul Vermontului, înconjurat de studenţi cu siguranţă linguşitori şi colegi profesori cu siguranţă invidioşi?) şi toate ciornele scoase la imprimantă ale celui de-al doilea roman, despre al cărui termen de predare avea tendinţa să se văicărească în public. Anul acesta? Doar două sacoşe de plastic în care aruncase blugi şi cămăşi şi laptopul pe care acum îl folosea mai ales ca să comande cina şi să se uite pe YouTube.

Dacă peste un an avea să facă în continuare munca asta deprimantă, probabil că n-o să se mai ostenească să ia laptopul.

Nu, Jake nu aştepta cu sufletul la gură sesiunea Simpozioanelor Ripley care era pe cale să înceapă. Nu aştepta cu sufletul la gură să se revadă cu colegii săi plicticoşi şi enervanţi, nici unul dintre ei vreun scriitor pe care să-l admire sincer, şi cu siguranţă nu aştepta cu sufletul la gură să se prefacă entuziasmat de alt batalion de studenţi zeloşi, fiecare dintre ei probabil convins că într-o bună zi va scrie – sau poate că *a scris deja* – Marele Roman American.

Mai presus de toate, nu aştepta cu sufletul la gură să pretindă că el însuşi este încă un scriitor, ca să nu mai vorbim de unul mare.

Se înţelege de la sine că Jake nu făcuse nici o pregătire pentru iminenta perioadă a Simpozioanelor Ripley. Nu cunoştea nici una dintre paginile de probă din acele dosare enervant de groase. Când începuse să lucreze la Ripley se convinsese singur că „mare profesor“ este o adăugire lăudabilă la „mare scriitor“ şi se ocupase cu foarte mare atenţie de mostrele de scriitură ale acestor tipi, care plătiseră bani buni ca să studieze cu el. Însă dosarele pe care le scotea acum din servietă, dosare
de citirea cărora ar fi trebuit să se apuce în urmă cu câteva săptămâni, când le-a primit de la Ruth Steuben (şefa de birou foarte severă a Simpozioanelor), au călătorit de la poştă în servieta de piele fără să sufere jignirea de a fi deschise, ca să nu mai vorbim de o examinare atentă. Acum Jake le privea încruntat, de parcă ele ar fi fost răspunzătoare de tergiversările sale şi de seara îngrozitoare care, ca urmare, îi stătea în faţă.

Pentru că, la urma urmei, ce era de ştiut despre
oamenii ale căror vieţi interioare erau în aceste dosare, care chiar acum se adunau în nordul Vermontului, şi în sălile de conferinţe sterpe din Richard Peng Hall,
şi în însuşi acest birou, după ce începeau întâlnirile între patru ochi, peste câteva zile? Aceşti studenţi anume, aceşti învăţăcei înflăcăraţi, aveau să fie imposibil de deosebit de echivalenţii lor de la Ripley dinainte: profesionişti aflaţi la jumătatea carierei, convinşi că ar putea să debiteze automat aventuri à la Clive Cussler, sau mame care aveau bloguri despre copiii lor şi nu pricepeau de ce n-ar avea o slujbă regulată la *Good Morning America*, sau proaspeţi pensionari „care revin la ficţiune“ (convinşi că ficţiunea îi aşteptase pe ei?). Cei mai răi dintre toţi erau cei care îi aminteau cel mai bine lui Jake de el însuşi: „romancieri literari“, foarte serioşi, arzând de ranchiună faţă de oricine ajunsese acolo înaintea lor. Clive Cusslerii şi mamele bloggeriţe încă ar mai putea fi convinşi că Jake este un romancier tânăr (acum „destul de tânăr“) celebru, sau cel puţin „foarte apreciat“, însă închipuiţii David Foster Wallace şi Donna Tartt care cu siguranţă se aflau în vraful de dosare? N-aş prea crede. Acest grup va fi mult prea conştient de faptul că Jacob Finch Bonner a stâlcit-o cu prima lovitură, n-a izbutit să scoată al doilea roman destul de bun şi nici o urmă din al treilea roman, şi fusese trimis în purgatoriul special al foştilor scriitori promiţători, din care atât de puţini dintre ei mai ieşeau. (Întâmplător, nu era adevărat că Jake n-a scris al treilea roman, dar în acest caz neadevărul era, de fapt, preferabil adevărului. Fusese, într-adevăr, un al treilea roman, şi chiar un al patrulea, însă acele manuscrise, care i-au înghiţit aproape cinci ani din viaţă, au fost respinse de o gamă spectaculoasă de editori al căror prestigiu era tot mai scăzut, de la editorul tradiţional al romanului *The Invention of Wonder* la editura universitară respectabilă care îi publicase a doua carte, *Reverberations*, până la multe, multe mici competiţii de publicare înşirate la spatele lui *Poets & Writers*[5], pentru înscrierea în care cheltuise o mică avere şi pe care, nu mai e nevoie să spunem, nu le câştigase. Având în vedere aceste fapte demoralizante, prefera ca studenţii săi să creadă că încă se străduieşte să tragă la mal acel al doilea roman mitic şi uluitor.)

Chiar şi fără să fi citit lucrările noilor săi studenţi, Jake avea impresia că îi cunoaşte la fel de intim ca pe cei dinaintea lor, adică mai bine decât şi-ar fi dorit să-i cunoască. Ştia, de exemplu, că sunt mult mai puţin talentaţi decât se cred, sau poate că exact la fel de netalentaţi cât se tem în taină că sunt. Ştia că vor de la el lucruri pe care el era cu totul neputincios să le dea şi, în primul rând, n-avea de ce să pretindă că le are. Mai ştia că fiecare dintre ei o să eşueze, şi ştia că atunci când o să-i lase în urmă, la capătul acestei serii

de trei săptămâni, vor dispărea din viaţa lui şi nu se va mai gândi niciodată la ei. Ceea ce era tot ce-şi dorea cu adevărat de la ei.

Dar mai întâi trebuia să livreze acea fantezie de la Ripley că sunt cu toţii, şi „studenţi“, şi „profesori“, deopotrivă, colegi în artă, fiecare cu o voce unică şi o poveste neobişnuită pe care s-o spună cu ea, şi că fiecare merită în aceeaşi măsură să fie numit cu acel cuvânt magic: scriitor.

Era şapte şi jumătate şi încă ploua. Când îşi va întâlni noii studenţi în seara următoare, la picnicul de bun-venit, va trebui să fie numai zâmbet, numai încurajare şi plin de îndrumare atât de strălucitoare, încât fiecare nou membru al Programului de Masterat în Artele Frumoase din Simpozioanele Ripley să poată crede că „înzestratul“ (*Philadelphia Inquirer*) şi „promiţătorul“ (*Boston Globe*) autor al romanului *The Invention of Wonder* este pregătit să le deschidă cu mâna lui porţile din Shangri-La-ul Celebrităţii Literare.

Din păcate, singura cale de aici până acolo trecea prin acele douăsprezece dosare.

A aprins lampa de birou standard din Richard Peng şi s-a aşezat pe scaunul de birou standard din Richard Peng, care a scârţâit tare, apoi a stat îndelung cu ochii la o linie de murdărie de-a lungul muchiilor blocurilor de ciment de pe peretele de lângă uşa biroului, amânând până în ultimul moment posibil lunga şi neplăcuta seară care urma să înceapă.

De câte ori, privind înapoi la această seară, ultima dintr-o perioadă la care avea să se gândească întotdeauna ca la „înainte“, avea să-şi dorească să nu se fi înşelat atât de tare, de fatal? De câte ori, în ciuda norocului uluitor pus în mişcare de unul dintre acele dosare, n-avea să-şi dorească să fi ieşit din acel birou sterp, să fi mers înapoi pe propriile urme de noroi de pe coridor, să se fi întors la maşină şi să fi condus atâtea ore înapoi la New York şi la eşecul personal banal? De prea multe ori, dar n-are importanţă. Era deja prea târziu pentru asta.

[1] Formă de învăţământ, de obicei universitar, în care se combină cursurile la distanţă cu scurte perioade de cursuri la sediul universităţii respective

[2] Zona de nord-est a statului Vermont, cu districtele Essex, Orleans şi Caledonia

[3] Teste date de liceeni pentru obţinerea unei burse de merit naţionale

[4] Testul de admitere la Drept

[5] Revistă literară

2. ÎNTÂMPINAREA EROULUI

În după-amiaza următoare, când a început picnicul de bun-venit, Jack era epuizat, după ce s-a târât la şedinţa corpului didactic de dimineaţă cu numai trei ore dormite. A fost o mică victorie anul acesta când Ruth Steuben i-a luat în sfârşit studenţii care se considerau poeţi şi i-a trimis altor profesori care se considerau poeţi (Jake n-avea nici o învăţătură valoroasă pentru cei care voiau să fie poeţi. Din experienţa sa, poeţii citeau adesea ficţiune, dar scriitorii de ficţiune care spuneau că citesc în mod cât de cât regulat poezie erau *mincinoşi*), aşa că se putea spune, cel puţin, că cei doisprezece studenţi care îi fuseseră repartizaţi sunt scriitori de proză. Dar ce mai proză! În lectura de o noapte întreagă, alimentată de Red Bull, perspectiva narativă ţopăia ca şi cum adevăratul povestitor ar fi fost un purice, sărind de la un personaj la altul, iar poveştile (sau… capitolele?) erau în acelaşi timp atât de fleşcăite şi frenetice, încât ceea ce însemnau era, în cel mai rău caz, nimic, iar în cel mai bun caz, nu destul. Timpurile se rostogoleau prin paragrafe (uneori prin fraze!), iar cuvintele erau folosite uneori în feluri care implicau cu siguranţă faptul că autorului nu-i este prea limpede sensul lor. Din punct de vedere gramatical, cei mai netalentaţi dintre ei îl făceau pe Donald Trump să pară Stephen Fry, iar cei mai mulţi dintre ceilalţi erau făuritori de fraze care nu puteau fi descrise decât ca… absolut banale.

În acele dosare fusese descoperirea şocantă a unui cadavru în descompunere pe o plajă (sânii cadavrului erau descrişi, chestie de neînţeles, ca nişte „cantalupi bine copţi“), o povestire afectată despre faptul că autorul a descoperit, printr-un test de ADN, că este „parţial african“, un studiu inert de personaje al unei mame care trăia împreună cu fiica într-o casă veche şi partea introductivă a unui roman al cărui cadru era un baraj construit de castori „în adâncul pădurii“. Unele dintre aceste probe de scriere nu aveau pretenţii de literatură şi avea să fie destul de uşor să se ocupe de ele – să stabilească intriga şi să corecteze proza ca să fie cât de cât folositoare avea să fie suficient ca să-şi justifice onorariul şi să se achite de responsabilităţile profesionale –, însă cele mai conştient „literare“ (unele dintre ele, în mod ironic, dintre cele mai prost scrise) aveau să-l stoarcă de puteri. Ştia asta. Se întâmpla deja.

Din fericire, şedinţa cadrelor didactice n-a fost prea obositoare. (Se prea poate ca Jack să fi aţipit un pic atunci când Ruth Steuben s-a dedat la intonarea rituală a regulilor de la Ripley legate de hărţuirea sexuală.) Profesorii care reveneau la Simpozioanele Ripley se înţelegeau destul de bine între ei şi, cu toate că Jack n-ar fi putut spune că *se împrietenise* cu adevărat cu vreunul dintre ei, avea o tradiţie solidă de băut bere o dată la fiecare sesiune la „Ripley Inn“ cu Bruce O’Reilly, pensionat de la Facultatea de Limba Engleză de la Colby şi autorul a şase romane publicate de o

editură independentă din statul său natal, Maine. Anul acesta erau doi nou-veniţi în sala de şedinţe de la parterul clădirii Richard Peng, o poetesă agitată pe nume Alice, care părea de vârsta lui, şi un bărbat care s-a prezentat ca scriitor „multi-gen“, care şi-a rostit cântat numele, Frank Ricardo, într-un fel care implica în mod clar că ceilalţi îl recunosc – sau, în orice caz, *ar trebui* să-l recunoască. Frank Ricardo? Era adevărat că Jake încetase să mai dea atenţie altor scriitori cam pe când al patrulea său roman începea să adune respingeri – pur şi simplu, era prea dureros să continue –, dar nu credea că ar fi trebuit să audă de un Frank Ricardo. (Câştigase vreun Frank Ricardo un National Book Award sau un Pulitzer? Azvârlise vreun Frank Ricardo un prim roman ivit din senin în vârful listei de bestselleruri din *New York Times* datorită faimei răspândite masiv prin viu grai?) După ce Ruth Steuben a isprăvit recitarea şi a parcurs programul (zilnic şi săptămânal, lecturi serale, datele la care trebuia să fie prezentate evaluările scrise şi termenele-limită pentru jurizarea diplomelor de scriere de la sfârşitul sesiunii Simpozioanelor), a încheiat şedinţa amintindu-le zâmbitor, dar aprig, că picnicul de bun-venit nu este opţional pentru cadrele didactice. Jake s-a repezit spre uşă înainte ca vreunul dintre colegi – cunoscuţi sau noi – să i se poată adresa.

Apartamentul pe care îl închiriase era la câţiva kilometri la est de Ripley, pe o stradă care chiar avea numele Poverty Lane[6]. Era al unui fermier local – mai exact, al văduvei lui – şi oferea o vedere peste drum a unui hambar dărăpănat care adăpostise cândva o cireadă de vaci de lapte. Acum văduva arendase pământul unuia dintre fraţii lui Ruth Steuben şi avea în clădirea fermei o grădiniţă cu program de zi. Susţinea că nu pricepe în ruptul capului chestiile pe care le face Jake și care ajungeau să fie cărţi, sau cum se face că asta se predă la Ripley, sau cine ar putea să plătească pentru a învăţa aşa ceva, însă îi păstrase apartamentul din primul an al lui la Ripley – combinaţia de liniştit, politicos şi prompt cu chiria se pare că era prea rară ca să n-o facă. În dimineaţa aceea, Jake a ajuns în pat pe la patru şi a dormit până mai erau zece minute înainte să înceapă şedinţa cadrelor didactice. Nu era destul. Acum a tras draperiile şi a căzut lat din nou, trezindu-se la cinci ca să înceapă să-şi potrivească faţa de jucător pentru începerea oficială a perioadei de la Ripley.

Grătarul se făcea pe peluza colegiului, înconjurată de clădirile mai vechi din Ripley, care – spre deosebire de Richard Peng Hall – erau liniştitor universitare şi, de fapt, foarte frumoase. Jake şi-a pus pe o farfurie de carton pui şi turtă de mălai şi a băgat mâna într-un răcitor ca să scoată o sticlă de Heineken, dar pe când făcea asta un trup s-a rezemat de el şi un braţ lung, acoperit din belşug cu păr blond, i-a deviat mâna de pe traiectorie.

– Scuze, omule, a zis persoana nevăzută chiar când degetele ei se încleştau pe sticla de bere pe care o voia Jake şi o trăgea afară din apă.

– Nu-i nimic, a zis Jake automat.

Ce moment jalnic de meschin! L-a făcut să se gândească la acele benzi desenate cu culturişti de la sfârşitul vechilor cărţi cu benzi desenate: huliganul care izbeşte cu piciorul în nisip în faţa slăbănogului de patruzeci şi nouă de kile. Ce o să facă în privinţa asta? O să devină el însuşi un huligan mătăhălos, desigur. Tipul – de înălţime medie, blond spălăcit, cu umeri masivi – se întorsese deja cu spatele, scotea capacul sticlei şi o ridica la gură. Jake nu vedea faţa ticălosului.

– Domnule Bonner.

Jake şi-a îndreptat spatele. Lângă el stătea o femeie. Era nou-venita din şedinţa de dimineaţă. Alice nu-ştiu-cum. Cea agitată.

– Bună. Alice, da?

– Alice Logan. Da. Voiam doar să spun cât de mult îmi place opera dumneavoastră.

Jake a simţit, şi a remarcat, senzaţia fizică pe care o avea în general la această frază pe care încă o mai auzea din când în când. În acest context, „opera“ nu putea să însemne decât *The Invention of Wonder*, un roman discret al cărui cadru era Long Islandul natal şi care prezenta un tânăr pe nume Arthur. Arthur, a cărui fascinaţie faţă de viaţa şi ideile lui Isaac Newton oferă intriga romanului şi un sprijin împotriva haosului atunci când fratele lui moare brusc, nu era, cu *nu* subliniat, un substitut al lui Jake mai tânăr. (Jake nu avea fraţi sau surori şi a trebuit să facă o cercetare vastă pentru a crea un personaj care cunoştea viaţa şi ideile lui Isaac Newton!) Într-adevăr, *The Invention of Wonder* fusese citit de mută lume când a apărut şi, presupunea el, încă mai era citit uneori, de oameni care îndrăgeau ficţiunea şi direcţia în care s-ar putea îndrepta. Niciodată nu folosise cineva vorbele „Îmi place opera ta“ referindu-se la *Reverberations* (o culegere de povestiri pe care primul lui editor a respins-o şi pe care Diadem Press a Universității Statului New York – o editură universitară *foarte respectată*! – o remodelase ca „roman din povestiri legate între ele“), în ciuda faptului că nenumărate exemplare au fost trimise, aşa cum se cuvine, pentru recenzii (fără să aibă ca rezultat *nici măcar una*).

Ar fi trebuit să fie plăcut când încă se întâmpla, dar, cumva, nu era. Cumva îl făcea să se simtă groaznic. Dar, de fapt, nu orice îl făcea să se simtă aşa?

S-au dus la una dintre mesele de picnic şi s-au aşezat. Jake uitase, după furtul acelei Heineken, să-şi ia altceva de băut.

– A fost atât de puternic, a zis ea, continuând conversaţia. Şi aveai… cât, douăzeci şi cinci de ani când ai scris cartea?

– Cam aşa, da.

– Ei bine, am fost copleşită.

– Mulţumesc, e drăguţ să spui asta.

– Eram în programul meu MFA când am citit-o.

De fapt, cred că am fost în acelaşi program. Nu în acelaşi timp.

– Da?

Programul lui Jake – şi, se pare, al lui Alice – nu fusese acest tip mai nou de *low residency*, ci varianta mai clasică „lasă-ţi baltă viaţa şi dedică-te artei tale pentru doi ani bătuţi pe muchie“ şi, sincer, era de asemenea un program mai prestigios decât cel de la Ripley. Ataşat unei universităţi din Midwest[7], producea de multă vreme poeţi şi romancieri de *mare importanţă* pentru literatura americană şi era atât de greu să ajungi în el, încât lui Jake i-au trebuit trei ani ca să reuşească (timp în care a văzut că sunt admişi prieteni şi cunoştinţe care cu siguranţă aveau mai puţin talent). Şi-a petrecut acei ani locuind într-un apartament microscopic din Queens şi lucrând la o agenţie literară foarte interesată de literatura ştiinţifico-fantastică şi de fantezie. Literatura ştiinţifico-fantastică şi de fantezie, genuri de care n-a fost niciodată pasionat, păreau să atragă mulţi – ei bine, de ce să n-o spunem fără menajamente – *smintiţi* în cercul celor care aspirau la publicare, nu că Jake ar fi avut cu ce să compare asta, de vreme ce toate agenţiile literare foarte distinse la care apelase după absolvirea colegiului refuzaseră să se folosească de talentul lui. Fantastic Fictions, LLC[8], o firmă cu doi oameni aflată în Hell's Kitchen (de fapt, în micuţa cameră din spate a apartamentului de tip vagon din Hell's Kitchen al unuia dintre proprietari) avea o listă de vreo patruzeci de autori, dintre care cei mai mulţi au plecat la agenţii mai mari atunci când au avut cât de cât succes profesional. Treaba lui Jake era să asmută avocatul asupra acestor scriitori nerecunoscători, să-i împiedice pe autorii nesolicitaţi să le descrie la telefon agenţilor seria lor de zece romane (scrise sau nu) şi, mai presus de toate, să citească manuscris după manuscris despre realităţi alternative distopice pe planete îndepărtate, sisteme penale întunecate aflate mult sub suprafaţa pământului şi alianţe de rebeli post-apocaliptici care voiau să răstoarne tirani războinici şi sadici.

Odată *chiar* a reuşit să descopere o propunere foarte interesantă pentru şefii săi, un roman despre o tânără îndrăzneaţă care evadează de pe o planetă care este colonie penitenciară la bordul unui soi de nave intergalactice cu gunoi şi descoperă printre gunoaie o populaţie mutantă pe care o transformă într-o armată răzbunătoare şi, în cele din urmă, o conduce în bătălie. Avea cu siguranţă potenţial, însă cei doi târâie-brâu care îl angajaseră au lăsat manuscrisul să zacă pe birou luni în şir, flituindu-l când le amintea de el. În cele din urmă, Jake s-a lăsat păgubaş şi după un an, când a citit în *Variety*[9] că ICM a vândut cartea companiei Miramax (cu Sandra Bullock în anexă), a decupat cu grijă articolul. După şase luni, când a sosit biletul său de aur la petrecerea de la MFA şi şi-a părăsit slujba – O, ce zi ferice! –, a pus pe biroul şefului articolul decupat, pe manuscrisul prăfuit.

Făcuse ceea ce fusese angajat să facă. Întotdeauna recunoştea o intrigă valoroasă atunci când o vedea.

Spre deosebire de mulţi dintre colegii de la MFA (unii
dintre ei intraseră în program cu lucrări publicate, mai ales în reviste literare, dar într-un caz – slavă Domnului, al unui poet, nu al unui scriitor de ficţiune – în afurisita de *New Yorker*), Jake n-a irosit nici o clipă din acei doi ani preţioşi. A mers conştiincios la fiecare seminar, prelegere, lectură, atelier şi întâlnire neoficială cu redactori şi agenţi din New York, şi în principal a refuzat să se bălăcească în acea maladie (ea însăşi fictivă), „blocajul scriitorului". Când nu era la cursuri sau la prelegeri la universitate, scria, şi în doi ani a dat la iveală o primă ciornă a ceea ce avea să devină *The Invention of Wonder*. A prezentat-o ca teză de absolvire
şi la orice concurs potrivit oferit de program. A câştigat unul dintre ele. Lucru şi mai important, asta i-a adus un agent.

A reieşit că Alice a ajuns în campusul din Midwest la câteva săptămâni de la plecarea lui. Era acolo în anul următor, când romanul lui a fost publicat şi o imagine a copertei a fost prinsă pe avizier cu specificarea PUBLICAŢII ALE ABSOLVENȚILOR.

– Vreau să zic, cât de entuziasmant! La numai un an după absolvirea programului.

– Da. Chestie ameţitoare.

Asta stătea între ei ca un lucru greoi şi neplăcut. În cele din urmă, el a zis:

– Aşadar, scrii poezie.

– Da. Mi-a apărut prima culegere în toamna trecută. Universitatea din Alabama.

– Felicitări. Mi-aş dori să citesc mai multă poezie.

De fapt, nu-şi dorea, însă *îşi dorea* să-şi fi dorit să citească mai multă poezie, ceea ce ar fi trebuit să conteze cât de cât.

– Mi-aş dori să pot scrie un roman.

– Păi, poate că poţi.

Ea a clătinat din cap. Părea… era ridicol, însă poetesa asta palidă chiar flirta cu el? De ce naiba?

– N-aş şti cum. Adică, îmi place să citesc romane, dar sunt epuizată dacă scriu un singur rând. Nu-mi pot închipui, pagini şi pagini de scris, ca să nu mai vorbesc de personaje, care trebuie să pară reale, şi o poveste care trebuie să te surprindă. E absurd faptul că oamenii chiar pot face asta. Şi nu numai o dată! Adică, l-ai scris pe al doilea, nu?

Şi al treilea, şi al patrulea, şi-a zis el. Al cincilea, dacă îl puneai la socoteală pe cel aflat acum în laptopul său, la care fusese prea descurajat să se uite măcar de aproape un an. A încuviințat din cap.

– Ei bine, când am primit această slujbă erai singurul dintre profesori pe care îl cunoşteam. Vreau să zic, a cărui operă o cunoşteam. Mi-am închipuit că probabil e în ordine dacă eşti aici.

Jack a muşcat prudent din turta de mălai: previzibil de uscată. Nu mai întâlnise de vreo doi ani acest grad de aprobare scriitoricească, şi era incredibil cât de repede au năvălit înapoi toate simţirile narcotizant de calde. Asta era ceea ce trebuia admirat, şi încă admirat cu grijă, de cineva care ştie exact cât de greu e să scrii o frază în proză bună şi transcendentă! Cândva crezuse că viaţa avea să-i fie ticsită cu astfel de întâlniri, nu doar cu colegi scriitori şi cititori devotaţi (ai din ce în ce mai marii și mai profundei sale *œuvre*[10]), ci cu studenţi (poate, în ultimă instanţă, în programe mult mai bune) încântaţi să-i fie repartizaţi lui Jacob Finch Bonner, tânărul romancier în ascensiune, ca scriitor supervizor/instructor. Genul de profesor cu care poţi să bei o bere după terminarea atelierului!

Nu că Jake ar fi băut vreodată o bere cu unul dintre studenţi.

– Păi, e drăguţ din partea ta să o spui, i-a spus lui Alice, cu modestie studiată.

– Încep din toamna aceasta ca asistentă la Hopkins, dar n-am predat niciodată. S-ar putea să-mi fie peste puteri.

S-a uitat la ea şi rezerva de bunăvoinţă, deja mică, acum se scurgea rapid. Asistentă la Johns Hopkins nu era un fleac. Probabil însemna un post universitar pentru care ea a trebuit să învingă câteva sute de poeţi. Probabil că şi publicarea de către o editură universitară era rezultatul unui premiu, i-a dat acum prin cap, şi cam oricine care ieşea dintr-un program MFA cu un manuscris se înscria la toate concursurile. Fata asta, Alice, era foarte posibil o versiune a marii lovituri, sau a ceea ce trecea drept mare lovitură în lumea poeziei. Acest gând l-a pleoştit de-a binelea.

– Sunt sigur că o să te descurci, a zis. Când nu ştii ce să faci, pur şi simplu încurajează-i. Pentru asta ne plătesc bani buni.

A arborat un zâmbet cu gura până la urechi. Era groaznic de stânjenitor.

După o clipă, Alice a zâmbit larg la rândul său şi arăta la fel de jenată ca el.

– Hei, vă trebuie asta? a zis cineva.

Jake a ridicat privirea. Poate că n-ar fi recunoscut faţa – lungă şi îngustă, cu părul blond căzând peste ochii înfundaţi în orbite –, însă a recunoscut acel braţ. L-a urmărit până la capăt: o unghie destul de ascuţită a unui arătător întins. Pe faţa de masă de plastic în carouri roşii şi albe de pe masa de picnic era un desfăcător de capace.

– Poftim? a zis Jake. A, nu.

– Pentru că lumea o caută. Ar trebui să fie acolo, lângă bere.

Acuzaţia era clară: Jake şi Alice, doi oameni evident neimportanţi, l-au văduvit pe acest talent năvalnic din inima Simpozioanelor Ripley şi pe prietenii lui de accesul la unealta crucială pentru destuparea sticlelor, lucru care, la rândul lui, i-a văduvit pe aceşti studenţi evident talentaţi de accesul la băutura lor preferată.

Nici Alice, nici Jake n-a răspuns.

– Aşa că o să-l iau înapoi, a zis blondul, făcând exact asta.

Cei doi membri ai corpului didactic au privit în tăcere: din nou, acel spate întors, înălţimea medie, blond spălăcit, umeri largi, plecând, cu desfăcătorul ridicat triumfător.

– Ei bine, iaca un Făt-Frumos, a zis Alice, spărgând tăcerea.

Tipul s-a dus la una dintre mese care era încărcată la maximum, cu oameni şezând într-o parte pe capetele băncilor şi aşezaţi pe scaune de grădină trase acolo. Era prima seară a sesiunii şi era limpede că acest grup de noi studenţi se constituise în gaşca alfa, şi judecând după întâmpinarea ca pentru eroi făcută blondului cu desfăcătorul de capace de către comesenii lui, amicul lor pus pe critici era evidentul ei epicentru.

– Sper să nu se dovedească a fi poet, a zis Alice, oftând.

Nu prea erau şanse pentru asta, şi-a zis Jake. Totul la tip ţipa SCRIITOR DE FICŢIUNE, cu toate că specia însăşi se împărţea mai mult sau mai puţin egal în subcategoriile:

1. Mare Romancier American
2. Autor de Bestselleruri *New York Times*.

Sau acel hibrid foarte rar…

3. Mare Romancier American Autor de Bestselleruri *New York Times*.

Cu alte cuvinte, triumfătorul salvator al desfăcătorului de capace răpit ar fi putut să-şi dorească să fie Jonathan Franzen, sau şi-ar fi putut dori să fie James Patterson, însă din punct de vedere practic nu era nici o diferenţă. Ripley nu-l deosebea pe cel care pretindea să facă literatură de breslaşul povestitor, ceea ce însemna că, într-un fel sau altul, acest tip care se credea legendar foarte probabil avea să intre a doua zi dimineaţă în sala de curs a lui Jake. Şi el nu putea să facă absolut nimic în privinţa asta, fir-ar să fie.

[6] Pasajul Sărăciei

[7] Termen care desemnează partea de nord-centru a SUA, una dintre cele patru regiuni stabilite de Biroul Recensământului

[8] Societate cu răspundere limitată

[9] Revistă de divertisment

[10] Operă (în limba franceză în original)

3. EVAN PARKER/PARKER EVAN

Şi ce să vezi: iată-l cum intră ţanţoş în Peng-101 (sala de şedinţe de la parter) împreună cu ceilalţi a doua zi dimineaţă, la ora zece, aruncă o privire leneşă spre capătul mesei de şedinţă, unde şedea Jake, fără să dea vreun semn că recunoaşte acea persoană (Jacob Finch Bonner) care era evident că este personajul important din încăpere, şi se aşază. A întins mâna spre teancul de fotocopii din mijlocul mesei şi Jake l-a văzut cum răsfoieşte indiferent paginile, le aruncă un surâs batjocoritor preventiv şi le aşază lângă carnet, pix şi sticla cu apă. (Simpozioanele Ripley ofereau sticlele la înregistrare, primul şi ultimul cadou oferit de program.) Apoi a început să discute în gura mare cu vecinul, un domn rotunjor din Cape, care cel puţin i se prezentase lui Jake în seara precedentă.

La cinci minute după ora stabilită a început cursul.

Fusese altă dimineaţă umedă, şi studenţii – nouă cu totul – au început să lepede straturi de haine pe măsură ce atelierul înainta. Jake a făcut o mare parte pe pilot automat: s-a prezentat, cu o schiţă autobiografică (nu şi-a prezentat lucrările publicate; dacă nu le păsa, sau refuzau să-i preţuiască realizările, prefera să nu vadă asta pe feţele lor) şi a vorbit un pic despre ce poate şi ce nu poate fi realizat la un atelier de scriere creativă. A stabilit nişte parametri optimişti pentru practicile recomandate (Regula este pozitivitatea! Comentariile personale şi ideologiile politice trebuie să fie evitate!) şi apoi i-a invitat să spună pe rând câte ceva despre ei: cine sunt, ce au scris şi în ce fel speră că Simpozioanele Ripley ar putea să-i ajute să avanseze în domeniul scrisului. (Aceasta fusese întotdeauna o modalitate de nădejde de a folosi cea mai mare parte din primul curs. Dacă nu se întâmpla asta, aveau să treacă la cele trei mostre de scriitură pe care le fotocopiase pentru prima lor întâlnire.)

Ripley arunca un năvod mare când venea vorba de atragerea studenţilor – în ultimii ani, broşurii cu pagini lucioase şi site-ului i se adăugaseră anunţuri directe pe Facebook –, însă, cu toate că numărul cererilor crescuse, cu siguranţă, încă nu fusese o sesiune la care numărul cererilor să depăşească numărul locurilor. Pe scurt, oricine dorea să urmeze cursurile de la Ripley şi îşi putea permite să urmeze cursuri la Ripley era bine-venit la Ripley. (Pe de altă parte, nu era imposibil să fii dat afară după ce erai înscris; această onoare o avuseseră nu puţini studenţi de la începutul Simpozioanelor, de obicei din cauza unei purtări extrem de enervante la cursuri, posesiei unei arme sau, pur şi simplu, pentru că erau cu totul săriţi de pe fix.) Aşa cum prevăzuse, grupul era împărţit aproape egal între cei care visau să câştige National Book Award şi cei care visau să-şi vadă cărţile pe un raft rotitor cu cărţi broşate din aeroport şi, cum nici una dintre ele nu era o ţintă pe care Jack însuşi s-o fi atins, ştia că are de înfruntat anumite obstacole ca profesor. În atelierul lui erau nu una, ci două femei care au pomenit-o pe

Elizabeth Gilbert ca sursă de inspiraţie, altcineva care spera să scrie o serie de cărţi poliţiste organizate în jurul „principiilor numerologice“, un bărbat care avea deja şase sute de pagini dintr-un roman bazat pe propria viaţă (nu ajunsese decât la adolescenţă) şi un domn din Montana care părea să scrie o nouă versiune a romanului *Mizerabilii*, însă cu „greşelile“ lui Victor Hugo corectate. Până să ajungă la salvatorul desfăcătorului de capace, Jake era aproape sigur că grupul se coagulase în jurul absurdităţii numerologului şi tipului post-Victor Hugo, mai ales din pricina rânjetului abia ascuns al tipului blond, dar nu era sigur. Multe aveau să depindă de ceea ce urma să se întâmple.

Tipul şi-a încrucişat braţele. Stătea rezemat de spătarul scaunului şi, cumva, făcea acea poziţie să pară confortabilă.

– Evan Parker, a zis tipul fără vreo introducere. Dar mă gândesc să-l inversez, profesional.

Jake s-a încruntat.

– Vrei să zici, pseudonimul literar?

– Pentru păstrarea confidenţialităţii, da. Parker Evan.

S-a străduit din răsputeri să nu râdă, viaţa celor mai mulţi dintre autori fiind mult mai secretă decât şi-ar dori ei, probabil. Poate că Stephen King sau John Grisham erau abordaţi la supermarket de cineva care le întinde cu mână tremurătoare o hârtie şi un pix, dar în cazul majorităţii autorilor, chiar şi a scriitorilor publicaţi cu certitudine şi care se întreţin din scris, discreţia era răsunătoare.

– Şi ce fel de ficţiune?

– N-am eu treabă cu etichetele, a zis Evan Parker/Parker Evan, dându-şi peste cap smocul gros de păr de pe frunte.

I-a căzut imediat la loc pe faţă, dar poate că acesta era scopul.

– Nu-mi pasă decât de poveste. Ori e o intrigă bună, ori nu-i. Şi dacă nu-i o intrigă bună, cea mai bună scriitură n-o să fie de vreun folos. Iar dacă e, cea mai proastă scriitură n-o să-i facă rău.

Această frază absolut remarcabilă a fost întâmpinată cu tăcere.

– Scrii povestiri? Sau ai în plan un roman?

– Roman, a zis el scurt, ca şi cum Jake s-ar fi îndoit cumva de el.

Ceea ce, ca să fim sinceri, Jake chiar făcea, din plin.

– E un demers important.

– Sunt conştient de asta, a zis Evan Parker sarcastic.

– Ei bine, ne poţi spune ceva despre romanul pe care ai vrea să-l scrii?

Omul a părut brusc bănuitor.

– Ce fel de „ceva“?

– Păi, de exemplu, cadrul. Personajele? Sau o idee generală despre intrigă. Ai în minte o intrigă?

– Am, a zis Parker, din care acum se revărsa ostilitatea. Prefer să n-o discut. S-a uitat în jur. În acest cadru.

Chiar fără să se uite direct la vreunul dintre ei, Jake le simţea reacţia. Toţi păreau în acelaşi impas, dar numai de la el aşteptau o reacţie.

– Presupun, a zis Jake, că ceea ce ar trebui să ştim, atunci, este în ce fel eu – acest curs – te poate ajuta cel mai bine să devii un scriitor mai bun.

– O, a zis Evan Parker/Parker Evan, nu caut cu adevărat să devin mai bun. Sunt un scriitor foarte bun şi romanul meu e deja pe drumul cel bun. Şi, de fapt, dacă e să fiu sincer, nici măcar nu sunt sigur că scrisul poate fi predat. Vreau să zic, nici măcar de cel mai bun profesor.

Jake a remarcat valul de consternare care a dat ocol mesei de şedinţe. Era foarte probabil ca unii dintre noii săi studenţi să-şi spună că au irosit banii pe curs.

– Ei bine, evident că n-aş fi de acord cu asta, a zis el, încercând să stârnească râsete.

– Cu siguranţă sper asta! a zis bărbatul din Cape Cod.

– Sunt curioasă, a zis femeia de la dreapta lui Jake, care scria o „amintire ficţionalizată“ despre copilăria sa într-o suburbie din Cleveland, de ce să vii la un program MFA dacă nu crezi că scrisul poate fi predat? Adică, de ce nu te apuci pur şi simplu să-ţi scrii singur cartea?

– Păi – a dat din umeri Evan Parker/Parker Evan – nu sunt *împotriva* chestiei ăsteia, evident. Juriul încă n-a dat verdictul dacă e de folos, asta-i tot. Îmi scriu deja cartea şi ştiu cât de bună este. Dar m-am gândit că, chiar dacă programul însuşi nu mă ajută cu adevărat, n-aş zice nu diplomei. Nu strică niciodată mai multe litere după nume, nu-i aşa? Şi există o şansă să mă aleg din asta cu un agent.

Destul de mult timp nimeni n-a zis nimic. Atenţia mai multor studenţi părea acum atrasă de filele cu mostre de scriere, capsate la un loc, din faţa lor. În cele din urmă, Jake a zis:

– Mă bucur să aud că ai înaintat destul în proiectul tău şi sper că îţi putem fi resursă şi sistem de sprijin. Un lucru pe care îl ştim este că scriitorii au ajutat întotdeauna alţi scriitori, indiferent dacă au fost sau nu împreună într-un program oficial. Ştim cu toţii că scrisul este o activitate solitară. Lucrăm în particular – fără chemări la şedinţă sau întâlniri de brainstorming, fără exerciţii de consolidare a echipei, doar noi într-o încăpere, singuri. Poate că de aceea tradiţia noastră de împărtăşire a muncii cu colegii scriitori a evoluat aşa cum a evoluat. Au fost întotdeauna grupuri dintre noi care s-au reunit, citind cu glas tare sau împărtăşindu-şi manuscrise. Şi nu doar pentru tovărăşie sau senzaţia de comunitate, ci pentru că avem nevoie, de fapt, de alţi ochi asupra lucrărilor noastre. Trebuie să ştim ce merge şi, chiar mai important, ce nu merge, şi de cele mai multe ori nu putem avea încredere că ştim singuri. Oricât de mult succes ar avea un autor, indiferent cu ce anume se măsoară succesul, sunt gata să pun pariu că are un cititor demn de încredere care vede lucrarea înaintea agentului sau editorului. Şi, pentru a adăuga la asta un strat de caracter practic, avem acum o industrie editorială în care rolul tradiţional al „redactorului“ este redus. În zilele noastre, redactorii vor o carte care să intre direct la tipar, sau cât mai aproape de asta, aşa încât, dacă vă închipuiţi că Maxwell Perkins aşteaptă ca manuscrisul vostru în curs de

lucru să ajungă pe biroul său ca să-şi poată sufleca mânecile şi să-l transforme în *Marele Gatsby*, asta nu mai este adevărat de multă vreme.

A văzut cu întristare, dar nu cu surprindere, că numele „Maxwell Perkins“ nu le este cunoscut.

– Aşadar, cu alte cuvinte, dacă suntem înţelepţi, îi vom căuta pe acei cititori şi îi vom invita în procesul nostru de creaţie, şi asta anume facem, aici, la Ripley. Puteţi s-o faceţi oricât de oficial sau neoficial doriţi, dar cred că rolul nostru în acest grupă este să adăugăm ceea ce putem la activitatea colegilor noştri scriitori şi să ne deschidem cât mai mult posibil la îndrumarea lor. Şi, apropo, asta mă include şi pe mine. N-am de gând să consum timpul cursului cu propria lucrare, însă mă aştept să învăţ multe de la scriitorii din această încăpere, atât din ceea ce faceţi ca proiecte personale, cât şi prin ochii şi urechile şi intuiţia pe care le aduceţi lucrărilor colegilor.

Evan Parker/Parker Evan n-a încetat nici o clipă să rânjească pe tot parcursul acestui discurs pe jumătate pasionat. Acum a adăugat o scuturare a capului, ca să-şi sublinieze marele amuzament.

– Sunt bucuros să-mi dau părerea despre scrisul tuturor, a zis. Dar nu vă aşteptaţi să schimb ceea ce fac pentru ochii sau urechile altcuiva, sau nasul, dacă-i pe aşa. Ştiu ce am. Nu cred că există cineva pe planetă, oricât de jalnic scriitor ar fi, care ar putea să bramburească o intrigă ca a mea. Şi asta-i cam tot ce am de gând să zic.

Cu asta şi-a încrucişat braţele şi şi-a încleştat fălcile, ca şi cum s-ar fi asigurat că nici o frântură de înţelepciune n-ar mai putea să-i alunece de pe buze. Marele roman al lui Evan Parker/Parker Evan, aflat deja pe drum, era în siguranţă faţă de ochii, urechile şi nasurile de calitate inferioară din anul întâi al atelierului de proză de ficţiune din Simpozioanele Ripley.

4. O CHESTIE SIGURĂ

Mama şi fiica din casa cea veche: aceasta era mostra lui de scriere. Şi dacă o proză ar putea vreodată să aibă o intrigă mai puţin uluitoare, mai sigură, al cărei foc nu poate fi stins, aceasta n-ar putea fi decât ceva de genul unei expuneri despre uscarea vopselei. Jake şi-a acordat un timp suplimentar cu lucrarea înainte de întâlnirea între patru ochi cu autorul, ca să se asigure că nu ratează o trambulină ascunsă pentru *Căutătorii arcei pierdute* sau seminţele vreunei căutări epice ca în *Stăpânul inelelor*, dar, dacă erau acolo, în descrierea zilnică a exerciţiilor pentru acasă ale fiicei sau în felul în care mama gătea porumb din conservă cu smântână, sau în descrierea casei înseşi, Jack nu le vedea.

În acelaşi timp, îl irita să observe că scriitura în sine nu era proastă. Evan Parker – şi Evan Parker avea să fie, în afară de cazul în care chiar reuşea să-şi publice capodopera ameninţată şi să fie nevoie de un pseudonim literar care să-i păstreze intimitatea – o fi vorbit el în atelier de intriga sa presupus spectaculoasă, însă insuportabilul student al lui Jake scrisese opt pagini cu fraze complet inofensive, fără defecte evidente sau măcar slăbiciuni scriitoriceşti obişnuite. Faptul gol-goluţ era: nemernicul ăsta părea să fie scriitor înnăscut, având cu limba genul de relaţie destinsă şi favorabilă pe care nici măcar acele programe de scriere aflate mult mai sus pe scala prestigiului decât cel de la Ripley nu erau în stare să-l predea şi pe care Jake însuşi nu-l comunicase nici măcar o dată unui student (după cum el însuşi nu-l primise nici măcar o dată de la un profesor). Evoca cele două aparente protagoniste (o mamă pe nume Diandra şi fiica ei adolescentă, Ruby) şi locuinţa lor, o casă foarte veche dintr-un loc fără nume din ţară, unde iarna era zăpadă peste tot, cu o economie de descrieri care, cumva, dădea o idee despre aceste persoane în cadrul lor, precum şi evidentul şi chiar alarmantul nivel al tensiunii dintre ele. Ruby, fiica, era silitoare şi ursuză şi ieşea din pagină ca personaj observat de aproape şi chiar structurat. Diandra, mama, era mai puţin definită, dar o prezenţă apăsătoare la marginea perspectivei fiicei, aşa cum Jake presupunea că te-ai putea aştepta într-o casă veche şi încăpătoare cu doar doi oameni în ea. Dar chiar şi la capetele opuse ale casei pe care o împărţeau aversiunea lor reciprocă sărea în ochi.

Citise deja de două ori fragmentul; o dată cu câteva seri înainte, când făcuse noapte albă, şi din nou în seara de după prima oră de curs, când curiozitatea pură l-a mânat înapoi la dosare, sperând să afle ceva mai mult despre nemernicul ăsta. Când Parker a făcut aşa afirmaţii senzaţionale despre intriga sa, Jake s-a gândit inevitabil la acel cadavru descoperit pe nisip, care se descompune violent în vreme ce încă mai are, ilogic, „sâni ca nişte cantalupi“, şi a fost surprins, nu glumă, să descopere că această incompatibilitate memorabilă ţâşnise din mintea fertilă a studentei sale

Chris, administrator de spital din Roanoke şi mamă cu trei fete. Puţin mai târziu, când şi-a dat seama că Evan Parker era autorul acestor pagini aparte – bine scrise, cu siguranţă, dar complet lipsite de vreo intrigă, ca să nu mai vorbim despre o intrigă atât de sclipitoare, încât nici măcar un „scriitor jalnic“ n-ar putea s-o brambureasc㠖 pe Jake îl bufnea râsul.

Acum, când autorul însuşi era pe cale să vină la prima întâlnire între patru ochi cu profesorul, s-a aşezat să citească fragmentul pentru a treia şi, să dea Domnul, ultima oară.

„Ruby îşi auzea mama, aflată acolo sus, în dormitorul ei, vorbind la telefon. Nu auzea ce spune, dar ştia când Diandra vorbea la Linia Spiritistă, pentru că vocea ei se piţigăia şi tălăzuia, ca şi cum Diandra (sau, cel puţin, dublura ei clarvăzătoare, Sora Dee Dee) ar fi plutit deasupra capului, privind în jos la toate cele din viaţa sărmanei făpturi care telefonase şi văzând totul. Când vocea mamei sale era la jumătatea registrului şi tonul era plat, Ruby îşi dădea seama că Diandra lucrează la una dintre liniile din afara sediului de servicii pentru clienţi la care se conectase. Iar când vocea era joasă şi gâfâită, era linia de chat porno care fusese fondul sonor al ultimilor doi ani din viaţa lui Ruby.

Ruby era jos, în bucătărie, refăcând acasă un test de istorie pe care îl ceruse anume profesorului. Testul era despre Războiul Civil, inclusiv perioada reconstrucţiei postbelice, şi greşise un răspuns despre ce erau *carpetbaggers*[11] şi de unde venea cuvântul. Era un fleac, dar fusese destul ca s-o alunge din locul său obişnuit, din fruntea clasei. Fireşte, ceruse alte cincisprezece întrebări.

Domnul Brown încercase să-i spună că 94 de puncte la testul iniţial n-aveau să-i strice nota, dar ea n-a vrut să se dea bătută.

– *Ruby, ai greşit un răspuns. Nu-i sfârşitul lumii. Şi apoi, tot restul vieţii o să-ţi aminteşti ce e un carpetbagger*. Asta este toată chestia.

Nu era toată chestia. Nu era nici o parte din chestie. Chestia era să ia un A la această materie, ca să-şi poată argumenta cererea de a ieşi din aşa-zisa clasă începătoare de Istorie Americană Avansată şi să studieze istoria la colegiul comunitar, pentru că asta ar fi ajutat-o să plece de aici la facultate – dă, Doamne, cu bursă; dă, Doamne, departe, departe de această casă. Nu că ar fi avut chef să-i explice ceva din toate astea domnului Brown. Dar a insistat şi, în cele din urmă, el a cedat.

– Bine. Dar un test pentru acasă. Fă-l în timpul tău liber. Caută informaţii.

– O să-l fac în seara asta. Şi jur că n-am să caut nici un fel de informaţii.

El a oftat şi s-a aşezat să scrie alte cincisprezece întrebări doar pentru ea.

Scria un răspuns mai lung decât era nevoie despre Ku Klux Klan când mama ei a coborât şi a lipăit prin bucătărie, cu telefonul înţepenit între ureche şi umăr, întinzând deja mâna spre uşa frigiderului.

– Dragă, e pe aproape. Chiar acum. O simt.

O pauză. Se părea că mama culege informaţii. Ruby a încercat să se întoarcă la Ku Klux Klan.

– Da, şi ei i-e dor de tine. Te veghează. Voia să-ţi spun ceva despre… ce-i, dragă?

Diandra stătea acum în faţa frigiderului deschis. După o clipă a întins mâna după o doză de Diet
Dr Pepper.

– O pisică? Înseamnă ceva o pisică?

Tăcere. Ruby s-a uitat la foaia cu testul. Încă mai avea de răspuns la nouă întrebări, dar nu cu lumea spiritelor umplând bucătărioara.

– Da, a zis că era o pisică tigrată. A folosit cuvântul „tigrată“. Ce face pisica, dragă?

Ruby şi-a îndreptat spatele pe mica banchetă. Îi era foame, dar îşi jurase să nu pregătească cina înainte să termine ce avea de făcut şi să-i dovedească profesorului ceea ce trebuia să-i dovedească. Era sfârşitul săptămânii în care făcuseră cumpărături la băcănie şi nu mai erau prea multe în frigider, se uitase, dar mai erau o pizza congelată şi nişte fasole verde.

– Oh, asta-i bine de ştiut. Ea e tare fericită în această privinţă. Acum, dragă, a trecut aproape o jumătate de oră. Mai ai întrebări pentru mine? Vrei să stau cu tine la telefon?

Acum Diandra se întorcea spre scară şi Ruby o privea plecând. Casa era atât de veche. Fusese a bunicilor ei şi a părinţilor bunicilor ei, mai demult, şi, cu toate că fuseseră unele schimbări, tapet şi zugrăveală, şi un covor de la un perete la celălalt în living, care se presupunea că este bej, încă mai existau în unele camere vechi desene cu şablonul. De exemplu, în jurul părţii interioare a uşii de la intrare: un şir de ananaşi strâmbi. Ruby n-a priceput ce e cu ei, cel puţin nu până ce clasa ei a făcut o excursie de o zi într-un muzeu al Americii timpurii şi a văzut exact acelaşi lucru într-una dintre clădirile de acolo. Se părea că ananasul simbolizează ospitalitatea, ceea ce îl făcea să fie cam ultimul lucru care îşi avea locul pe peretele casei lor, din cauză că întreaga viaţă a Diandrei era opusul ospitalităţii. Nici măcar nu-şi mai amintea ultima dată când a trecut cineva pe la ele cu o scrisoare care nimerise la altă adresă, ca să nu mai vorbim de statul la o cană din cafeaua groaznică a mamei.

Ruby s-a întors la test. Tăblia mesei era lipicioasă de la siropul folosit la micul dejun din acea dimineaţă, sau poate de la macaroanele cu brânză de la cina de aseară, sau poate de la ceva ce mâncase sau făcuse mama la masă când ea era la şcoală. Nu mâncau niciodată împreună. Ruby refuza, în măsura în care putea, să-şi pună bunăstarea nutriţională în mâinile mamei sale, care era evident că îşi menţine aspectul de fetişcană – literalmente de fetişcană: din spate, mama şi fiica semănau între ele absurd de mult – cu o dietă aparent bazată pe ţelină apio şi Diet Dr Pepper. Diandra încetase să-şi hrănească fata cam în vremea când Ruby a împlinit nouă ani, ceea ce era aproximativ şi vremea în care Ruby a învăţat să desfacă singură o afurisită de conservă cu spaghete.

În mod ironic, pe măsură ce semănau tot mai mult fizic, aveau tot mai puţine lucruri să-şi spună una alteia. Nu că s-ar fi bucurat vreodată de ceea ce am putea numi o relaţie mamă-fiică plină de iubire; Ruby nu-şi putea aminti vreo drăgăleală la culcare, sau să se joace
de-a five o'clock, vreo sărbătorire cu răsfăţ a zilei de naştere sau vreo dimineaţă de Crăciun cu belşug de beteală şi nimic de genul sfaturilor date de mame sau vreun semn de afecţiune necerut, din cele pe care le întâlnea în romane sau în filmele de la Disney (de obicei chiar înainte ca mama să moară sau să dispară). Diandra părea să alunece pe patine pe alături cu minimum de îndatoriri materne, în principal cele legate de a o ţine pe Ruby în viaţă şi vaccinată, adăpostită (dacă poţi numi casa asta îngheţată sursă de adăpost) şi educată (dacă poţi numi şcoala ei rurală lipsită de ambiţii sursă de educaţie). Părea că-şi doreşte să se termine toate astea cu la fel de multă înfocare ca Ruby însăşi.

Dar nu putea să vrea asta cu atâta înfocare ca Ruby. Nu putea ajunge nici măcar pe aproape.

În vara trecută, Ruby se dusese să lucreze la brutăria din oraş, la negru, fireşte. Şi apoi, în toamnă, îşi găsise de lucru duminica la un vecin, să supravegheze doi copii mai mici în vreme ce restul familiei mergea la biserică. Jumătate din ce câştiga intra în fondul casei pentru mâncare şi vreo reparaţie, însă cealaltă jumătate Ruby o punea într-un manual de chimie, care trebuie să fi fost ultimul loc în care i-ar da vreodată prin cap mamei ei să caute. Chimia fusese o corvoadă necesară în anul dinainte, un târg făcut cu consilierul ei ca s-o lase să înainteze pe traseul elementar de ştiinţă din şcoala ei, şi nu fusese uşor de urmat alături de orele de discipline umaniste de la colegiul comunitar, proiectul independent de limbă franceză şi, desigur, cele două servicii, dar toate făceau parte din planul pe care şi-l făcuse cam în vremea în care deschidea acea primă conservă de spaghete. Planul se numea PLEACĂ DRACULUI DE AICI, şi nu s-a abătut niciodată de la el, nici măcar o secundă. Acum avea cincisprezece ani şi era în clasa a unsprezecea, după ce sărise deja peste anul la grădiniţă. În două luni avea să poată trimite cererea de înscriere la facultate. De-acum într-un an avea să plece de tot.

Nu fusese întotdeauna aşa. Îşi amintea, fără să facă mari eforturi, o vreme în care era cel puţin neutră faţă de traiul în această casă şi pe orbita mamei, care era cam singurul membru al familiei sale în viaţă (cu siguranţă singura rudă pe care o văzuse vreodată). Îşi amintea că făcea lucrurile pe care presupunea că le fac cei mai mulţi dintre copii – să se joace în nisip, să se uite la poze – fără suferinţă sau mânie şi de acum ştia destule ca să recunoască faptul că, oricât de neplăcute ar fi fost viaţa ei de acasă şi „familia", erau nenumărate variante de mai rău acolo, în ceea ce ajunsese să cunoască drept lumea largă. Ce anume transformase sinele său normal de copil în acea Ruby ghemuită peste testul său de istorie de completat acasă, de care depindeau – cel puţin în mintea sa – atât de multe, care număra (literalmente) zilele până la plecare? Răspunsul era inaccesibil.

Răspunsul nu-i fusese niciodată împărtăşit. Răspunsul nu mai avea nici o importanţă, doar adevărul care îl însoţea, pe care îl găsise de mai mulţi ani şi nu-l pusese niciodată la îndoială: mama sa o ura, şi probabil că o urâse întotdeauna.

Ce ar fi trebuit să facă cu această informaţie?

Exact.

Să predea testul. Să-l roage pe domnul Brown să scrie o recomandare profesorală (în care, cu un pic de noroc, avea să regurgiteze chiar anecdota asta despre fata care ţinea morţiş să primească *teme suplimentare*). Şi apoi să-şi scoată creierul evident superior de sub baldachinul vechilor ananaşi şi să-l ducă într-o lume care cel puţin avea s-o aprecieze. Învăţase să nu se aştepte la dragoste, şi nici măcar nu era sigură că o dorea. Asta era cea mai profundă înţelepciune pe care izbutise s-o culeagă în cei cincisprezece ani petrecuţi în prezenţa mamei sale. Cincisprezece trecuţi. Unul – dă, Doamne, doar unul – rămas."

Jake a lăsat din mână paginile. Mama şi fiica, silite să locuiască împreună, întrucâtva izolate, însă nu pustnice (mama face cumpărături la supermarket, fiica merge la liceu şi are un profesor căruia îi pasă de bunăstarea ei), cu o tensiune extremă şi evidentă între ele. Bun. Mama lucrează şi câştigă bine (chiar dacă în mod dubios), asigurând un acoperiş deasupra capetelor lor şi hrană de calitatea a doua de pus pe masă. Bun. Fiica e ambiţioasă şi ţelul ei e să plece de acasă şi de lângă mamă, la facultate.

Aşa cum profesorul din propriul său program MFA îi spusese cândva la un atelier unuia dintre scriitorii de proză mai delăsător: „Şi… ce-i cu asta?"

O intrigă ca a mea, îi zisese Evan Parker. Dar, de fapt,
exista măcar ceva care să fie „o intrigă ca a mea"? Minţi
mai strălucite decât a lui Jake (şi chiar, era gata să bage mâna-n foc, decât a lui Evan Parker) identificaseră cele câteva intrigi esenţiale pe baza cărora se desfăşurau aproape toate poveştile: „Căutarea", „Călătoria şi întoarcerea", „Maturizarea", „Înfrângerea monstrului" etc. Mama şi fiica din vechea casă cu şindrilă – mă rog, în special fiica din vechea casă cu şindrilă – semănau mult cu o poveste de tip „Maturizarea", sau „Bildungsroman", sau poate „De la sărac la bogat" – însă, oricât de captivante ar putea să fie astfel de poveşti, nu prea arătau a poveşti uluitoare, surprinzătoare, cu întorsături şi acţiuni fulgerătoare, atât de captivante în sine încât ar putea să fie imune la scrisul prost.

În anii săi de carieră profesorală Jake avusese de-a face cu mulţi studenţi care aveau o cunoaştere imperfectă a propriului talent, cu toate că decuplarea tindea să se centreze pe capacitatea fundamentală de a scrie. Mulţi scriitori novici lucrau cu impresia greşită că, dacă ei înşişi ştiu cum arată un personaj, este destul pentru a-i transmite ca prin minune asta cititorului. Alţii credeau că un singur amănunt este destul ca să facă un personaj memorabil, însă amănuntul pe care îl alegeau era întotdeauna atât de banal: personajele feminine erau descrise doar ca „blonde", în

vreme ce pentru un bărbat „pectoralii de culturist“ – Îi avea! Sau nu-i avea! – erau tot ce se pare că trebuia să ştie cititorul. Uneori, un scriitor înşira fraze după fraze într-un lanţ invariabil – *substantiv, verb, expresie prepoziţională, substantiv, verb, expresie prepoziţională* – fără să înţeleagă iritarea care te făcea să scrâşneşti din dinţi la toată acea monotonie. Uneori, un student se împotmolea în propriul interes sau hobby şi îşi vomita pasiunea personală pe toată pagina, fie cu un exces de amănunte nu prea strălucite, fie cu un soi de stenografie care îi părea suficientă pentru a continua povestea: bărbatul intră într-o şedinţă NASCAR sau femeia participă la reuniunea prietenelor din grupul lor din facultate pe o insulă exotică (şi, într-adevăr, aşa a ajuns pe plajă un anumit cadavru înzestrat cu cantalupi). Uneori se încâlceau prin pronume, şi trebuia să te întorci prin poveste iar şi iar ca să pricepi cine anume făcea ce anume, cui anume. Uneori, prin pagini de scriitură perfect acceptabilă sau chiar mai bună decât acceptabilă… nu se întâmpla nimic.

Dar ei erau scriitori învăţăcei; iată de ce, probabil, erau aici, la Ripley, şi de ce erau în biroul lui Jake din Richard Peng Hall. Doreau să înveţe şi să ajungă mai buni şi, per total, erau deschişi la ideile şi sugestiile lui, aşa că atunci când le spunea că nu-şi dă seama din cuvintele puse de ei pe pagină cum arată un personaj sau care sunt lucrurile la care ţine el, sau că nu se simţea îndemnat să le urmeze în călătoria lor personală din cauză că nu a fost implicat destul de mult în vieţile lor, sau că nu deţine destule informaţii despre NASCAR sau reuniunea colegelor de facultate ca să înţeleagă semnificaţia lucrurilor care erau descrise (sau nu erau descrise), sau că proza pare greoaie sau că dialogul e întortocheat, sau că povestea însăşi îl face să-şi zică *şi ce-i cu asta?*…, de obicei încuviinţau din cap, luau notiţe, poate îşi ştergeau o lacrimă sau două, apoi se apucau de lucru. Data viitoare când îi întâlnea ţineau strâns în mână alte pagini şi îi mulţumeau că le îmbunătăţeşte textul la care lucrau.

Cumva, avea impresia că n-o să fie cazul acum.

Evan Parker se auzea venind agale pe coridor, în ciuda faptului că întârziase cu aproape zece minute la întâlnire. Uşa era întredeschisă şi a intrat fără să bată, şi-a pus sticla de apă de la Ripley pe biroul lui Jake înainte să ia scaunul liber şi să-l aşeze mai bine, de parcă ei doi se adunaseră în jurul unei măsuţe pentru cafea la o discuţie tovărăşească, nu stăteau de o parte şi de alta a unui birou cu vreun grad de oficialitate sau deosebire a autorităţii (convenţionale). Jake l-a privit cum îşi scoate din geanta de pânză un bloc de corespondenţă, cu paginile de deasupra rupte dezordonat. Şi l-a pus în poală şi apoi – aşa cum făcuse în sala de şedinţe – şi-a încrucişat strâns braţele pe piept şi şi-a privit profesorul cu o expresie de amuzament nu complet binevoitor.

– Ei bine, a zis, sunt aici.

Jake a încuviințat din cap.

– M-am uitat din nou la extrasul pe care l-ai trimis. Eşti un scriitor chiar bun.

Se hotărâse să înceapă aşa. Folosirea cuvintelor „chiar“ şi „bun“ fusese examinată minuţios, dar în cele din urmă i se păruse că aceasta ar fi cea mai bună cale şi, într-adevăr, studentul său părea un pic dezarmat.

– Păi, mă bucur să aud asta. Mai ales că, aşa cum ziceam, nu sunt deloc sigur că scrisul poate fi predat.

– Şi totuşi, eşti aici.

Jake a ridicat din umeri.

– Aşadar, cu ce te pot ajuta?

Evan Parker a râs.

– Păi, mi-ar fi de folos un agent.

Jake nu mai avea agent, dar nu i-a împărtăşit asta.

– La sfârşitul sesiunii este o zi de întâlnire cu cei din domeniu. Nu ştiu cine vine, însă avem de obicei doi, trei agenţi şi redactori.

– O recomandare personală probabil că ar face chiar mai mult. Probabil că ştii cât de greu este pentru cineva din afară să-şi prezinte lucrarea oamenilor potriviţi.

– Ei bine, n-am să-ţi spun că relaţiile nu ajută, dar nu uita că nimeni n-a publicat vreodată o carte ca o favoare. Miza e prea mare, prea mulţi bani şi prea multă răspundere profesională dacă lucrurile nu merg bine. Poate că o relaţie personală poate să-ţi pună manuscrisul în mâinile cuiva, însă după aceea depinde de lucrare. Şi încă ceva: agenţii şi redactorii caută cu adevărat cărţi bune, şi nu este vorba că debutanţilor li se închid uşile în nas. Nici vorbă de aşa ceva. În primul rând, un scriitor debutant nu târăşte după el cifre de vânzări dezamăgitoare de la cărţile precedente, iar cititorii vor întotdeauna să descopere pe cineva nou. Un scriitor nou este interesant pentru agenţi pentru că s-ar putea dovedi că este un Gillian Flynn sau Michel Chabon, iar agentul ar putea ajunge să-i fie agent pentru toate cărţile pe care le va scrie, nu doar pentru aceasta, aşa că nu-i un câştig doar acum, e un câştig în viitor. Crezi sau nu, de fapt eşti în poziţie mult mai bună decât cineva care are relaţii, dacă a publicat două cărţi care n-au avut un succes nebun.

„Cu alte cuvinte, cineva ca mine“, şi-a zis Jake.

– Păi, ţi-e uşor să vorbeşti. Ai dat cu adevărat cândva marea lovitură.

Jake s-a uitat lung la el. Atâtea direcţii în care s-o ia. Toate fundături.

– Suntem cu toţii doar atât de buni cât este ceea ce facem în prezent. Iată de ce mi-ar plăcea să mă concentrez pe ceea ce scrii. Şi direcţia în care ar putea să meargă.

Spre surprinderea sa, Evan şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă. Jake a ridicat privirea spre ceasul de deasupra uşii. Patru şi jumătate. Trecuse jumătate din întâlnire.

– Vrei intriga, nu-i aşa?

– Poftim?

– Oh, zău aşa. Ţi-am spus că lucrez la ceva grozav. Vrei să ştii ce este. Eşti scriitor, nu?

– Da, sunt scriitor, i-a spus Jake.

Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-şi alunge din voce jignirea.

– Dar în acest moment sunt profesor şi ca profesor încerc să te ajut să scrii cartea pe care vrei s-o scrii. Dacă nu vrei să spui mai multe despre povestea ta, putem lucra un pic pe extrasul pe care l-ai trimis, însă dacă nu ştiu cum se vor lega lucrurile în cele din urmă, în contextul poveştii mai mari, o să fiu în dezavantaj.

„Nu că mi-ar păsa prea tare“, şi-a zis în gând. „Nu dau doi bani pe asta.“

Dobitocul blond din biroul lui n-a zis nimic.

– Extrasul, a încercat Jake. E o parte din romanul de care ai pomenit?

Evan Parker a părut să rumege această întrebare foarte nevinovată mult mai mult timp decât ar fi fost nevoie. Apoi a încuviințat din cap. Smocul gros de păr blond aproape că îi astupa un ochi.

– Dintr-un capitol de pe la început.

– Ei bine, îmi plac amănuntele. Pizza congelată şi profesorul de istorie, şi linia de ajutor spiritist. Din aceste pagini îmi dau seama mai bine cine este fata decât mama, dar asta nu-i neapărat o problemă. Şi, desigur, nu ştiu care îţi sunt deciziile în privinţa perspectivei narative. În acest moment este evident că e fiica. Ruby. O să rămânem cu Ruby în tot restul romanului?

Din nou acea pauză deloc justificată.

– Nu. Şi da.

Jake a încuviințat din cap de parcă asta ar fi avut sens.

Parker a zis:

– Treaba e că… N-am vrut, ştii, să dau totul pe faţă în acea încăpere. Povestea pe care o scriu e, adică, o chestie sigură. Pricepi?

Jake s-a uitat lung la el. Abia se abţinea să nu râdă.

– De fapt, nu cred că pricep. O chestie sigură pentru ce?

Evan s-a aplecat în faţă. A luat sticla de apă de la Ripley, i-a deşurubat capacul şi a dus-o la gură. Apoi şi-a încrucişat iar braţele şi a zis, aproape cu părere de rău:

– Povestea asta o să fie citită de toată lumea. Va face o avere. Va fi ecranizată, probabil de cineva cu adevărat important, cum ar fi un regizor de top. O să ia toate premiile, pricepi ce vreau să zic?

Jake, care acum chiar nu ştia ce să spună, se temea că pricepe.

– Adică, Oprah o va alege pentru chestia ei cu cărţile. Se va vorbi despre ea la emisiunile de la televizor. Emisiuni de la televizor în care nu vorbesc de obicei despre cărţi. Fiecare club de lectură. Fiecare blogger. Fiecare orice care nici măcar nu ştiu ce este. Cartea asta n-are cum să dea chix.

Asta a fost prea mult. Asta a rupt vraja.

– Orice poate să dea chix. În lumea cărţilor? Orice.

– Nu asta.

– Uite ce-i, a zis Jake. Evan? E în ordine dacă-ţi zic aşa?

Evan a ridicat din umeri. Brusc, părea obosit, ca şi cum declaraţia despre măreţia sa l-ar fi sleit de puteri.

– Evan, îmi place că tu crezi în ceea ce faci. Aşa sper că simt toţi colegii tăi de grupă, sau vor simţi în cele din urmă, în privinţa lucrului lor. Şi chiar dacă

o mulţime dintre… premiile de care ai pomenit adineauri e foarte, foarte probabil să nu fie acolo, pentru că există multe poveşti grozave şi sunt publicate tot timpul, şi competiţia este strânsă. Dar există atâtea alte feluri de a măsura succesul unei opere de artă, feluri care nu sunt legate de Oprah sau de regizori de film. Mi-ar plăcea să văd că romanului tău i se întâmplă o grămadă de lucruri bune. Dar înainte de oricare dintre ele trebuie să scrii cea mai bună versiune posibilă a lui. Am nişte idei despre asta, pe baza puţinului pe care l-ai prezentat, însă trebuie să-ţi spun sincer: ceea ce văd în paginile pe care le-am citit este un soi de carte mai potolită, nu una care neapărat ţipă *regizori de top*
şi *bestseller*, însă posibil un roman foarte bun! Mama şi
fiica trăind împreună, poate că nu se înţeleg prea bine una cu alta. Deja ţin cu fata. Vreau să reuşească. Vreau să plece de acolo, dacă asta îşi doreşte. Vreau să aflu care este rădăcina lucrurilor, de ce mama pare s-o urască, dacă de fapt chiar o urăşte – adolescenţii poate că nu-s cei mai de nădejde ghizi în privinţa părinţilor lor. Dar toate astea sunt o bază foarte entuziasmantă pentru un roman şi bănuiesc că ceea ce nu înţeleg este de ce ţii morţiş la astfel de repere extreme ale aprecierii. N-ar fi destul să scrii un prim roman bun şi – vreau să zic, hai să adăugăm două ţeluri asupra cărora avem mai puţin control – să găseşti un agent care crede în tine şi în viitorul tău şi chiar un editor dispus să dea o şansă lucrării tale? Asta va fi foarte mult! De ce să te pui într-o poziţie în care, nu ştiu, va însemna un eşec dacă regizorul filmului este de rangul doi, nu de top.

O vreme, înnebunitor de lungă, Evan n-a răspuns. Jake era pe punctul de a spune altceva, doar ca să alunge stingherеala pură, chiar dacă asta însemna să pună capăt întâlnirii mai devreme, pentru că ce progres făceau de fapt, ei doi? Nici măcar nu începuseră să se uite la scriitură, ca să nu mai vorbim de unele dintre chestiunile mai largi care mergeau mai departe. Tipul mai era şi un cretin narcisist de primă mână, asta era acum incontestabil. Probabil că, chiar dacă va izbuti să-şi isprăvească povestea despre o fată isteaţă care creştea într-o casă veche împreună cu mama sa, lucrul cel mai bun la care putea să aspire era acelaşi grad de notorietate literară de care se bucurase prea puţin timp Jake însuşi, şi era complet disponibil să descrie, dacă
i s-ar fi cerut, cât de profund dureroasă fusese această experienţă, sau, cel puţin ceea ce a urmat după ea. Aşa încât, dacă Evan Parker/Parker Evan voia să fie autorul următorului *The Invention of Wonder*, bun-venit acolo. Jake însuşi avea să-i facă o cunună de lauri şi avea să dea o petrecere în cinstea lui, şi avea să-i transmită sfatul trist, tare trist, pe care propriul consilier de la MFA încercase cândva să i-l dea: „Ai doar atât succes cât ultima carte pe care ai publicat-o, şi eşti doar atât de bun cât următoarea carte pe care o scrii. Aşa că taci din gură şi scrie“.

– N-o să dea chix, l-a auzit Jake pe Evan zicând.

Apoi a zis:

– Ascultă.

Şi apoi a vorbit. A vorbit şi iar a vorbit, sau, mai exact, a povestit şi iar a povestit. Şi, pe când povestea, Jake a simţit cum cele două femei de neuitat intră în încăpere şi stau întunecate de o parte şi de alta a uşii, ca şi cum i-ar fi provocat pe cei doi bărbaţi să încerce să fugă de ele. Jake nu se gândea deloc să fugă. Nu se gândea la nimic în afară de această poveste, care nu era nici una dintre intrigile mari – „De la sărac la bogat“, „Căutarea“, „Călătoria şi întoarcerea“, „Renaşterea“ (nu *cu adevărat* „Renaşterea“), „Înfrângerea monstrului“ (nu *cu adevărat* „Înfrângerea monstrului“). Era ceva nou pentru el, aşa cum avea să fie nou pentru absolut oricine o citea, şi aveau să fie o mulţime de oameni. Avea să fie, aşa cum spusese cu atât de puţin timp în urmă groaznicul lui student, fiecare grup de lectură, fiecare blogger, fiecare persoană de acolo, din vastul arhipelag al editurilor şi recenziilor de carte, fiecare celebritate cu propriul club de lectură, fiecare cititor, peste tot. Amploarea ei, şocul ei, această poveste scandaloasă şi apărută din senin. Când studentul său a terminat de vorbit, Jake ar fi vrut să-şi lase capul în piept, dar nu putea să-i arate ce simte, oroarea a ceea ce simte, ticălosului pe drept cuvânt arogant care avea să ajungă într-o bună zi, acum era sigur, Parker Evan, autorul cu pseudonim al acestui „uluitor prim roman, catapultat în vârful listei de bestselleruri din *New York Times* prin intermediul faimei răspândite masiv prin viu grai“. Nu putea. Aşa că a încuviinţat din cap şi a oferit nişte sugestii despre felul în care să aducă treptat pe fundal personajul mamei, şi două feluri de a considera dezvoltarea şi adaptarea perspectivei narative şi vocii – toate fără rost, toate complet irelevante. Evan Parker avusese dreptate cu totul: cel mai jalnic scriitor de pe planetă n-ar fi putut să bramburească o astfel de intrigă. Şi Evan Parker ştia să scrie.

După plecarea lui, Jake s-a dus la fereastră şi s-a uitat după studentul său care se îndrepta spre sala de mese, aflată în partea cealaltă a unui crâng de pini. Acei copaci, pe care nu-i remarcase până atunci, alcătuiau un soi de obstacol opac prin care luminile clădirilor din partea cealaltă a campusului se vedeau cu greu, şi totuşi toată lumea mergea de fiecare dată printre ei în loc să-i ocolească. „Spre-amiaza vieţii noastre muritoare“, s-a auzit gândind, „ajuns într-o pădure-ntunecoasă, mă rătăcii pierzând dreapta cărare“[12]. Cuvinte pe care le ştia dintotdeauna, dar niciodată până în acest moment nu le înţelesese cu adevărat.

Propria cărare fusese pierdută demult, şi nu era nici o şansă, absolut nici una, s-o regăsească. Romanul în lucru de pe laptopul său nu era un roman şi nu se putea spune că este în lucru. Şi orice idei ar fi putut să aibă despre altă poveste aveau să sufere din această după-amiază încolo de impactul fatal al faptului că nu sunt povestea care tocmai îi fusese spusă, în biroul său temporar din cărămizi de ciment dintr-un program MFA de mâna a treia pe care nimeni – nici măcar propriile cadre didactice – nu-l luau în serios. Povestea care tocmai îi fusese spusă era singura poveste. Şi Jake ştia că toate lucrurile cu care viitorul Parker Evan se

lăudase în privinţa viitorului romanului său aveau să
se întâmple, absolut. Absolut. Avea să fie o bătălie pentru publicarea lui şi apoi alte bătălii pentru publicarea în toată lumea, şi altă bătălie pentru ecranizare. Oprah Winfrey avea să-l ridice în faţa camerelor de luat vederi şi aveai să-l vezi pe masa cea mai apropiată de uşă în fiecare librărie în care intrai, probabil timp de ani de zile. Toţi cei pe care îi cunoştea aveau să-l citească. Fiecare scriitor cu care rivalizase în liceu şi pe care îl invidiase în facultate, fiecare femeie cu care se culcase (ce-i drept, nu multe), fiecare student căruia îi predase, fiecare coleg de la Ripley şi fiecare dintre foştii săi profesori, propria mamă şi propriul tată, care nici măcar nu citeau vreo carte, care se siliseră să citească *The Invention of Wonder* (dacă chiar îl citiseră – nu-i pusese niciodată să facă dovada), ca să nu mai vorbim despre păcălicii ăia doi de la Fantastic Fictions, care rataseră şansa de a reprezenta un roman devenit film în care juca Sandra Bullock. Toţi aceştia aveau să-l cumpere, şi să-l împrumute, şi să-l asculte, şi să-l ofere în dar, şi să-l primească în dar, cartea pe care acest ticălos, nemernic, rahat cu ochi, arogant Parker Evan o scria. Dobitocul ăsta blestemat, şi-a zis Jake, şi imediat l-a asaltat faptul că „dobitoc blestemat“ e o alegere jalnică pentru cineva care are presupusa lui abilitate când vine vorba despre cuvinte. Dar era tot ce-i venea în minte în acest moment.

[11] Termen disprețuitor folosit de sudiști pentru nordiștii oportuniști veniți după Războiul Civil

[12] Dante Alighieri, *Infernul*, p. 7, în *Divina comedie*, traducere de Eta Boeriu, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1965

PARTEA A DOUA

5. EXILUL

După doi ani şi jumătate, Jacob Finch Bonner – autorul romanului *The Invention of Wonder* şi fost membru al corpului didactic la cel puţin respectabilele Simpozioane Ripley *low-residency* – şi-a strecurat Priusul vechi în parcarea îngheţată din spatele lui Adlon Center for the Creative Arts din Sharon Springs, New York. Priusul, care nu fusese niciodată prea robust, trudea în cel de-al treilea ianuarie prin această zonă aflată la vest de Albany (cunoscută, cumva fantezist, drept „Regiunea Ciorap-de-piele“[13]) şi capacitatea lui de a urca pe zăpadă pante, fie ele şi blânde – dealul care ducea la Adlon numai blând nu era – scăzuse cu fiecare an. Jake nu era optimist în privinţa supravieţuirii sale, sau, sincer, a lui însuși, dacă va continua să conducă iarna, dar era şi mai puţin optimist în privinţa capacităţii sale de a cumpăra altă maşină.

Simpozioanele Ripley îşi concediaseră cadrele didactice în 2013, brusc şi printr-o scrisoare formulată concis. Apoi, la mai puţin de o lună, programul reuşise să se refacă în forma unei prezenţe fizice şi mai reduse, de fapt un program complet online fără nici o prezenţă fizică, înlocuind cu conferinţe video farmecele acum nostalgice ale lui Richard Peng Hall. Jake, împreună cu cei mai mulţi dintre colegii săi, a fost reangajat, ceea ce era un categoric balsam pentru simţul propriei valori, însă noul contract pe care i-l oferea Ripley nu izbutea să-i asigure nici măcar modesta existenţă în New York.

Astfel încât, neavând de ales, a fost silit să se gândească la perspectiva îngrozitoare de a părăsi centrul lumii literare.

Ce i se oferea în 2013 unui scriitor ale cărui două porţiuni mititele de teren pe marele raft cu toată ficţiunea americană rămâneau tot mai mult în urmă cu fiecare an? Jake trimisese cincizeci de CV-uri, se înscrisese la toate serviciile online care promiteau să împrăştie vestea bună despre talentele lui posibililor angajatori de peste tot şi reluase contactul cu toate persoanele pe care suporta să le vadă, dându-le de ştire că este disponibil. S-a dus la un interviu la Baruch, însă administratorul programului nu se putuse înfrâna să spună că unul dintre propriii absolvenţi recenţi, al cărui prim roman urma să apară la FSG, depusese şi el cerere pentru acel post. A dat de urma unei foste iubite, angajată acum la un editor subvenţionat cu succes enorm care avea sediul în Houston, însă, după douăzeci de minute de amintiri forţate şi povestiri drăgălaşe despre gemenii ei, pur şi simplu n-a avut inima s-o întrebe de un post. Ba chiar s-a dus înapoi la Fantastic Fictions, însă agenţia fusese vândută şi acum era o părticică dintr-o nouă entitate numită Sci/Spec, şi nici unul dintre foştii săi şefi nu părea să fi supravieţuit tranziţiei.

În cele din urmă, şi cu o senzaţie de înfrângere pură, a făcut ceea ce ştia că au făcut alţii, şi-a creat un
website în care îşi lăuda abilităţile redacţionale ca autorul a două romane bine primite şi membru timp de mult timp al unuia dintre cele mai bune programe MFA *low-residency*. Şi apoi a aşteptat.

Încet, au venit micile muşcături. Care era „rata de succes“ a lui Jake? (Jake a răspuns cu o explorare pe larg a ceea ce termenul „succes“ ar putea să însemne pentru un artist. N-a mai primit nici o veste de la acel corespondent.) Domnul Bonner lucra cu autori independenţi? (A scris imediat: Da! După care a dispărut şi acel corespondent.) Ce părere avea despre antropomorfism în ficţiunea pentru tineret? (Pozitivă! a răspuns Jake. Ce altceva putea să zică?) Ar vrea să facă o „redactare de probă“ pe cincizeci de pagini ale unei cărţi în lucru, aşa încât scriitorul să-şi poată da seama dacă merită să continue? (Jake a respirat adânc şi a scris: Nu. Dar ar fi de acord cu o reducere specială a tarifului cu cincizeci la sută pentru primele două ore, ceea ce ar trebui să fie destul *pentru fiecare dintre ei* ca să hotărască dacă să lucreze împreună sau nu.)

Fireşte, această persoană a devenit primul său client.

Scriitura pe care a întâlnit-o în acest nou rol de redactor, îndrumător şi consultant (acel cuvânt minunat de maleabil) online făcea ca cel mai slab dintre studenţii săi de la Ripley să pară un Hemingway. Le-a cerut în repetate rânduri noilor săi corespondenţi să-şi verifice ortografia, să ţină minte numele personajelor şi să se gândească măcar un pic la ideile fundamentale pe care opera lor ar trebui să le transmită înainte să tasteze acel cuvânt emoţionant: SFÂRŞIT. Unii dintre ei l-au ascultat. Alţii păreau, cumva, să creadă că actul de a închiria un scriitor profesionist le făcea ca prin minune propria scriitură „profesionistă“. Însă ceea ce l-a surprins cel mai mult a fost faptul că noii săi clienţi, spre deosebire până şi de cel mai puţin înzestrat dintre studenţii săi de la Ripley, păreau să considere publicarea nu portalul magic pe care care îl reprezentase întotdeauna pentru el şi pentru toţi ceilalţi scriitori pe care îi admira (şi îi invidia), ci o pură tranzacţie. Odată, într-un schimb de e-mailuri cu o femeie vârstnică din Florida care spera să ducă la bun sfârşit a doua tranşă din memorii, a lăudat-o politicos pentru publicarea recentă a primei părţi (*The Windy River: My Childhood in Pennsylvania*). Autoarea, spre lauda ei, i-a respins fără menajamente linguşirea. „Oh, zău aşa“, a răspuns, „oricine poate să publice o carte. Scrii un cec şi gata.“

Era, trebuia să recunoască, o versiune a lui *oricine poate fi scriitor* pe care o putea susţine chiar şi el.

Din unele puncte de vedere, lucrurile erau, de fapt, mult mai plăcute de această parte a baricadei. Încă mai erau, desigur, egouri uluitoare cu care să se înfrunte şi încă mai erau distanţe uriaşe între calităţile percepute şi cele reale ale povestirilor, şi romanelor, şi memoriilor (şi, cu toate că el cu siguranţă nu le căuta, poeziilor) pe care i le trimiteau prin e-mail clienţii. Însă schimbul direct, cinstit, de bani ruşinoşi pentru servicii şi claritatea

relaţiilor dintre Jake şi oamenii care veneau pe site-ul său (unii dintre ei, chiar trimişi de clienţi pe care îi „ajutase“ deja) era, după atâţia ani de falsă camaraderie… de-a dreptul înviorător.

Şi totuşi, chiar şi cu munca semi-regulată de consultanţă pe lângă noile sale responsabilităţi de la Ripley, Jake nu mai putea să se descurce la New York. Când o
clientă, autoare de povestiri care locuia în Buffalo,
a spus că s-a întors de curând de la un „stagiu“ la Adlon Center for the Creative Arts, Jake şi-a notat numele necunoscut şi, după ce s-a încheiat videoconferinţa, a găsit acel site şi a citit ceea ce trebuie să fi fost o idee foarte nouă: o colonie de artişti subvenţionată care părea să facă treabă bună într-un loc de care nu mai auzise, un sat din nordul statului, numit Sharon Springs.

El însuşi, desigur, era un veteran al coloniilor de artişti tradiţionale, care existau pentru a oferi sprijin şi odihnă artiştilor importanţi. În propria perioadă prosperă, imediat după ce a fost publicat *The Invention of Wonder*, a primit un post la Yaddo şi a zburat în Wyoming ca să petreacă două săptămâni rodnice la Ucross Center. Fusese şi la Virginia Center for the Creative Arts, precum şi la Ragdale, şi dacă Ragdale a marcat sfârşitul perioadei norocoase, la un an după ce a apărut *Reverberations*, cel puţin putea (şi o făcea!) să înşire aceste instituţii auguste în CV şi pe site pentru pura lor strălucire scriitoricească. Însă în nici unul dintre aceste locuri nu i se ceruse vreodată lui Jake să plătească ceva din buzunar, aşa că a trebuit să citească mult din site-ul lui Adlon înainte să înţeleagă ce nouă entitate reprezenta acest loc: o staţiune pentru artişti, cu autosponsorizare, în care era pus la dispoziţie faimosul mediu dintr-un Yaddo sau un MacDowell nu doar elitei sau literaţilor *avantajaţi în mod tradiţional*, ci oricui avea nevoie de el. Sau, cel puţin, oricui avea nevoie de el şi putea cheltui o mie de dolari pe săptămână.

Jake s-a uitat la fotografiile vechiului loc: o matahală de hotel alb, un pic lăsat într-o rână (sau era doar unghiul fotografiei?), din anii 1890. Adlon era unul dintre câteva hoteluri mari rămase în picioare în Sharon Springs, fost oraş de vacanţă grupat în jurul unor izvoare sulfuroase şi odinioară presărat cu clădiri victoriene de băi. Sharon Springs se afla la distanţă de o oră în sud-vestul echivalentului său mai celebru, Saratoga Springs, însă şi pe atunci fusese mai puţin prosper, şi cu siguranţă așa era și acum. Oraşul intrase în declin la începutul secolului trecut, iar în jurul anilor ’50, jumătatea de duzină de hoteluri erau în diferite stadii de prăbuşire, demolare, închidere sau ofilire, pe măsură ce oaspeţii renunţau la vechile obiceiuri de vară sau, pur şi simplu, mureau. Apoi cineva din familia căreia îi aparţinea Adlon a venit cu această idee nouă de a evita sau, cel puţin, de a amâna temporar inevitabilul, şi până acum dădea roade. Se părea că scriitorii se adunau la hotel din 2012, plătind pentru pace şi liniște, pentru

camere şi ateliere curate, precum şi pentru micul dejun şi cina servite în comun (plus prânzul într-un coş de nuiele rustic lăsat cu discreţie la uşă ca să nu-l întrerupă din scris pe Kublai Han[14]). Veneau când aveau chef, îşi petreceau timpul cum aveau chef, se întâlneau cu colegii lor artişti dacă şi când aveau chef şi plecau când aveau chef.

De fapt, locul părea cam ca un… hotel.

În partea de sus a paginii web a dat clic într-o doară pe „Oportunităţi“ şi s-a pomenit citind fişa postului unui coordonator de programe la faţa locului, cu începere imediat după Anul Nou. Nu era pomenit salariul. S-a uitat la oraş să vadă dacă se putea face naveta. Nu se putea. Totuşi, era un loc de muncă.

Chiar avea nevoie de un loc de muncă.

Peste o săptămână era într-un tren spre Hudson ca să se întâlnească cu tânărul întreprinzător – „tânăr“ însemnând în acest caz cu şase ani mai mic decât el – a cărui familie conducea Adlon de trei generaţii şi care reuşise să scoată din pălărie acest iepure aparte. Când şi-au încheiat întâlnirea dintr-o cafenea de pe Warren Street, şi în ciuda evidentei lipse de experienţă a lui Jake ca director de program, era angajat.

– Îmi place ideea unui scriitor de succes care să-i întâmpine pe oaspeţi când sosesc. Le dă ceva real la care să aspire.

Jake a ales să nu corecteze această afirmaţie remarcabilă în nici unul din felurile în care ar fi putut s-o facă.

Oricum, era o soluţie temporară. Nimeni nu părăsea dinadins New Yorkul pentru un orăşel aflat la dracu-n praznic, sau, cel puţin, nu fără un plan de întoarcere. Propriul plan avea multe de-a face cu chiria pe care o plătea în de curând fabulosul Brooklyn faţă de cea pe care se aştepta s-o plătească în Cobleskill, la
câţiva kilometri sud de Sharon Springs, şi cu faptul
că şi-ar păstra clienţii personali în ale scrisului precum şi angajamentul la Simpozioanele Ripley reconstituite chiar în vreme ce primea salariu de la Adlon Center for the Creative Arts. Toate astea însemnau un exil timp de doi ani, cel mult trei, care era destul timp şi ca să înceapă şi chiar să termine alt roman după cel pe care îl scria acum!

Nu că ar fi scris cu adevărat unul acum, sau ar fi avut cea mai mică idee pentru altul.

Jobul în sine era un amestec între o persoană care face înscrieri, un director de croazieră şi un supraveghetor de uzină, însă chiar şi cumulate acestea nu erau deosebit de obositoare. Mai solicitant, desigur, era faptul că i se cerea să fie prezent fizic la Adlon în timpul zilei (şi, teoretic, de gardă la telefon noaptea şi în weekend), însă dată fiind munca reală asociată cu cele mai multe dintre slujbe, Jake tindea să se considere norocos, nu glumă. Trăia cu puţin şi economisea banii. Era încă în lumea scrisului şi scriitorilor (chiar dacă mai departe decât fusese vreodată de propriile ambiţii scriitoriceşti). Putea în continuare să lucreze la romanul pe care îl

scria (sau ar fi putut, dacă ar fi avut unul) şi între timp putea să cultive şi să îndrume alţi scriitori, scriitori începători, scriitori care se zbăteau, chiar scriitori ca el însuşi, care treceau prin ceea ce s-ar putea numi o perioadă de austeritate de la mijlocul carierei. Aşa cum spusese cândva, demult, într-o sală de şedinţe din blocuri de ciment din vechiul campus Ripley (care, când auzise ultima dată despre el, fusese cumpărat de o companie de spații de retragere şi de conferinţe), asta nu era decât ceea ce scriitorii făcuseră întotdeauna unii pentru alţii.

În această zi anume, hotelul Adlon avea şase oaspeţi-scriitori, ceea ce însemna că centrul era ocupat doar circa 20% din capacitate (cu toate că asta însemna cu şase oameni mai mult decât îşi închipuise Jake că vor alege să-şi petreacă luna ianuarie într-o staţiune modernă înzăpezită care nici măcar nu avusese bunul-simţ să se transforme în Saratoga Springs). Trei dintre oaspeţi erau surori de vreo şaizeci de ani care colaborau la o poveste de familie pe mai multe generaţii, bazată, în mod deloc surprinzător, pe propria familie. Altul era un bărbat cam ameninţător care locuia de fapt un pic mai la sud de Cooperstown, dar venea cu maşina la hotel în fiecare dimineaţă, scria toată ziua şi pleca după cină. Mai erau o poetă din Montreal – nu vorbea prea mult, nici măcar când cobora la masă – şi un tip care sosise de două zile din sudul Californiei. (De ce ar vrea cineva întreg la cap să părăsească sudul Californiei în ianuarie ca să se ducă în nordul statului New York?) Până acum erau un grup care coopera în linişte, fără confruntări, foarte departe de o parte din nebunia interioară la care fusese martor el însuşi la Ragdale şi VCCA! Hotelul însuşi funcţiona atât de armonios cât te-ai putea aştepta de la o clădire de o sută treizeci de ani, iar perechea de bucătărese de la Adlon, mamă şi fiică din Cobleskill, oferea mâncăruri foarte gustoase, lucru remarcabil dacă ne gândim la izolarea regiunii iarna. Şi în acea dimineaţă, din câte ştia Jake, orele care îl aşteptau nu promiteau nimic mai mult decât ocazia de a sta în biroul său, în spatele fostei recepţii a hotelului, şi de a începe redactarea celei de-a patra revizuiri a unui roman de senzaţie profund lipsit de senzaţional al unui client din Milwaukee.

Cu alte cuvinte, o zi obişnuită într-o viaţă care era pe cale să devină mult mai puţin obişnuită.

[13] În original, *Leatherstocking*, după seria celor cinci romane ale lui James Fenimore Cooper reunite sub titlul generic *The Leatherstocking Tales*, cu acțiunea localizată în regiunea centrală a statului New York de astăzi, a cărui capitală este Albany

[14] Kublai Han (1215–1294), nepot al lui Ginghis Han; practicant și mare protector al spiritualității budiste

6. CE LUCRU ÎNGROZITOR

Tipul din California şi-a făcut apariţia puţin după prânz, sau, cel puţin, după ce coşurile cu prânzul fuseseră duse la etaj şi lăsate la uşile scriitorilor. Era un tip masiv aproape de treizeci de ani, cu antebraţe tatuate şi un smoc gros de păr dat într-o parte care întotdeauna cădea imediat la loc. A dat buzna în micul birou al lui Jake din spatele fostei recepţii şi a pus coşul pe masa de lucru a lui Jake.

– Ei bine, asta-i o porcărie.

Jake a ridicat privirea. Fusese cufundat în thrillerul jalnic al clientului, o naraţiune atât de stereotipă, încât ar fi putut spune exact ce avea să se întâmple, şi în ce ordine, chiar şi dacă ar fi fost prima dată când se trudea să-l parcurgă, nu a patra.

– Prânzul?

– Porcărie. Un soi de carne cafenie. Ce e, ceva ce ai lovit cu maşina pe drum încoace?

Jake chiar a zâmbit. Gama animalelor omorâte pe drumurile din Schoharie County era largă, într-adevăr.

– Nu mănânci carne?

– A, carne mănânc. Însă nu mănânc porcării.

Jake s-a rezemat de spătar.

– Îmi pare foarte rău. Hai să mergem la bucătărie şi să vorbim cu Patty şi cu Nancy despre ceea ce îţi place şi ce nu-ţi place. Nu putem garanta întotdeauna un meniu separat, însă vrem să fii mulţumit. Cu doar şase oaspeţi acum, ar trebui să fim în stare să ajustăm meniurile.

– Adică, oraşul ăsta e jalnic. Nu-i nimic aici.

Ei bine! În privinţa *asta*, prietenul californian al lui Jake se înşela zdravăn. Zilele de glorie ale lui Sharon Springs or fi fost ele la sfârşitul secolului al XIX-lea (Oscar Wilde însuşi ţinuse o conferinţă la hotelul Pavilion), însă ultimii ani aduseseră o reînviere promiţătoare. Hotelul reprezentativ al oraşului, American, fusese restaurat până la un anumit grad de eleganţă, şi două restaurante surprinzător de bune prinseseră rădăcini pe mica stradă principală. Mai important decât toate, doi bărbaţi din Manhattan, despărţiţi fără voie de slujbele lor din presă în criza economică din 2008, au cumpărat o fermă locală, şi-au adunat o turmă de capre şi au început să producă brânză, săpun şi, mai ales, să facă mare vâlvă în lumea de mult mai departe de Sharon Springs, New York. Au scris cărţi, erau vedetele propriei emisiuni de televiziune şi au deschis drept în faţa hotelului American un magazin care ar fi fost la el acasă pe strada principală din East Hampton sau Aspen. Acel loc avea să fie o atracţie turistică *bona fide*. Cu toate că poate nu în ianuarie.

– Ai ieşit să vezi ce-i pe aici? O mulţime de scriitori se duc dimineaţa la Black Cat Café. Cafeaua de acolo e grozavă. Iar mâncarea de la Bistro e

excelentă.

– Vă plătesc destul ca să fiu *aici* şi să lucrez la cartea mea *aici*. Cafeaua de *aici* ar trebui să fie grozavă. Şi mâncarea de *aici* n-ar trebui să fie o porcărie. Vreau să zic, aţi muri dacă aţi face pâine prăjită cu avocado?

Jake s-a uitat la el. În California poate că avocado creştea în copaci – literalmente – în ianuarie, dar se îndoia că tipului ăstuia i-ar plăcea exemplarele tari ca piatra care se găseau la Cobleskill Price Chopper.

– Laptele şi brânza sunt lucrurile principale pe aici. Poate că ai observat toate fermele cu produse lactate?

– Am intoleranţă la lactoză.

– A!

Jake s-a încruntat.

– Ştim asta? E pe formularele tale?

– Nu ştiu. N-am completat nici un formular.

Tipul şi-a dat peste cap părul des. Din nou. Şi părul i-a căzut înapoi peste ochi. Din nou. I-a amintit lui Jake ceva.

– Ei bine, sper că o să pui pe hârtie nişte alimente pe care te-ai bucura să le vezi la mese. Nu m-aş baza pe avocado bun aici, nu în această perioadă a anului, însă dacă există mâncăruri care îţi plac, o să vorbesc cu Patty şi Nancy. În afară de cazul în care nu vrei să fac asta.

– *Vreau să-mi scriu cartea*, a zis tipul cu atâta ferocitate, încât ar fi putut rosti o replică dintr-un film de aventuri, ceva în genul lui „Ne mai vedem noi“ sau „Nu subestima ceea ce sunt în stare să fac“. Am venit aici să fac asta şi nu vreau să mă gândesc la nimic altceva. Nu vreau să le ascult pe vrăjitoarele alea trei cotcodăcind tot timpul de cealaltă parte a peretelui. Nu vreau să am o baie cu ţevi care mă trezesc dimineaţa. Şi ce-i cu şemineul din dormitor în care n-am voie să fac focul? Îmi amintesc clar focul aprins într-o cameră când m-am uitat pe site-ul vostru. Ce mama dracului e asta?

– Era focul din salon, a zis Jake. Din păcate, n-avem autorizaţie pentru foc în camere. Dar aprindem în fiecare după-amiază focul în salon, şi aş fi bucuros s-o fac mai devreme dacă ai vrea să lucrezi acolo, sau să citeşti. Tot ce facem aici este să încercăm să-i sprijinim pe oaspeţii noştri scriitori şi să ne îngrijim să aibă ceea ce le trebuie pentru munca lor. Şi, desigur, să ne sprijinim unul pe altul ca scriitori.

Jake s-a gândit, chiar în vreme ce spunea asta, la toate dăţile în care spusese asta, sau spusese ceva asemănător, iar când a spus-o, oamenii cărora le-o spunea întotdeauna dădeau din cap, încuviinţând, pentru că şi ei erau scriitori şi scriitorii înţeleg puterea lucrurilor pe care le au în comun. Asta fusese întotdeauna adevărat. În afară de exact acest moment. Şi acum şi-a dat seama încă o dată.

Apoi tipul şi-a încrucişat strâns braţele pe piept şi l-a fulgerat pe Jake cu privirea, şi ultima piesă din puzzle s-a aşezat brusc la locul ei.

Evan Parker. De la Ripley. Cel cu povestea.

Acum pricepea de ce, în toată această întâlnire, creierul său avusese impresia că se reîntoarce la ceva, de ce gândurile dăduseră târcoale unui lucru încă neprecizat. Nu, nu-l întâlnise niciodată pe acest dobitoc anume până acum două zile, dar asta însemna oare că nu-i era cunoscut lui Jake? Îi era cunoscut. *Extraordinar* de cunoscut.

Nu că şi-ar fi petrecut ultimii ani cugetând la acel dobitoc, căci ce scriitor cu *oricare* nivel de succes profesional – nu doar de nivelul lui Jake – ar vrea să se gândească la un *scriitor debutant* care, cumva, reuşise să tragă de maneta aparatului de poveşti spectaculoase exact în momentul potrivit, la prima monedă, nici mai mult, nici mai puţin, făcând să i se rostogolească în poală câştigul cel mare al succesului complet nemeritat? Ori de câte ori Evan Parker plutea prin gândurile lui Jake, era cu obişnuita învolburare de invidie, obişnuita amărăciune pentru nedreptatea întregii chestii, urmate de scurta observaţie că acea carte încă nu ajunsese – din câte ştia el, şi evident că i-ar fi ajuns la urechi – să fie publicată, ceea ce ar fi putut să însemne că fostul student al lui Jake îşi supraestimase capacitatea de a duce lucrul la bun sfârşit, însă asta nu-l consola prea tare. Povestea, aşa cum autorul însuşi subliniase, era un glonţ de argint şi oricând ar fi apărut, cartea avea să aibă succes, iar autorul ei avea să aibă și el un succes care să depăşească visurile lui (sau, mai dureros, pe ale lui Jake) cele mai nebuneşti.

Acum, în acest birou mic din Adlon Center for the Creative Arts, acea persoană, Evan Parker, se întorsese la el, şi încă atât de intens, încât parcă ar fi intrat şi el în încăperea strâmtă şi ar fi stat chiar în spatele omologului său din California.

Tipul încă vorbea – nu, răcnea. Trecuse de ceilalţi oaspeţi scriitori, de Adlon, şi de mâncare, şi de oraşul Sharon Springs. Acum Jake auzea de un „agent de pe Coasta de Est“ care chiar îi propusese să *plătească* pe cineva, *cu bani din propriul buzunar*, să îndrume lucrul suplimentar la romanul lui înainte să i-l trimită din nou (*Nu pentru asta sunt redactorii? Sau agenţii, dacă-i pe aşa?*) şi de tipul care făcea prospecţii pentru filme întâlnit la o petrecere, care i-a spus să se gândească la adăugarea unui personaj feminin în poveste (Pentru că bărbaţii nu citesc cărţi și nu merg la filme?) sau de ticăloşii de la MacDowell şi Yaddo care i-au respins cererea de participare (*Evident, îi preferă pe „artiştii“ care speră să vândă zece exemplare din poemele lor lungi cât o carte!*) şi de rataţii care tastează de zor la fiecare masă din fiecare cafenea din sudul Californiei, care se cred trimişi de Dumnezeu pe pământ ca un cadou, cărora lumea le aşteaptă, evident, culegerea de povestiri sau scenariul, sau romanul…

– De fapt, s-a auzit Jake zicând, sunt eu însumi autorul a două romane.

– Sigur că eşti.

Tipul şi-a scuturat capul.

– *Oricine poate fi scriitor*.

S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit furios din cameră, lăsând în urmă coşul rustic de nuiele.

Jake a ascultat cum oaspetele (oaspete-*scriitor*!) tropăie pe scară, apoi tăcerea care s-a lăsat şi s-a întrebat din nou ce a făcut, ce lucru groaznic, ca să merite compania unor astfel de oameni, ca să nu mai vorbim de dispreţul lor. Tot ce îşi dorise vreodată era să spună – cu cele mai bune cuvinte posibile, aranjate în cea mai bună ordine posibilă – poveştile pe care le purta în el. Fusese mai mult decât bucuros să facă ucenicia şi munca. Fusese modest faţă de profesorii săi şi respectuos faţă de colegi. A consimţit la notele editoriale ale agentului (când avusese unul) şi se înclinase în faţa creionului roşu al redactorului (când îl avusese) fără să se plângă. Îi sprijinise pe scriitorii pe care îi cunoştea şi îi admirase (chiar şi pe cei pe care nu-i admira prea mult) prin faptul că se dusese la lecturile lor şi le cumpărase cărţile (cartonate! din librării particulare!) şi se achitase de sarcini ca cel mai bun profesor, mentor, şef de galerie şi redactor care putuse să fie, în ciuda (ca să fim sinceri) purei lipse de speranţe a celor mai multe dintre lucrările care i-au fost încredinţate. Şi unde ajunsese după toate astea? Era un servitor de pe puntea *Titanicului*, mutând scaunele de colo dincolo, cu cincisprezece autori de proză lipsiţi de talent, în vreme ce îi convingea cumva că munca suplimentară i-ar ajuta să devină mai buni. Era majordomul unui hotel vechi din nordul statului New York, prefăcându-se că „oaspeţii-scriitori“ nu se deosebesc de cadrele didactice de la Yaddo, aflat cu o oră mai la nord. „Îmi place ideea unui scriitor de succes care să-i întâmpine pe oaspeţi când sosesc. Le dă ceva real la care să aspire.“

Dar nici un oaspete-scriitor n-a recunoscut vreodată realizările profesionale ale lui Jake, ce să mai vorbim să se inspire din succesul lui în domeniul în care se presupunea că speră să intre. Nici măcar o dată în trei ani. Era la fel de invizibil pentru ei pe cât devenise pentru oricine altcineva.

Din pricină că era un scriitor ratat.

Jake a icnit când i-au venit aceste cuvinte. Era, incredibil, absolut prima oară că acest adevăr răzbătuse la lumină.

Dar… dar… cuvintele i se învârteau în cap, imposibil de oprit şi absurde: *The New York Times*, secțiunea „Nou şi Remarcabil“! „Un scriitor care trebuie urmărit“, după părerea celor de la *Poets & Writers*! Cel mai bun program MFA din ţară! Momentul în care a intrat într-un magazin Barnes & Noble din Stamford, Connecticut, şi a văzut *The Invention of Wonder* pe raftul Alegerea Angajaţilor, cu un cartonaş pe care cineva pe nume Daria scrisese de mână: „Una dintre cele mai interesante cărţi pe care am citit-o anul acesta! Scriitura este lirică şi profundă“.

Lirică! Şi profundă!

Toate astea, cu mulţi ani în urmă.

Oricine ar putea fi scriitor. Oricine, se pare, în afară de el.

7. CIOC, CIOC!

În seara aceea, târziu, în apartamentul său din Cobleskill, a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată, nici măcar o dată de când îşi văzuse studentul cel norocos mergând prin crângul din campusul Ripley.

Jake a tastat pe computer numele „Parker Evan“ şi a dat clic pe căutare.

Parker Evan nu era acolo. Ceea ce nu însemna mare lucru: Parker Evan fusese pseudonimul literar pe care fostul său student *avusese intenţia* să-l folosească *la un moment dat*, însă acel moment fusese cu trei ani înainte. Poate că a hotărât să-şi ia alt pseudonim, fie din cauză că inversarea numelui său real era o idee tâmpită, fie din cauză că alesese mai multă discreţie din infinitatea altor posibilităţi.

Jack s-a întors în fereastra de căutare şi a tastat: „Parker, roman, thriller“.

„Parker, roman, thriller“ a adus pagini cu referiri la romanele „Parker“ ale lui Donald Westlake, precum şi la o serie de cărţi poliţiste ale lui Robert B. Parker.

Aşa încât, chiar dacă Evan Parker şi-a dus cartea până la un editor, primul lucru pe care acesta l-a făcut, probabil, a fost să-l facă să renunţe la Parker ca pseudonim.

Jake a eliminat numele din fereastra de căutare şi a încercat: „thriller, mamă, fiică“.

A fost un potop. Pagini după pagini de cărţi, cu pagini după pagini de autori, de mulţi dintre care nici măcar nu auzise. Jake s-a uitat peste rezultate, citind scurtele descrieri, dar nu era nimic care să se potrivească cu elementele foarte specifice ale poveştii pe care fostul său student i-o spusese la Richard Peng Hall. A dat clic la nimereală pe nume de autori, fără să se aştepte cu adevărat să dea de o imagine a feţei lui Evan Parker, pe care nu şi-o amintea bine, dar nu era nimic nici măcar pe aproape: bărbaţi bătrâni, bărbaţi graşi, bărbaţi cu chelie şi o mulţime de femei. El nu era acolo. Cartea lui nu era acolo.

Era cu putinţă ca Evan Parker să se fi înşelat? Era cu putinţă ca el, Jake, să se fi înşelat şi el în tot acest timp? Era cu putinţă ca *acea* intrigă să fi dispărut în marea de poveşti, romane, thrillere şi cărţi poliţiste publicate în fiecare an şi să se fi scufundat în tăcere? Jake nu credea asta. Părea mai probabil ca, în ciuda neţărmuritei sale încrederi în sine, Parker să nu fi izbutit, cumva, să-şi termine cartea. Poate cartea nu era aici, pe computerul său, instalată comod în prima pagină a fiecăruia dintre rezultatele căutării, din cauză că nu era nicăieri. Nu era deloc în lume. Dar de ce?

Jake a tastat în fereastra de căutare numele, cel real, „Evan Parker“.

Au apărut în Facebook nu puţini Evan Parkeri. Jake a dat clic pe Facebook şi s-a uitat la listă. A văzut mai mulţi bărbaţi – mai voinici, mai slabi, mai chelioşi, mai bruneţi – şi chiar câteva femei, dar nici unul care să semene

măcar pe departe cu fostul său student. Poate că Evan nu era pe Facebook. (Jake însuşi nu era pe Facebook; renunţase la el când a devenit prea demoralizant să-şi vadă „prietenii“ postând veşti despre cărţile care urmau să le apară.) S-a întors la rezultatele căutării, a dat clic pe butonul „Imagini“ şi s-a uitat la pagină, apoi la cea următoare. Atâţia Evan Parker,
nici unul dintre ei cel căutat. A dat clic înapoi pe pagina cu toate rezultatele. Erau Evan Parkeri care jucau fotbal la liceu, balerini, diplomaţi de carieră care în acest moment erau la post în Ciad, cai de curse şi perechi logodite („Viitorii Evan-Parker vă invită pe site-ul nunţii noastre!“) Nu era nici un bărbat în jurul vârstei fostului său student care să arate cât de cât ca Evan Parker pe care Jake l-a cunoscut la Ripley.

Apoi a văzut în josul paginii: „Căutări legate de «evan parker»“.

Şi sub acele cuvinte: „ferpar evan parker“.

Chiar înainte să apese pe link a ştiut ce o să vadă.

Evan Luke Parker din West Rutland, VT (38 de ani) a
murit pe neaşteptate în seara de 4 octombrie 2013. Evan Luke Parker absolvise în 1995 Liceul West Rutland, urmase cursuri la Rutland Community College şi locuise toată viaţa în centrul Vermontului. Muriseră înaintea lui amândoi părinţii şi sora şi rămânea în viaţă o nepoată. Funeraliile aveau să fie anunţate la o dată ulterioară. Înmormântarea avea să fie privată.

Jake a citit de două ori. Nu era mare lucru, de fapt, dar chiar şi aşa refuza să priceapă.

Era mort? *Era mort*. Şi… Jake s-a uitat acum la dată. Nu se întâmplase de curând. Asta se întâmplase… incredibil, la doar două luni după încercarea lor ratată de a crea o relaţie profesor-student. Jake nici măcar nu-şi dăduse seama că Evan era din Vermont, sau că părinţii şi sora lui muriseră deja, ceea ce era foarte tragic dat fiind că era destul de tânăr el însuşi. Nimic din toate astea n-a apărut vreodată în discuţiile lor, desigur. Nu vorbiseră cu adevărat despre nimic altceva decât romanul remarcabil al lui Parker, aflat în lucru. Şi nici măcar despre asta nu prea multe. În restul sesiunii de la Ripley studentul rămăsese de-a dreptul reticent la atelier şi refuzase sau nu se prezentase la restul de întâlniri între patru ochi. Jake chiar se întrebase dacă nu cumva lui Parker îi părea rău că i-a împărtăşit profesorului ideea extraordinarului său roman, sau dacă cel puţin s-a răzgândit în privinţa împărtăşirii ei colegilor din atelier, dar el însuşi n-a dezvăluit niciodată că a aflat la ce lucrează Parker, sau că i se pare complet ieşit din comun. Când sesiunea s-a încheiat, acest personaj îngâmfat, secretos şi extrem de enervant a plecat, pur şi simplu, probabil ca să facă ceea ce trebuia ca să-şi aducă pe lume cartea. Dar, de fapt, doar ca să moară. Acum dispăruse, iar cartea, după toate probabilităţile, nu fusese scrisă.

Mai târziu, fireşte, Jake avea să se întoarcă la acest moment. Mai târziu avea să-şi dea seama că a fost o răscruce, dar deja îşi învăluia această serie de împrejurări dezolante, la ani după cele petrecute, în primul dintre cele ce aveau să fie multe straturi de explicaţii. Acele straturi nu prea aveau de-

a face cu faptul că Jake era un om moral care avea, probabil, un cod de comportare etică. În principal, aveau de-a face cu faptul că era scriitor, iar a fi scriitor însemna altă loialitate, faţă de ceva de valoare şi mai mare.

Care era povestea însăşi.

Jake nu credea în multe lucruri. Nu credea că vreun Dumnezeu a făcut universul, ca să nu mai vorbim de faptul că Dumnezeul acela încă mai urmărea ce se întâmplă şi ţinea socoteala fiecărei fapte omeneşti, totul pentru a trimite câteva milenii de Homo sapiens într-o viaţă de după moarte plăcută sau neplăcută. Nu credea într-o viaţă de după moarte. Nu credea în destin, soartă, noroc sau puterea gândirii pozitive. Nu credea că primim ceea ce meritǎm, sau că totul se întâmplă cu un rost (care ar fi acel rost?), sau că forţe supranaturale au vreun impact asupra vieţii omeneşti. Ce mai rămânea după toate prostiile astea? Caracterul pur întâmplător pe care îl au împrejurările în care ne naştem, genele care ni s-au dat, gradele diferite ale dorinţei de a munci pe brânci şi isteţimea pe care o avem sau nu de a recunoaşte o ocazie. Dacă se iveşte.

Însă era ceva în care chiar credea şi care se învecina cu magicul, sau cel puţin cu ceva dincolo de prozaic, şi anume datoria pe care o avea un scriitor faţă de
o poveste.

Poveştile, desigur, erau un lucru cum nu se poate mai obişnuit. Oricine are una, dacă nu o infinitate, şi ne înconjură tot timpul, indiferent dacă le observăm sau nu. Poveştile sunt fântânile din care ne adăpăm ca să ne amintim cine suntem şi felurile în care ne asigurăm pe noi înşine că, oricât de neînsemnaţi am putea să le părem altora, de fapt suntem importanţi, chiar cruciali, pentru veşnica dramă a supravieţuirii: personală, socială şi chiar ca specie.

Însă, în ciuda tuturor acestora, poveştile sunt şi înnebunitor de alunecoase. Nu există o mină adâncă a lor în care să sapi sau vreun magazin cu cutii mari, cu raioane largi pline de naraţiuni nefolosite, la care n-a visat nimeni şi entuziasmant de noi, printre care un scriitor să împingă un cărucior mare şi gol, aşteptând să-i atragă privirea ceva. Acele şapte tipuri de povestire pe care le măsurase cândva Jake cu cea nu prea captivantă a lui Evan Parker despre mama şi fiica într-o casă veche – *Înfrângerea monstrului? De la sărac la bogat? Călătoria şi întoarcerea?* – erau aceleaşi şapte tipuri prin care scriitorii şi alţi povestitori cotrobăiau dintotdeauna. Şi totuşi…

Şi totuşi.

Din când în când, o scânteie magică apărea din senin şi ateriza (da, *ateriza*) în conştiinţa unei persoane care era în stare să-i dea viaţă. Asta se numea uneori „inspiraţie“, cu toate că „inspiraţie“ nu este cuvântul pe care scriitorii înşişi sunt înclinaţi să-l folosească.

Acele scântei magice aveau tendinţa să nu zăbovească până să se manifeste. Te trezeau dimineaţa cu un *cioc, cioc* enervant şi impresia că este o urgenţă şi se ţineau ca scaiul de tine prin zilele următoare: ideea,

personajele, problema, cadrul, dialogurile, expresiile descriptive, o frază de început.

Pentru Jake, cuvântul care îngloba relaţia dintre un scriitor şi scânteia lui era „responsabilitate“. După ce intrai în posesia unei idei reale, îi erai îndatorat pentru că te-a ales *pe tine*, nu *vreun alt scriitor*, şi îţi plăteai acea datorie punându-te pe lucru, nu doar ca un meseriaş care fabrică fraze, ci ca un artist neînfricat gata să facă greşeli dureroase, care irosesc timpul şi chiar autoflagelatoare. Să te ridici la înălţimea acestei responsabilităţi însemna să înfrunţi foaia albă (sau ecranul) şi să le pui botniţă criticilor din capul tău, cel puţin destul timp cât să lucrezi câte ceva, toate astea fiind foarte anevoioase şi nimic opţional. Mai mult, lăsai asta deoparte pe propriul risc, deoarece dacă nu îţi îndeplineai această răspundere serioasă puteai foarte bine să descoperi, după o perioadă de abatere a atenţiei, sau chiar de lucru căruia nu te dedici complet, că scânteia preţioasă… te-a părăsit.

Pierită, cu alte cuvinte, la fel de brusc şi neaşteptat cum apăruse, şi cu ea, romanul tău, cu toate că ai mai putea să-ţi învârţi roţile în gol câteva luni, sau câţiva ani, sau restul vieţii, aruncând deznădăjduit cuvinte pe pagină (sau ecran), într-un refuz încăpăţânat de a recunoaște ce s-a întâmplat.

Şi mai era ceva: o superstiţie neagră, respinsă de oricare scriitor destul de arogant încât să ignore scânteia unei idei grozave, chiar dacă acel scriitor n-are înclinaţii religioase, chiar dacă nu crede că „totul se întâmplă cu un rost“, chiar dacă, de fapt, se împotriveşte gândirii magice de orice alt tip imaginabil. Superstiţia este că, dacă nu faci tot ce trebuie pentru acea magnifică idee care te-a ales *pe tine, dintre toţi scriitorii posibili*, să-i dai viaţă, acea idee grozavă nu te părăseşte, pur şi simplu, încât să-ţi învârţi în gol roţile stupide şi ineficiente. De fapt, *se duce la altcineva*. Cu alte cuvinte, o poveste grozavă vrea să fie spusă. Şi dacă n-o spui tu, *pleacă de la tine*, are să-şi găsească *alt scriitor care s-o spună*, iar ţie n-o să-ţi rămână decât să vezi cum *cartea ta* e scrisă şi publicată de *altcineva*.

Insuportabil.

Jake şi-a amintit ziua în care un anumit moment-cheie din *The Invention of Wonder* a fost brusc *acolo*, cu el, în lume – fără preambul, fără avertisment – şi în ciuda faptului că asta nu i se mai întâmplase vreodată, primul său gând în clipa care i-a urmat apariţiei a fost:

„Înşfacă-l!“

Şi asta a făcut. A făcut tot ce trebuia pentru acea scânteie şi a scris în jurul ei cel mai bun roman care îi stătea în puteri, prima carte nouă şi remarcabilă care a întors – atât de efemer – atenţia lumii literare spre el.

Îi lipsise chiar şi cel mai slab frison de idee cu *Reverberations* („romanul din povestiri legate între ele“, care în realitate nu fusese niciodată altceva decât… povestiri), cu toate că, evident, a dus la bun sfârşit acea carte, şontâcăind până într-un punct în care i s-a îngăduit să tasteze cuvântul „Sfârşit“. Fusese, într-adevăr, sfârşitul perioadei sale de „promiţător“ ca „tânăr scriitor care trebuie urmărit“, şi poate că ar fi fost mai înţelept să n-o

publice, însă pe Jake îl îngrozea gândul să piardă recunoaşterea de la *The Invention of Wonder*. După ce toţi editorii tradiţionali şi apoi o serie întreagă de edituri universitare i-au respins manuscrisul, importanţa publicării celei de-a doua cărţi a luat amploare, până ce întreaga sa fiinţă părea să fie pusă la bătaie. Dacă ar putea să dea asta deoparte din calea sa, poate că următoarea idee, următoarea scânteie, o să vină.

Numai că n-a venit. Şi în anii următori, în vreme ce îi mai venea din când în când o idee incitantă şi acceptabilă – *băiat care creşte în familie obsedată de creșterea câinilor, bărbat care descoperă că un frate mai mare a fost ţinut într-un azil încă de la naştere* – nimic nu făcuse *cioc, cioc*, silindu-l să scrie. Ceea ce lucrase de atunci încoace, cu aceste idei şi vreo două şi mai slabe, dăduse chix în mod groaznic.

Până ce, dacă era să fie cu totul sincer cu sine, şi în acest moment *era* complet sincer cu sine, încetase până şi să mai încerce. Trecuseră mai bine de doi ani de când nu mai scrisese vreun cuvânt de ficţiune.

Odinioară, demult, Jake făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să onoreze ce i-a fost dat. Îşi recunoscuse scânteia şi făcuse tot ce i-a stat în puteri pentru ea, fără să se eschiveze de la gândirea serioasă şi scrierea atentă, silindu-se să lucreze bine şi apoi să lucreze şi mai bine. N-o luase pe scurtături şi nu ocolise nici un efort. Îşi asumase riscul împotriva lumii, expunându-se părerii editorilor, recenzorilor şi cititorilor obişnuiţi… însă favoarea trecuse peste el şi se dusese la alţii. Ce avea să facă, cine avea să fie dacă nici o altă scânteie nu mai avea să vină la el vreodată?

Gândul era insuportabil.

„Scriitorii buni împrumută, scriitorii mari fură“, îşi zicea Jake. Acea frază omniprezentă îi era atribuită lui T.S. Eliot (ceea ce nu însemna că Eliot însuşi n-o furase!), însă Eliot vorbea, de fapt, poate că nu prea serios, de furtul limbajului – expresii, şi fraze, şi paragrafe – nu al unei poveşti în sine. Şi apoi, Jake ştia, aşa cum ştiuse şi Eliot, aşa cum ar trebui să ştie toţi artiştii, că orice poveste, la fel ca orice operă de artă – de la picturile rupestre la orice s-o fi jucat la Park Theater din Cobleskill şi până la propriile cărţi firave – este *în conversaţie cu* fiecare altă operă de artă: se reflectă în cele dinainte, învaţă din cele contemporane, armonizându-se cu tiparele. Toate – picturi, şi coregrafie, şi poezie, şi fotografie, şi spectacol, şi veşnic fluctuantul roman – se roteau într-o maşinărie proprie de răsucire a artei imposibil de oprit. Şi ăsta era un lucru frumos, senzaţional.

N-ar fi primul care să ia o poveste dintr-o piesă de teatru sau o carte – în acest caz, o carte care n-a fost niciodată scrisă! – şi să creeze din ea ceva cu totul nou. *Miss Saigon* din *Madama Butterfly*. *Orele* din *Doamna Dalloway*. *Regele Leu* din *Hamlet*, pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar nu era tabu, şi evident nu era furt; chiar dacă manuscrisul lui Parker ar fi existat în momentul morţii lui, Jake nu văzuse din el decât câteva pagini şi îşi amintea puţin din ceea ce văzuse: mama pe linia de spiritism, fiica scriind despre *carpetbaggers*, friza de ananaşi din jurul uşii din casa veche. Cu siguranţă ceea ce ar face el cu atât de puţin i-ar aparţine lui şi numai lui.

Aşadar, acestea erau împrejurările în care s-a pomenit Jake în acea seară de ianuarie, aşezat la computer în apartamentul său dezgustător din Cobleskill, în regiunea Leatherstocking din nordul statului New York, lipsit de mândrie, speranţă, timp şi – putea s-o recunoască, în sfârşit – vreo idee proprie.

Nu căutase asta. Aproba onoarea scriitorilor care ascultă ideile altor scriitori şi apoi se întorc, în mod responsabil, la cele proprii. În nici un caz nu invitase scânteia strălucită pe care studentul său o abandonase (mă rog, o abandonase fără voie) să vină la el, dar venise şi iat-o aici: acest lucru imperios, pâlpâitor, făcând deja *cioc, cioc* în capul lui, obsedându-l deja: *ideea, personajele, problema*.

Prin urmare, ce avea să facă Jack în privinţa asta?

Întrebare retorică, evident. Ştia exact ce avea să facă în privinţa asta.

PARTEA A TREIA

8. CRIB DEATH[15]

Peste trei ani, Jacob Finch Bonner, autorul romanului *The Invention of Wonder* şi al cu siguranţă mai puţin obscurului *Crib* (peste două milioane de exemplare tipărite şi actualul ocupant al locului doi pe lista cărţilor cartonate din *New York Times* – după nouă luni încheiate pe primul loc) se afla pe scena din S. Mark Taper Foundation Auditorium din Seattle Symphony. Femeia aşezată în faţa sa era genul pe care ajunsese să-l cunoască bine în timpul interminabilului turneu cu cartea: o entuziastă cu răsuflarea tăiată şi mâini fluturătoare care parcă n-ar mai fi citit în viaţa ei un roman, aşa de extaziată era că a dat de acesta anume. Uşura treaba lui Jake prin faptul că vorbea fără oprire şi rareori formula o întrebare serioasă. În principal, ceea ce trebuia să facă el era să încuviinţeze din cap, să-i mulţumească şi să privească spre public cu un zâmbet modest, recunoscător.

Nu era prima sa călătorie la Seattle pentru promovarea cărţii, însă vizita dinainte fusese în primele săptămâni ale turneului, când ţara tocmai descoperea *Crib* şi sălile fuseseră cele obişnuite pentru un autor care încă nu este faimos: The Elliott Bay Book Company, o filială a lui Barnes & Noble din Bellevue. Pentru Jake a fost destul de palpitant. (Nu făcuse nici un turneu cu *The Invention of Wonder* şi cererea personală de lectură la Barnes & Noble din apropierea localităţii natale din Long Island avusese ca rezultat un public alcătuit din şase persoane, printre care părinţii săi, fostul său profesor de engleză şi mama iubitei sale din liceu, care probabil că şi-a petrecut timpul întrebându-se ce o fi văzut fiica ei la Jake.) Lucrul şi mai emoţionant la acele prime serii de lectură în Seattle şi la sutele ca ele din toată ţara a fost că oamenii chiar veneau la ele, oameni care nu erau părinţii săi sau profesorii din liceu sau obligaţi în vreun alt fel să participe. Cei patruzeci care au venit la lectura de la Elliott Bay, sau cei douăzeci şi cinci de la Barnes & Noble din Bellevue erau complet străini, şi asta era pur şi simplu uluitor. Atât de uluitor, de fapt, încât a trebuit să se scurgă vreo două luni până să treacă încântarea.

Acum trecuse.

Acel turneu – tehnic vorbind, turneul ediţiei cartonate – nu se încheiase cu adevărat. Pe măsură ce cartea îşi lua zborul erau adăugate tot mai multe date, din ce în ce mai des, pentru serii în care cumpărarea cărţii era inclusă în preţul biletului, şi apoi au început să fie adăugate programului festivalurile: Miami, Texas, AWP, Bouchercon, Left Coast Crime (ultimele două, la fel ca multe alte lucruri despre genul thriller în care intrase în mod necugetat, îi fuseseră până atunci necunoscute). Per total, aproape că nu se mai oprise din călătorit de la apariţia cărţii, însoţit de un profil adulator în paginile suplimentare din *The New York Times*, de genul care odinioară făcea să i se înmoaie genunchii de invidie. Apoi, după câteva luni de acest

fel, fusese trimisă în grabă la tipar ediţia broşată, când Oprah a numit-o alegerea sa din octombrie, şi acum Jake se întorcea la unele dintre escalele anterioare, dar în săli la care nici măcar el nu se gândise.

De exemplu, S. Mark Taper Foundation Auditorium avea mai mult de 2 400 de locuri – Jake căutase asta înainte să ajungă acolo. *Două mii patru sute de locuri!* Din cât îşi dădea seama de unde era aşezat, erau ocupate absolut toate. Vedea de departe verdele ca pajiştile irlandeze, strălucitor, de pe coperta noii ediţii broşate în poala şi în braţele oamenilor. Cei mai mulţi dintre ei îşi aduseseră propriile exemplare, lucru care presupunea că nu-i un semn bun pentru cele patru mii de exemplare pe care cei de la Elliott Bay le despachetau acum la masa pentru autografe din holul principal, însă, frate, pentru el era încântător. Când a fost publicat *The Invention of Wonder*, cu aproape cincisprezece ani înainte, îşi crease fantezia „o să ştiu că am reuşit“ dacă vedea un străin citindu-i cartea în public şi, nu-i nevoie s-o spunem, asta nu se întâmplase niciodată. Odată, în metrou, văzuse un tip citind o carte care semăna tulburător cu a sa, dar când s-a apropiat, s-a aşezat vizavi şi s-a uitat mai bine, a descoperit că este, de fapt, noua carte a lui Scott Turow şi aceea a fost doar prima dintre câteva astfel de alarme false zdrobitoare. Nu s-a întâmplat, evident, nici cu *Reverberations*, din care s-au vândut mai puţin de opt sute (şi el însuşi cumpărase două sute dintre ele, la reducere). Acum sala era plină de cititori vii, care dăduseră bani pe bilete şi erau aici, în spaţiul enorm, cu mâinile încleştate pe cartea lui în vreme ce se aplecau în faţă pe scaune şi râdeau în hohote la tot ce zicea el, chiar şi la chestia banală despre „cum lucrează“ şi că încă îşi duce laptopul în servieta de piele pe care o are de mulţi ani.

– Of, Doamne, a zis femeia de pe celălalt scaun, trebuie să-ţi spun, eram într-un avion şi citeam cartea şi am ajuns la partea – cred că ştiţi cu toţii despre ce parte vorbesc – şi, adică, am icnit! Adică am scos un sunet! Şi stewardesa a venit şi a zis: „E vreo problemă?“ şi eu am zis: „Doamne, Dumnezeule, e cartea asta!“ Şi ea m-a întrebat ce citesc, aşa că i-am arătat, şi a început să râdă. A zis că asta se întâmplă de câteva luni, oamenii chiăie şi icnesc în plin zbor. E ca un sindrom. Adică: sindromul *Crib*!

– O, e tare amuzant, a zis Jake. Întotdeauna mă uitam la ce citeau oamenii în avion. Nu era niciodată ceva scris de mine, pe cinstea mea!

– Dar primul tău roman a fost în secțiunea „Nou şi Remarcabil“ din *The New York Times*.

– Da, aşa este. A fost o foarte mare onoare. Din păcate, asta nu s-a tradus prin faptul că oamenii chiar s-au dus la librării şi l-au cumpărat. De fapt, nu cred că romanul a fost măcar în librării. Îmi amintesc că mama mi-a spus că nu-l au la magazinul local din Long Island. A trebuit să-l comande. Asta-i destul de greu de înghiţit pentru o mamă evreică al cărei fiu nici măcar nu-i doctor.

Explozie de râs. Cea care îi lua interviul – o chema Candy şi era un personaj cunoscut pe plan local – s-a cocoşat de râs. Când a reuşit să-şi

vină în fire, i-a pus lui Jake întrebarea, complet previzibilă, cum i-a venit ideea.

– Nu cred că ideile, nici măcar ideile mari, sunt aşa de greu de găsit. Când lumea mă întreabă de unde îmi iau ideile, răspund că există o sută de romane în fiecare ediţie zilnică a lui *New York Times*, iar noi reciclăm hârtia sau o folosim pentru colivia păsării. Dacă eşti în închisoarea propriei experienţe poate să-ţi pară greu să vezi dincolo de lucrurile care ţi s-au întâmplat şi, în afară de cazul în care ai avut o viaţă de aventuri demne de *National Geographic*, probabil crezi că nu ai despre ce scrie un roman. Însă dacă îţi petreci fie şi câteva minute cu poveştile altor oameni şi înveţi să te întrebi: „Şi dacă asta mi s-ar fi întâmplat mie?“ sau „Şi dacă asta i s-ar fi întâmplat cuiva complet diferit de mine sau într-o lume diferită de cea în care trăiesc?“ sau „Şi dacă s-ar fi întâmplat un pic altfel, în alte împrejurări?“, posibilităţile sunt nesfârşite. Direcţiile în care poţi să mergi, personajele pe care le poţi întâlni pe drum, lucrurile pe care le poţi învăţa, şi ele sunt nesfârşite. Am predat la programe MFA şi vă pot spune că acesta este poate cel mai important lucru pe care îl puteţi învăţa de la cineva. Ieşiţi din propria minte şi priviţi în jur. Poveştile cresc în copaci.

– Da, bine, a zis Candy, dar din care copac ai cules-o pe asta? Pentru că, îţi spun, citesc tot timpul. Şaptezeci şi cinci de romane anul trecut, le-am numărat! Mă rog, Goodreads le-a numărat.

A rânjit spre public şi publicul, ascultător, a râs.

– Şi nu-mi vine în cap alt roman care să mă facă să scot un sunet într-un avion. Aşadar, cum ţi-a venit ideea?

Şi iată-l: acel val rece de groază coborând înăuntrul lui Jake, din creştet, prin gura care zâmbea larg şi de-a lungul fiecărui membru, până în vârful fiecărui deget de la mâini sau de la picioare. Incredibil, încă nu era obişnuit cu asta, cu toate că fusese cu el în fiecare clipă a fiecărei zile, prin acest turneu şi prin turneul dinainte, prin lunile ameţitoare dinaintea publicării, când editorul său a crescut temperatura şi lumea cărţilor a început să observe. Prin scrierea însăşi, care a durat şase luni de iarnă şi primăvară, în apartamentul său din Cobleskill, New York, şi în biroul său din spatele vechii recepţii din Adlon Center for Creative Arts,
sperând că nici unul dintre oaspeţii de la etaj n-o
să-l deranjeze cu plângeri despre camere sau întrebându-l cum să facă rost de un agent de la William Morris Endeavor, până la acea seară de ianuarie în care a citit ferparul celui mai memorabil dintre studenţii săi, Evan Parker. Cărase asta cu el, *în fiecare clipă a fiecărei zile*, o veşnică ameninţare cu prejudiciul permanent.

Jake, inutil s-o spunem, nu luase *nici măcar un cuvânt* din acele pagini pe care le citise la Ripley. În primul rând nu le avea, ca să fure din ele, şi dacă le-ar fi avut le-ar fi aruncat, ca să nu le privească. Până şi răposatului Evan Parker, dacă ar fi putut să citească *Crib*, i-ar fi fost imposibil să-şi găsească propriul limbaj în romanul lui Jake, şi totuşi, din clipa în care a tastat cuvintele „CAPITOLUL UNU“ pe laptopul său, în Cobleskill, aştepta, aştepta

în mod groaznic, ca cineva care cunoştea răspunsul exact la această întrebare – *Cum ţi-a venit ideea?* – să se ridice în picioare şi să-l arate cu degetul acuzator.

Evident, Candy nu era acea persoană. Candy nu ştia multe, în general, şi nimic, era cât se poate de limpede chiar şi pentru el, despre acest lucru în mod particular. Ceea ce aducea Candy în conversaţia lor era o admirabilă senzaţie de destindere în vreme ce era privit de mai mult de două mii patru sute de oameni, şi asta nu era o calitate pe care Jake însuşi s-o dispreţuiască, în nici un caz. Însă în spatele întrebării ei era clar că nu-i nimic. Nu era decât o întrebare. Uneori o întrebare nu-i decât o întrebare.

– Ei, ştii, a zis în cele din urmă, de fapt nu-i o poveste prea interesantă. De fapt, e un pic jenantă. Adică, gândiţi-vă la cea mai banală activitate pe care v-o puteţi închipui – scoteam gunoiul la poartă şi s-a întâmplat ca o mamă de pe strada mea să treacă pe acolo cu fiica adolescentă. Zbierau una la alta în maşină. Evident, ştiţi, aveau un moment aparte, cum n-au mai avut niciodată o mamă şi fiica ei adolescentă.

Aici Jake ştia că trebuie să facă o pauză pentru râs. Născocise povestea cu scoaterea gunoiului tocmai pentru aceste ocazii şi o spusese deja de multe ori. Oamenii râdeau întotdeauna.

– Şi ideea mi-a ţâşnit în minte. Păi, hai să fim sinceri. Ar putea să binevoiască cea care nu şi-a zis niciodată „Aş fi în stare s-o omor pe mama“ sau „Copilul ăsta o să mă împingă la omor“ să ridice mâna?

Publicul imens tăcea. Candy tăcea. Apoi a fost alt val de râs, acesta mult mai puţin exuberant. Întotdeauna era aşa.

– Şi am început să mă gândesc, ştiţi, cât de rea poate fi cearta aceea? Cât de rău ar putea ajunge? Ar putea ajunge vreodată, ştiţi voi, *atât de rău*? Şi apoi ce s-ar întâmpla dacă da?

După un moment, Candy a zis:

– Păi, presupun că acum ştim cu toţii răspunsul.

Din nou râsete, apoi aplauze. Atâtea aplauze. El şi Candy şi-au strâns mâinile şi s-au ridicat în picioare, şi-au fluturat mâinile, au ieşit de pe scenă şi s-au despărţit, ea a pornit spre sala de odihnă, iar el, spre masa pentru autografe din hol, unde coada lungă şi încolăcită la care visase cândva aproape că începuse să se formeze. Şase tinere erau înşirate la masă la stânga lui. Una vindea exemplare din *Crib*, alta scria numele pentru dedicaţie pe un post-it şi îl lipea pe copertă, a treia deschidea cartea la pagina care trebuie. Tot ce trebuia să facă el era să zâmbească şi să-şi scrie numele, ceea ce a făcut, iar şi iar, până ce a început să-l doară falca şi a început să-l doară mâna stângă şi fiecare faţă a început să semene cu cea dinainte, sau cu cea de după, sau cu amândouă deodată.

„Bună, mulţumesc că ai venit!“

„O, ce drăguţ!“

„Zău? E uimitor!“

„Succes la scris!“

Era al cincisprezecelea eveniment în tot atâtea zile, în afară de seara din lunea dinainte, pe care a petrecut-o într-un hotel din Milwaukee mâncând un hamburger groaznic şi răspunzând la e-mailuri până ce a adormit uitându-se la *Rachel Maddow*[16]. Nu mai fusese acasă, în apartamentul său – un apartament nou, cumpărat cu avansul uluitor primit pentru Crib şi încă sumar mobilat – de la sfârşitul lui august şi acum era sfârşitul lui septembrie. Trăia cu hamburgeri din hoteluri, cocktailuri cu whisky noaptea târziu, jeleuri din minibar şi încordare pură, încercând mereu să găsească răspunsuri noi, sau cel puţin diferite, la aceleaşi întrebări care îi fuseseră puse de-acum de sute de ori şi slăbise – în ciuda jeleurilor – cel puţin două kilograme şi jumătate dintr-un trup care nu-şi putea permite să mai slăbească mult. Agenta sa, Matilda (nu era agenta care rasolise primul roman al lui Jake şi se distanţase ferm de al doilea!), îl suna o dată la câteva zile ca să întrebe în treacăt cât de departe ajunsese cu următorul roman (răspunsul: nu destul de departe), şi nişte scriitori pe care îi cunoscuse la masterat, la facultate şi în anii de la New York se ţineau după el ca nişte Furii, bombardându-l cu cereri – orice, de la prezentări publicitare pentru manuscrisele lor până la recomandări pentru tabere de creaţie şi să fie puşi în legătură cu Matilda. Pe scurt, nu putea privi mai departe de o zi-două. Mai departe de atât lăsa în seama lui Otis, persoana de contact pe care Macmillan o trimisese la drum cu el. Era un fel ciudat de a trăi, aproape imaterial.

Însă, de asemenea: exact visul său. Pe când visa, cu atâta timp în urmă (nici măcar nu trecuse un an!), că este un „scriitor de succes“, nu-şi imaginase oare chiar aceste lucruri? Public, teancuri de cărţi, acel magic „1“ alături de numele său pe legendara listă de la sfârşitul lui *The New York Times Book Review*? Îşi imaginase, sigur că da, dar sperase să aibă şi micile legături umane pe care trebuie să le aibă un scriitor a cărui carte este citită cu adevărat: să-şi deschidă propria carte, să-şi scrie propriul nume, să o întindă unui singur cititor care are de gând s-o citească. Era rău să-şi dorească aceste răsplăţi modeste, simple? De la mână la mână şi de la creier la creier în acea legătură minunată care este limba scrisă întâlnindu-se cu forţa povestirii? Acum avea acele lucruri. Şi când te gândeşti: le obţinuse doar prin muncă sârguincioasă şi imaginaţie pură.

Plus o poveste care poate că nu ar fi fost în întregime a sa ca s-o spună.

Lucru pe care cineva, pe undeva, se prea poate să-l ştie.

Toate astea, în orice moment, ar putea să-i fie smulse – *hârşti, hârşti, hârşti* – şi aşa de repede, încât Jake s-ar pomeni neajutorat şi nimicit înainte să priceapă măcar ce i se întâmplă. Apoi ar fi coborât pe vecie în cercul scriitorilor ruşinaţi, fără speranţă de recurs: James Frey, Stephen Glass, Clifford Irving, Greg Mortenson, Jerzy Kosinski…

Jacob Finch Bonner?

– Mulţumesc, s-a auzit Jake zicând când un tânăr a spus ceva drăguţ despre *The Invention of Wonder*. Este și una dintre preferatele mele.

Cuvintele l-au izbit ca un lucru familiar, şi apoi şi-a amintit că exact această propoziţie fusese altă fantezie a sa, şi pentru un foarte scurt moment asta l-a făcut să se simtă nespus de fericit. Dar numai un moment foarte scurt. După aceea a fost din nou îngrozit.

[15] (literal) Moartea în leagăn (*crib*: „pătuţ“, „leagăn“): este vorba despre sindromul morţii subite a sugarului. Însă *crib* înseamnă şi „fiţuică“, iar ca verb, *to crib* are şi sensul familiar „a copia lucrarea cuiva în mod ilegal sau fără ştiinţa autorului“.

[16] Emisiune de știri de la MSNBC

9. NU-I CEL MAI RĂU

Pe programul tipărit pe care îl avea Jake, dimineaţa următoare era liberă, însă când se întoarceau la hotel după autograful pe ultima carte, Otis i-a anunţat un nou eveniment, un interviu de dimineaţă pentru o emisiune radiofonică numită *Sunrise Seattle*.

– La distanţă? a întrebat Jake cu speranţă.

– Nu. În studio. A fost în ultimul moment, însă directoarea de program vrea cu adevărat să facă asta. A aranjat altfel ce mai avea gazda emisiunii ca să-ţi facă loc ţie. Mare admiratoare.

– Oh. Drăguţ, a zis Jake, cu toate că nu era, chiar nu.

După-amiază avea un avion spre San Francisco şi o apariţie la Castro Theatre seara, apoi a doua zi dimineaţă trebuia să fie la Los Angeles pentru aproape o săptămână de întâlniri legate de ecranizare. Una dintre acestea era cu regizorul. Un regizor de top, după standardele oricui.

KBIK nu era departe de hotelul lor şi la numai câteva străzi la nord de Pike Place Market. A doua zi dimineaţă, devreme, Jake l-a lăsat pe Otis să scoată bagajele din taxi şi a intrat în holul principal al postului de radio, unde aştepta cea care era, evident, persoana lor de legătură: o femeie cu păr cenuşiu strălucitor prins într-o bentiţă de-a dreptul de fetişcană. S-a apropiat de ea cu mâna întinsă şi cu un inutil:

– Sunt Jake Bonner.

– Jake! Bună!

Şi-au strâns mâinile. A ei era lungă şi îngustă, la fel ca restul. Avea ochi de un albastru strălucitor şi el a observat că n-are nici urmă de machiaj. Îi plăcea asta. Apoi a observat că îi place asta.

– Iar tu eşti?

– Oh! Scuze, sunt Anna Williams. Adică, te rog să-mi
zici Anna. Sunt directoarea programelor. E fantastic că am reuşit să te facem să vii aici. Îmi place atât de mult cartea ta!

– Păi, mulţumesc, ce drăguţ să spui asta!

– Zău, n-am mai putut să mi-o scot din minte când am citit-o prima oară.

– Prima oară!

– O, am citit-o de o grămadă de ori. E uimitor să te întâlnesc.

Otis a apărut, târând după el amândouă valizele lor. El şi Anna au dat mâna.

– Aşadar, e un interviu în direct? a întrebat Otis. E nevoie ca Jake să citească ceva?

– Nu. Doar dacă vrei.

S-a uitat la Jake. Părea aproape şocată, ca şi cum ar fi uitat să întrebe acest lucru important.

– Deloc.

Jake a zâmbit. Încerca să-şi dea seama ce vârstă are ea. De vârsta lui? Sau poate un pic mai tânără. Era greu să-ţi dai seama. Era suplă, purta colanți negri şi un soi de tunică ţesută în casă. Foarte à la Seattle.

– Zău. Nu sunt deloc dificil. O să sune oamenii în emisiune?

– O, nu se ştie. Randy e cam greu de prevăzut, face totul din zbor. Uneori acceptă telefoane, alteori, nu.

– Randy Johnson este o instituţie în Seattle, a zis Otis, îndatoritor. De câtă vreme, de vreo douăzeci de ani?

– Douăzeci şi doi. Nu toţi la acest post. Nu cred că au fost mai mult de cinci zile când n-a intrat în emisie de când a început.

Îşi ţinea strâns la piept clipboardul. Acele mâini lungi erau încleştate pe margini.

– Ei bine, am fost încântat când am auzit că vrea un romancier în emisiune! a zis Otis. De obicei, când suntem destul de norocoşi ca să ajungem în emisiunea lui Randy Johnson, e vorba de biografia unui sportiv, sau uneori de politică. Nu-mi amintesc să fi adus vreun autor de ficţiune până azi. Ar trebui să fii mândru, i-a spus lui Jake. L-ai făcut pe Randy Johnson să citească un roman!

– Ah, a zis femeia, Anna Williams. Ştiţi, aş vrea să vă pot jura că a citit tot romanul. Cartea i-a fost prezentată, evident, însă ai dreptate, Randy nu-i ceea ce am numi un cititor de ficţiune înnăscut. Totuşi, îşi dă seama ce chestie uriaşă a devenit *Crib*. Îi place să fie la curent cu un fenomen cultural, fie el roman sau „piatră de companie“[17].

Jake a oftat. În primele săptămâni de la apariţia cărţii suportase nu puţine interviuri cu oameni care nu citiseră cartea, şi răspunsurile la întrebările lor elementare – „Deci, despre ce este vorba în carte?“ – ridicau problema semnificativă a descrierii lui *Crib* fără să dezvăluie întorsătura de-acum celebră pentru infamie a intrigii. Deja oricine părea să ştie despre ce era vorba în cartea lui, ceea ce era o uşurare din mai multe puncte de vedere. Totodată, nu era distractiv să acoperi faptul că cineva nu-ţi cunoaşte deloc opera, în vreme ce încerci să pari plăcut şi implicat.

Au urcat în studio şi au găsit gazda, Randy Johnson, în plin interviu cu o senatoare a statului şi o alegătoare, ambele foarte îngrijorate de o nouă reglementare legată de câini şi excrementele lor. Jake l-a urmărit pe Johnson, un bărbat voinic şi păros, cu clară tendinţă de a stropi când vorbea, cum le aţâţă cu iscusinţă pe antagoniste până ce alegătoarea, cel puţin, s-a aprins la faţă, iar senatoarea a amenințat că se ridică şi pleacă.

– A, zău, nu vrei să faci asta, a zis Johnson, care era clar că îşi stăpâneşte râsul. Uite, hai să răspundem la un telefon.

Producătoarea, Anna Williams, i-a adus lui Jake o sticlă cu apă. Degetele ei, care au alunecat peste ale lui, erau calde, însă apa era rece. S-a uitat la ea. Era frumoasă; foarte frumoasă, incontestabil. De multă vreme nu se mai oprise să se gândească la frumuseţea unei femei. Fusese o femeie pe care a întâlnit-o la Bumble vara trecută şi cinase cu ea în oraş de câteva ori.

Înainte de ea, o femeie care preda statistica la Universitatea Cobleskill. Mai înainte, Alice Logan, poeta întâlnită la Ripley, cu toate că asta se terminase când ea s-a dus în sud, la Johns Hopkins, la sfârşitul verii. Acum era titularizată acolo, Jake ştia. Ea îi trimisese un e-mail de laudă scurt când *Crib* a ajuns pe lista de bestselleruri din *New York Times*.

– Aproape a terminat cu cele două, a zis ea încet.

Când a început pauza de publicitate l-a condus la scaunul pe care tocmai îl părăsise alegătoarea furioasă şi i-a întins căştile. Randy Johnson cerceta nişte hârtii şi bea dintr-o cană cu sigla KBIK.

– Stai un pic, a zis, fără să ridice privirea. Stai un minut.

– Sigur, a spus Jake.

S-a uitat în jur după Otis, însă Otis nu era pe aproape. Anna Williams s-a aşezat pe celălalt scaun şi şi-a pus propriile căşti. I-a zâmbit încurajator.

– Are nişte întrebări bune, a precizat ea, fără să pară prea sigură.

Evident, ea însăşi scrisese întrebările. Nesiguranţa, presupunea Jake, era dacă gazda le va folosi.

– Salut. Jack, da?

– Jake, a zis Jake.

S-a întins şi a strâns mâna gazdei.

– Mulţumesc pentru invitaţie.

Randy Johnson a zâmbit larg.

– Asta – a arătat cu degetul spre Anna – nu mi-a dat de ales.

– Ei bine, a murmurat Jake, răsucindu-se spre ea.

Anna privea în jos la clipboard, prefăcându-se că nu ascultă.

– Pare de categoria pană, dar e de categoria grea când e vorba să capete ce vrea.

– Probabil că asta o face un producător grozav, a zis Jake, ca şi cum această femeie complet străină ar fi avut nevoie s-o apere el.

– Cinci secunde, s-a auzit o voce în urechea lui Jake.

– Bine! a spus Randy Johnson. Gata, toată lumea?

Jake presupunea că e gata. Până acum şezuse pe nenumărate scaune întocmai ca acesta şi zâmbise binevoitor unei mulţimi de fanfaroni locali. L-a ascultat o vreme pe Randy Johnson spunându-şi părerea despre câinii fără lesă de pe străzile din Seattle, apoi a auzit ceea ce a priceput că este prezentarea lui.

– Bun, aşadar noul nostru invitat este, probabil, cel mai în vogă scriitor din America în acest moment. Vorbesc despre Dan Brown sau John Grisham? Probabil că sunteţi foarte aţâţaţi, am dreptate?

I-a aruncat o privire femeii de alături. Falca ei bine
desenată era încleştată şi avea ochii aplecaţi spre clipboard.

– Ei bine, cu atât mai rău pentru voi. Dar daţi-mi voie să vă întreb ceva. Care aţi citit o carte nouă numită *The Crib*? Pare să fie vorba despre un bebeluş. Este despre un bebeluş?

Apoi gazda a tăcut. După un moment de groază, Jake şi-a dat seama că se aştepta de la el chiar să răspundă la această întrebare.

– Ăăă, e *Crib*, nu *The Crib*. Şi chiar n-are nimic de-a face cu un bebeluş. „To crib“ înseamnă să furi un lucru sau să ţi-l însuşeşti ilegal. Şi… mulţumesc că m-ai invitat, Randy. Am avut un eveniment minunat aseară la Seattle.

– A, da? Unde?

Nu-şi amintea numele exact al sălii.

– Seattle Arts and Lectures. A fost la sala de concerte. Superb loc.

– Da? E mare. Cât de mare e acel loc?

„Nu, zău?“ şi-a zis Jake. Acum se aşteptau să răspundă la întrebări de amănunt despre propriul oraş al gazdei? Dar, de fapt, cunoştea răspunsul.

– Vreo două mii patru sute de locuri, cred. Am întâlnit nişte oameni minunaţi.

Alături de el, Anna a ridicat o hârtie, dar spre gazdă, nu spre Jake. Scria pe ea NUMELE ÎNTREG: JACOB FINCH BONNER.

Randy s-a strâmbat.

– Jacob Finch Bonner. Ce soi de nume e ăsta?

„Din soiul pe care l-am primit la naştere“, şi-a zis Jake. În afară de Finch, desigur.

– Păi, toată lumea îmi zice Jake. Trebuie să recunosc că pe „Finch“ l-am adăugat eu. După Scout, Jem şi Atticus.

– După cine?

Era atât de greu să nu clatine din cap. Trebuia să se lupte cu sine.

– Personajele din *Să ucizi o pasăre cântătoare*. A fost romanul meu preferat în copilărie.

– Aha. Da, cred că am scăpat de citirea lui văzând filmul. S-a întrerupt singur cu propriul râs aprobator. Aşadar, ai scos acest prim roman care face furori, toată lumea îl citeşte. Spune-ne despre ce este vorba, Jake Finch.

Jake a încercat să râdă şi el. Suna mult mai puţin firesc.

– Doar Jake! Ei bine, sunt în carte lucruri pe care nu vreau să le dezvălui celor care n-au citit-o, aşa că hai să spunem doar că este despre o femeie pe nume Samantha care a devenit mamă de tânără. Foarte tânără. Prea tânără.

– Era o fată stricată, a comentat Randy.

Jake s-a uitat la el, nevenindu-i să creadă.

– Păi, nu neapărat. Dar renunţă la viaţa sa ca să aibă copilul, şi cele două trăiesc într-un fel de vale izolată, în casa în care crescuse Samantha însăşi. Dar nu sunt apropiate. Şi situaţia se înrăutăţeşte când fiica, Maria, devine adolescentă.

– O, vrei să zici că-i ca la mine acasă, a zis Randy, încântat.

Anna a ridicat altă hârtie. PESTE 2 MIL. VÂNDUTE, scria pe ea. Şi dedesubt: SPIELBERG REGIZEAZĂ FILMUL.

– Deci, Jake. Am auzit că Steven Spielberg ecranizează cartea. Cum l-ai prins în cârlig pe cel mai mare?

Era o uşurare, cel puţin, să mute subiectul de la el însuşi şi chiar de la carte. Jake a vorbit un pic despre film şi ce mare admirator al lui Spielberg era dintotdeauna.

– Pentru mine e uimitor faptul că a simţit o legătură atât de puternică cu această poveste.

– Mda, dar de ce? Adică, omul probabil că poate alege oricare dintre proiectele de film. A ales *The Crib*. De ce crezi tu că a făcut-o?

Jake a închis ochii.

– Păi, bănuiesc că e ceva la personaje care trebuie să-l fi atras. Sau…

– A, aşadar ca fiică-mea, de şaisprezece ani, şi nevastă-mea, care încep să zbiere una la alta de când se trezesc dimineaţa şi nu se opresc până la miezul nopţii, aş putea să-l fac pe Steven Spielberg să facă un film despre ele? Pentru că m-am săturat de asta. Producătorul meu e chiar aici. Anna? Putem să-l prindem la telefon pe Steven Spielberg? O să-i spun că, oricât i-o plăti lui Jake, o să i le vând pe nevastă-mea şi pe fiică-mea cu jumătate din preţ.

Jake s-a holbat la el îngrozit. S-a răsucit să-l caute cu privirea pe Otis. Nici urmă de Otis. Nu că Otis ar fi putut face ceva.

– Bun! a zis Randy cu un gest larg. Hai să răspundem la nişte telefoane.

A împuns cu arătătorul consola şi o femeie cu vocea joasă a întrebat dacă îi poate pune lui Jake o întrebare.

– Sigur! a zis Jake, cu mult mai mare entuziasm decât simţea. Bună!

– Bună. Îmi place grozav cartea. Am dăruit-o tuturor din biroul meu.

– O, asta-i drăguţ, a zis Jake. Ai o întrebare?

– Da. Aş vrea doar să ştiu cum te-ai gândit la această poveste. Pentru că, vreau să zic, am fost cu adevărat surprinsă.

Şi-a căutat prin dosarul din minte cel mai potrivit dintre răspunsurile pregătite.

– Cred că atunci când scrii o istorisire lungă, cum e un roman, nu te gândeşti deodată la toate părţile ei. Te gândeşti la o parte, apoi la următoarea şi următoarea. Aşa că evoluează…

– Mulţumesc, a zis Randy, întrerupându-i pe femeia care sunase şi pe Jake. Aşadar, o născoceşti pe măsură ce înaintezi. Nu scrii dinainte o schiţă?

– N-am făcut asta niciodată. Asta nu înseamnă că n-o voi face.

– Bună, eşti în emisie cu Randy.

– Bună, Randy. Ştii cumva dacă oraşul are de gând să facă ceva în privinţa celor care se droghează prin Occidental Square? Am fost acolo în weekendul trecut cu socrii şi era de-a dreptul ridicol, ştii?

– Oh, la naiba, da, i-a ţinut isonul Randy. N-a mai fost niciodată aşa de rău, şi oraşul cică: să nu vezi răul, să n-auzi răul. Ştii ce cred că ar trebui ei să facă în privinţa asta?

Şi s-a pornit: primarul, consiliul, aflătorii în treabă care distribuie hrană şi cupoane, ce se presupune că izbutesc cu asta? Jake s-a uitat la Anna, care privea gazda, cenuşie la faţă. Nu mai era nici o hârtie cu ceva scris pe ea. Părea că renunţase la asta. Şi timpul s-a scurs.

– Bun, apreciez faptul că ai venit, a zis Randy Johnson de îndată ce a început o reclamă la asigurare auto. A fost distractiv. O să caut filmul.

„Sigur că o să-l cauți“, şi-a zis Jake. S-a ridicat în picioare.

– Mulţumesc că m-ai invitat.
– Mulţumeşte-i Annei, a zis Randy. A fost ideea ei.
– Ei bine… a început el să spună.
– Mulţumesc, Anna. Era Otis, în cele din urmă, în cadrul uşii. A fost grozav.
– Vă conduc, a zis Anna.

Mergea în faţa lui. Dintr-odată, se simţea mult mai agitat decât atunci când aştepta să înceapă interviul, sau după ce a început s-o ia la vale de pe dealul care era instituţia din Seattle, Randy Johnson. În spatele ei, cu ochii la spinarea ei îngustă, la părul cenuşiu lung dintre omoplaţi, a coborât la parter. Erau înapoi în hol şi Otis recupera bagajele lor din spatele biroului paznicului.

– Îmi pare foarte rău, a zis Anna.
– Ei bine, el nu-i cel mai rău.
– Nu?

De fapt, fusese aproape cel mai rău. Oricine poate fi un idiot şi un nesimţit, separat, însă combinaţia de ignoranţă şi meschinărie – asta era ceva special.

– Am fost întrebat dacă am plătit pe cineva să scrie cartea în locul meu. Mi s-a cerut să citesc ficţiunea scrisă de copilul celui care îmi lua interviu. În emisiune, în direct. O femeie de la o emisiune de televiziune, chiar înainte să înceapă, mi-a zis: „Am citit începutul şi sfârşitul cărţii tale şi mi s-a părut grozav“.
– Taci din gură!

Anna a zâmbit larg.

– Absolut adevărat. Desigur, e un format ridicol: câteva minute la o emisiune radiofonică sau de televiziune ca să spui ceva substanţial despre un roman.
– Dar el a fost… Mi-am zis, cine ştie, poate că o să se ridice la înălţimea ocaziei. Poate să nu fie pasionat de ficţiune, dar e interesat de oameni. Dacă ar fi citit cartea ar fi fost o cu totul altă persoană. Dar, evident…

Otis era la telefon şi se încrunta. Probabil comanda la SeaTac un Uber.

– Zău, e în ordine.
– Nu, doar că aş vrea să te despăgubesc. Ai vrea… ai timp de o cafea? Adică, sigur că n-ai. Dar e un loc bun, în piaţă…

Se părea că o surprinsese şi pe ea la fel de mult ca pe el, şi imediat a încercat să dea înapoi.

– Oh, las-o baltă! Probabil că trebuie să mergi mai departe. Te rog, uită că am întrebat.
– Mi-ar face mare plăcere, a zis Jake.

[17] *Pet Rock*: jucărie lansată în 1975 de Gary Dahl ca „singurul animal de companie care nu trebuie să fie hrănit, scos la plimbare, îmbăiat etc.“ De fapt, sunt pietre netede de pe plaja Rosarito din Mexic.

10. UTICA

L-a dus într-un loc de la ultimul etaj al unei clădiri aflate vizavi de piaţă şi a ţinut neapărat să plătească ea cafeaua. Era un lanţ local numit Storyville şi localul era cald, cu un foc aprins şi o fereastră care dădea spre indicatorul Piaţa Publică. Se calmase la un moment dat, pe drum, şi părea aproape senină. De asemenea, era mai frumoasă exponenţial, cu fiecare clipă care trecea.

Anna Williams nu era din Seattle. Crescuse în nordul statului Idaho şi se mutase după aceea la vest, ca să facă facultatea la University of Washington – „celebră pentru că a fost primul teren de joacă al lui Ted Bundy[18]“ – după care a petrecut un deceniu pe Whidbey Island, lucrând la un post de radio.

– Cum a fost? a întrebat Jake.

– Cântece vechi şi vorbărie. O combinaţie neobişnuită.

– Nu, vreau să zic să trăieşti pe o insulă.

– A. Ştii tu. Linişte. Eram într-un târguşor numit Coupeville, unde se afla postul. O mulţime de turişti de weekend de la oraş, aşa că niciodată nu părea prea izolat. Şi, ştii, suntem cu toţii obişnuiţi cu feriboturile pe aici. Nu cred că „insulă“ înseamnă cu adevărat pentru oamenii din Seattle ceea ce înseamnă pentru alţii.

– Te mai duci în Idaho? a întrebat el.

– Nu de când a murit mama mea adoptivă.

– Oh. Îmi pare rău.

După o vreme, el a zis:

– Deci, ai fost adoptată?

– Nu oficial. Mama mea – mama mea adoptivă – era de fapt profesoara mea. Aveam acasă o situaţie cu adevărat rea şi Miss Royce m-a luat la ea. Cred că toată lumea din oraş ştia care e situaţia mea. A fost un fel de acord tacit ca nimeni să nu cerceteze mai îndeaproape sau să implice autorităţile. În doi ani am primit de la ea mai multă stabilitate decât avusesem în toată viaţa mea dinainte.

Era clar că se aflau pe malul unui lac cu adâncime insondabilă. Erau multe lucruri pe care el ar fi vrut să le ştie, dar nu prea era momentul potrivit.

– E minunat când persoana potrivită apare în viaţa ta la momentul potrivit.

– Păi, a ridicat Anna din umeri. Momentul potrivit, ştiu şi eu? Cu câţiva ani înainte ar fi fost şi mai bine. Dar cu siguranţă am fost în stare să apreciez ceea ce am avut, când am avut. Şi am iubit-o foarte mult. Eram în primul an la facultate când s-a îmbolnăvit. M-am dus acasă să o îngrijesc. Atunci mi-a încărunţit părul.

Jake s-a uitat la ea.

– Zău? Am auzit de aşa ceva. Peste noapte, da?
– Nu, n-a fost aşa. După cum vorbeşte lumea despre asta, pare că te trezeşti dimineaţa şi BUM – fiecare şuviţă a fost înlocuită. La mine a început să crească şi toată porţiunea nouă era de această culoare. A fost un şoc în sine, dar după o vreme mi-am zis că e un fel de ocazie. Puteam să fac orice voiam cu asta. L-am vopsit în primii doi ani, dar în cele din urmă am hotărât că-mi place aşa. Îmi plăcea că era un pic derutant. Nu pentru mine, ci pentru ceilalţi.
– Ce vrei să zici?
– O… doar că o combinaţie între părul care înseamnă „bătrân“ şi o faţă care nu e bătrână e derutantă pentru multă lume. Am observat că îi poate face pe unii să creadă că sunt mai bătrână decât sunt, iar pe alţii să creadă că sunt mai tânără.
– Câţi ani ai? a întrebat Jake. Poate că n-ar trebui să întreb.
– Nu, e în ordine. O să-ţi spun, dar numai după ce îmi spui câţi ani crezi că am. Nu-i o chestie legată de vanitate. Sunt doar curioasă.
I-a zâmbit lui Jake, care a profitat de ocazie ca să vadă totul din nou: faţa ovală palidă, părul argintiu cu şuviţe de alte nuanţe lăsat pe spate şi acea bentiţă de fetişcană, cu bluza de in şi colanții pe care le văzuse prin oraş, şi în picioare, botine maro care arătau potrivite pentru un drum pe jos spre casă de-a lungul unei cărări prin pădure. Şi-a dat seama că ea avea dreptate în privinţa vârstei. Nu că n-ar fi fost niciodată priceput la evaluarea vârstei, însă în cazul Annei nu putea rosti cu certitudine vreun număr între, să zicem, douăzeci şi opt şi patruzeci. Întrucât trebuia să rostească un număr, a ales ceva în jurul propriei vârste.
– Ai… în jur de treizeci şi cinci de ani?
– Am.
Anna a zâmbit.
– Vrei să încerci runda cu puncte suplimentare?
– Păi, eu însumi am treizeci şi şapte.
– Frumos. O vârstă frumoasă.
– Şi tu ai…?
– Treizeci şi cinci. O vârstă şi mai frumoasă.
– Este, a zis Jake.
Afară se pornise ploaia.
– Aşadar. De ce radio?
– Oh, ştiu, e ridicol. Transmisiunile radiofonice sunt o industrie aiurea în care să vrei să intri în secolul douăzeci şi unu, dar îmi place munca mea. Mă rog, nu în această dimineaţă, dar în cea mai mare parte a timpului. Şi voi continua să încerc să aduc în emisie ficţiunea. Cu toate că mă îndoiesc că mulţi alţi romancieri vor fi la fel de blajini cum ai fost tu.
În sinea sa, Jake a tresărit. „Blajin“ l-a dus imediat cu gândul la cealaltă versiune a sa, acel Jake care îndurase cândva în tăcere cuvântarea violentă a unui oaspete-scriitor narcisist din California*:* „Ţevi zgomotoase! sendvișuri

proaste! şeminee care nu funcţionează!“ Şi acel memorabil: „Oricine poate fi scriitor“.

Pe de altă parte, aceeaşi cuvântare violentă îl adusese, în ultimă instanţă, aici. Şi aici era bine. În ciuda evenimentelor incandescente din ultimele luni – Oprah! Spielberg! – şi permanenta uimire că romanul său e citit de tot mai multă lume, de fapt era mai fericit chiar în acest moment – cu fata cu păr argintiu, în cafeneaua căptuşită cu lemn – decât fusese de luni întregi.

– Cei mai mulţi dintre noi, a zis Jake, adică cei mai mulţi dintre autorii de ficţiune, nu suntem aşa de ahtiaţi după vânzări, şi clasamente, şi cifra de pe Amazon. Vreau să zic, ne pasă, trebuie să mâncăm, ca oricine altcineva, dar suntem la fel de bucuroşi ca oamenii să ne citească opera. Adică, *oricine* să ne citească opera. Şi, în ciuda celor spuse de şeful tău în emisiune, de dimineaţă, *Crib* nu este prima mea carte. Nici măcar a doua. Poate că vreo două mii de oameni mi-au citit primul roman, cu toate că a avut un editor bun şi nişte recenzii frumoase. Dar chiar şi acesta este un număr mult mai mare decât al celor care mi-au citit a doua carte. Aşa că, vezi, nu e obligatoriu ca toată lumea să-ți vadă cartea, indiferent cât de bună este. Şi dacă n-o citeşte nimeni, nu există.

– Un copac cade în pădure, a zis Anna.

– O interpretare nord-vestică potrivită. Însă dacă o citeşte, nu poţi să te saturi de încântarea acestui lucru: o persoană pe care nici măcar n-o cunoşti, care plăteşte din banii câştigaţi cu trudă ca să citească ceea ce ai scris tu? E uimitor. E incredibil. Când întâlnesc la aceste evenimente oameni care au la ei un exemplar jerpelit, pe care l-au scăpat în cadă, sau au vărsat cafea pe el, sau au îndoit colţurile paginilor, e cea mai plăcută senzaţie. Chiar mai plăcută decât atunci când cineva cumpără chiar în faţa mea un exemplar nou-nouţ. A tăcut un moment. Ştii, am impresia că tu însăţi scrii în taină.

– A? S-a uitat la el. De ce în taină?

– Păi, încă n-ai pomenit asta.

– Poate că încă n-a venit vorba.

– Bine. Deci, ce este? Ficţiune? Memorii? Poezie?

Anna a luat în mână ceaşca şi s-a uitat în ea, ca şi cum răspunsul s-ar fi aflat înăuntru.

– N-am treabă cu poezia, a zis. Îmi place să citesc memorii, dar nu mă interesează să scormonesc prin propria ţărână ca s-o pot împărtăşi restului lumii. Însă mi-au plăcut întotdeauna romanele.

A ridicat privirea spre el, dintr-odată sfioasă.

– Da? Spune-mi câteva dintre preferate. I-a trecut prin cap că ea ar putea crede că umblă după laude. Persoanele de faţă se exclud, a adăugat, încercând s-o dea pe glumă.

– Păi… Dickens, desigur. Willa Cather, Fitzgerald. Îmi place Marilynne Robinson. Adică, ar fi un vis să scriu un roman, însă nu există nimic în viaţa mea care să sugereze că aş putea s-o fac. De unde să iau o idee? De unde le iei pe ale tale?

El aproape că a gemut. Înapoi în dosarul cu răspunsuri acceptabile l-a găsit pe cel mai evident, cel pe care Stephen King li-l dăduse tuturor.

– Utica.

Anna l-a privit lung.

– Poftim?

– Utica. În nordul statului New York. Cineva l-a întrebat pe Stephen King de unde îşi ia ideile şi el a zis „Utica“. Dacă e destul de bun pentru Stephen King, cu siguranţă e destul de bun și pentru mine.

– Aşa-i. Ciudat, a zis ea, arătând de parcă ar fi crezut că nu-i deloc aşa. De ce n-ai folosit aseară această replică?

O vreme el n-a răspuns.

– Erai acolo aseară.

Ea a ridicat din umeri.

– Sigur că eram acolo. Sunt o admiratoare, evident.

Şi el şi-a spus că e uimitor cum această femeie foarte frumoasă îşi zice *admiratoarea* lui. După un moment a auzit-o întrebându-l dacă mai vrea o cafea.

– Nu, mulţumesc. Trebuie să plec curând. Otis mă privea pieziş la postul de radio. Probabil ai observat.

– Nu vrea să ratezi următorul angajament. Cu totul de înţeles.

– Da, cu toate că mi-ar plăcea să am mai mult timp. Mă întreb… vii vreodată în est?

Ea a zâmbit. Avea un zâmbet ciudat: buzele lipite atât de strâns, încât părea aproape incomod să păstreze expresia.

– Încă n-am fost, a zis.

Când au ieşit el s-a gândit, s-a răzgândit, apoi s-a gândit din nou la un sărut, şi pe când şovăia ea s-a întins
spre el. Părul ei argintiu era moale pe obrazul lui. Trupul ei era surprinzător de cald, sau poate că era al lui? A avut în acel moment o idee foarte intensă despre ce ar putea să urmeze.

Dar apoi, după câteva minute, în maşină, a găsit primul dintre mesaje. Fusese trimis de pe adresa de contact de pe site-ul său de autor („Mulţumesc că ai vizitat pagina mea! Ai vreo întrebare sau un comentariu despre lucrările mele? Te rog să foloseşti această adresă!“) cam în vremea în care era pe cale să intre în emisie cu instituţia locală din Seattle, Randy Johnson, şi stătea acolo, în căsuţa sa poştală, de vreo nouăzeci de minute radioactive. Citirea lui acum a făcut ca toate lucrurile bune din acea dimineaţă, ca să nu mai vorbim de ultimul
an din viaţa lui Jake, să se desprindă brusc de el şi să cadă cu un trosnet brutal, răsunător. Îngrozitoarea adresă de e-mail era TalentedTom@gmail.com, şi, cu toate că mesajul era laconismul întruchipat, având doar trei cuvinte, reuşea să transmită perfect ideea.

Eşti un hoţ.

[18] Celebru criminal în serie din SUA

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, paginile 3–4*

A descoperit că e însărcinată când a vomitat pe pupitru la ora de matematică. Samantha terminase nişte însemnări despre lista de probleme, asigurându-se că are tema corectă, în vreme ce toţi ceilalţi plecau. (Avea ea o teorie, că domnul Fortis, care în general era un imbecil, nu se uita la ecuaţiile în sine; verifica doar dacă problemele erau cele pe care le dăduse el.) Apoi s-a ridicat în picioare, a leşinat ca cineva dintr-o telenovelă, a întins braţele ca să se sprijine de pupitru şi a vomitat peste caiet. Următorul gând serios a fost: rahat.

Avea cincisprezece ani şi nu era tâmpită, mulţumesc frumos. Sau poate că era, dar asta nu se întâmpla din cauză că fusese neştiutoare sau naivă, sau din cauză că ea credea că nici un lucru rău (asta era un lucru rău) i se poate întâmpla vreodată *ei*. Era din cauză că un adevărat ticălos i-a spus o minciună gogonată. Şi probabil nu numai una.

Voma era vâscoasă şi gălbuie şi privelişte ei a făcut-o să-i vină iar să vomite. O durea capul pentru că asta se întâmplă când vomiţi, însă lucrul principal care o îngrijora acum era felul în care pielea parcă îi înviase pe tot corpul într-un mod foarte neplăcut. I-a dat prin cap că probabil şi ăsta era un semn de graviditate. Sau doar furie. Era clar că le are pe amândouă.

A luat caietul, l-a dus la coşul de gunoi metalic din colţul sălii şi l-a scuturat deasupra; a alunecat de pe el un ghem vâscos şi a şters restul cu mâneca bluzei, pentru că, sincer, chiar nu-i mai păsa. În ultimele treizeci de secunde din viaţa ei, ani de zile de ţeluri pur şi simplu dispăruseră. Era însărcinată. Era complet însărcinată. Rahatul ăla cu moţ.

Samantha nu era o fată prea norocoasă, ştia foarte bine. Dăduseră *Clueless* la cinematograful din Norwich vara trecută; ştia că există fete de vârsta ei care conduc maşini prin Beverly Hills şi îşi alcătuiesc ţinuta pe un computer, şi era evident că nu-i cazul ei, dar în acelaşi timp nu se confrunta nici cu abuzuri violente sau cu sărăcie lucie. Era mâncare în casă. Era şcoală, ceea ce însemna cărţi, şi aveau internet, şi părinţii chiar o duseseră de două ori la New York City, dar de ambele dăţi păruseră nedumeriţi de ceea ce ar trebui să facă odată ajunşi acolo: mese la hotel, un autobuz care i-a plimbat prin oraş, cu un ghid care făcea glume pe care ea nu le înţelegea, Empire State Building (avea sens prima oară, dar şi a doua oară?) şi Rockefeller Center (tot de două ori, şi nici una dintre excursii n-a fost în jurul sărbătorilor, aşa că… de ce?). Nu că ea însăşi ar fi ştiut atât de multe despre ce ar avea cel mai grozav oraş din lume să le ofere celor trei ţărănoi din mijlocul statului New York (care ar fi putut la fel de bine să fie mijlocul statului Indiana), însă n-avea decât nouă ani prima dată şi doisprezece a doua oară, şi chiar că n-ar fi trebuit să depindă de ea.

Principalul lucru pe care îl avea, pe care mulţi oameni nu-l aveau, era un viitor.

Părinţii ei aveau serviciu şi al tatălui era la colegiul din Hamilton, unde postul lui avea o denumire care suna important, cum e „inginer de întreţinere“, dar în realitate însemna că era cel chemat dacă vreo fată încerca să arunce în WC un tampon. Iar mama făcea curăţenie, însă la „College Inn“: denumirea ei era mult mai cinstită, „menajeră“. Însă ceea ce însemna în particular cu adevărat serviciul tatălui era ceva ce ea trebuise să-i explice lui, nu invers: cei paisprezece ani de lucru în instituţie însemnau un avantaj când venea vremea ca ea să intre la facultate, şi o halcă semnificativă din banii pentru intrarea ei. Conform manualului de angajare al tatălui, pe care el nu-l citise niciodată, dar pe care Samantha îl cunoştea bine de doi ani deja, colegiul dădea toată atenţia copiilor cadrelor didactice şi celorlalţi angajaţi în privinţa admiterii, iar în privinţa sprijinului financiar scria negru pe alb: 80% bursă, 10% împrumuturi studenţeşti, 10% angajare în campus. Cu alte cuvinte, pentru cineva ca Samantha, un fel de tichet de aur găsit într-o tabletă de ciocolată.

Sau cel puţin aşa fusese până astăzi.

Pentru rahatul în care intrase nu putea da vina pe educaţia sexuală necorespunzătoare de la Şcoala elementară Earlville, ca să nu mai vorbim de Chenango County (unde localnicii făcuseră tot ce le stătea în puteri ca să-i împiedice pe cei mici să afle cum apar bebeluşii); Samantha cunoştea deplin amănuntele încă din clasa a cincea, când tatăl povestise ceva despre un weekend plin de evenimente la una dintre frăţii (un incident care necesitase prezenţa poliţiei şi avuse ca rezultat retragerea de la cursuri a unei fete). Era obişnuită să găsească singură lucruri, mai ales atunci când acele lucruri erau învăluite în tăcerea specială a părinţilor despre „chestii pe care n-ar trebui să le ştii“. În anii următori colegii ei au ajuns-o din urmă în privinţa cunoştinţelor elementare (din nou, nu mulţumită politicilor oficiale ale inspectoratului şcolar şi ale statului, care chiar refuzase să aprobe educaţia sexuală), însă cunoştinţele erau doar atât: elementare. Două fete din clasa ei de şaizeci de elevi trecuseră deja la „şcolarizare acasă“ şi una se dusese să locuiască la o rudă din Utica. Însă fetele alea erau proaste. Ăsta era soiul de lucru care *se presupune* că li se întâmplă proştilor.

Şi-a adunat restul lucrurilor şi a ieşit din clasă ca
o persoană însărcinată. Apoi s-a dus la dulapul său ca o
persoană însărcinată şi li s-a alăturat celorlalţi afară şi a urcat în autobuz, aşezându-se pe locul său obişnuit din spate, însă acum, ca o persoană însărcinată, adică o persoană care, dacă nu făcea nimic, avea în cele din urmă să producă altă persoană şi, prin urmare, să dea drumul frâului propriei vieţi, probabil pentru totdeauna.

Însă, evident, n-avea să nu facă nimic.

11. TALENTATUL TOM

N-a spus nimănui. Desigur.

S-a dus la San Francisco şi la Castro Theatre, şi apoi, în ziua următoare, la Los Angeles, unde întâlnirea a mers cam la fel de bine cât ar fi putut să spere (şi emoţia de a fi în aceeaşi încăpere cu Steven Spielberg i-a amorţit nefericirea zile în şir), dar după un timp a trebuit să se întoarcă la New York, la lucrul la următorul roman şi la apartamentul nou şi sumar mobilat din West Village. Deja aproape că izbutise să se convingă că e-mailul fusese un fel de fantasmă, iscată de propria paranoia, propulsată de cine ştie ce robot aflat sub controlul unui algoritm lipsit de intenţii. Asta n-a durat mult. În ziua de după întoarcerea cu avionul, trezindu-se pe combinaţia simplă de cadru cu arcuri şi saltea, a întins mâna spre telefon şi a constatat că al doilea mesaj aterizase în căsuţa sa poştală, din nou trimis de pe adresa de contact de pe site-ul Jacob Finch Bonner şi cu acelaşi Eşti un hoţ. Însă de data asta era adăugat: Ştim amândoi.

Site-ul fusese transformat din vechiul său site de îndrumare pentru scriere, şi acum arăta ca site-urile celor mai faimoşi autori: o pagină „Despre mine“, atenţia acordată de presă şi recenziile cărţilor sale, o listă cu evenimentele următoare şi o adresă de contact care fusese folosită din plin de la apariţia lui *Crib*, anul trecut. Cine îl contacta? Cititori care voiau ca el să ştie ce nu e bine în cartea lui, sau că *Crib* îi ţinuse treji toată noaptea (într-un fel bun). Librari care sperau să vină să vorbească la ei şi actriţe sigure că erau potrivite pentru rolul Samantha sau Maria, plus cam toţi cei pe care Jake îi cunoscuse şi nu mai ţinuse legătura cu ei: Long Island, Wesleyan, programul său MFA, până şi tembelii ăia pentru care lucrase în Hell’s Kitchen. Ori de câte ori vedea unul dintre ele în căsuţa sa poştală, cu jumătatea de rând amăgitoare („Bună, nu ştiu dacă îţi aminteşti de mine, dar…“ „Jake! Tocmai am terminat de citit…“ „Salut, am fost la lectura de la…“) simţea o gheară în piept care nu se descleşta decât după ce se dovedea că mesajul este de la un fost coleg de clasă, sau un prieten al mamei sale, sau o persoană căreia îi dăduse autograf într-o librărie din Michigan, sau chiar cine ştie ce tip sărit de pe fix care credea că o făptură din Alpha Centauri dictase *Crib* prin intermediul unei coji de portocală din bolul cu fructe al lui Jake.

Şi apoi erau *scriitorii*. Scriitori care cereau să le fie mentor. Scriitori care cereau prezentări publicitare. Scriitori care cereau să-i fie prezentaţi (cu susţinere, evident) Matildei, agenta lui, sau lui Wendy, redactoarea. Scriitori care voiau să ştie dacă le-a citit manuscrisele şi să le spună dacă ar trebui să renunţe la visul lor de-o viaţă sau să „o ţină tot aşa“. Scriitori care voiau să le confirme teoria că discriminarea din lumea editurilor – Antisemitism! Sexism! Rasism! Discriminarea vârstnicilor! – este singurul

motiv pentru care neo-romanul lor de 800 de pagini, experimental, non-liniar, fără semne de punctuaţie, fusese respins de fiecare editură din ţară.

În lunile de după ce a vândut editurii cartea, Jake a lăsat în urmă în mod oficial (şi recunoscător) atât lucrul la MFA, cât şi îndrumarea particulară, dar era deplin conştient că acum are o răspundere specială, să nu fie ticălos cu alţi scriitori. Scriitorii care erau ticăloşi cu alţi scriitori şi-o căutau cu lumânarea: reţelele sociale aveau grijă de asta, şi reţelele sociale îşi însuşiseră acum o porţiune semnificativă din banda lui mentală. Adoptase Twitter destul de devreme, acel teren de joacă pentru oamenii cuvintelor, cu toate că rareori posta el însuşi ceva. (Ce era să le spună celor 74 de „urmăritori“ pe care îi avea? „Salut din nordul statului New York, unde n-am scris astăzi!“) Facebook păruse neprimejdios până la alegerile din 2016, când l-a bombardat cu publicitate dubioasă şi sondaje manipulatoare despre faptele presupus infame ale lui Hillary Clinton. Instagram părea să vrea, în principal, ca el să prepare mâncăruri fotogenice şi să zburde cu animale de companie adorabile, nici una dintre acestea nefiind o parte a existenţei sale în Cobleskill. Însă după ce *Crib* a fost cumpărat de editură şi a început să participe la şedinţe cu echipa de publicitate şi cea de marketing de la Macmillan, l-au convins pe Jake să fie o prezenţă viguroasă cel puţin pe cele trei platforme şi i-au fost oferite opţiunile de a-şi îmbunătăţi activitatea sau de a-i încredinţa sarcina unui membru al editurii care să opereze în locul lui. A fost o hotărâre mai greu de luat decât ar fi trebuit să fie. Cu siguranţă îl atrăgea ideea să scape de corvoada de a primi mesaje directe pe Twitter sau Facebook, de a fi iscodit şi contactat pe orice altă cale de contactare pe care o născocise internetul, şi totuşi, în cele din urmă, a ales să fie cel care controlează totul, iar din momentul apariţiei cărţii sale îşi începea ziua cu cercetarea conturilor de pe reţelele sociale şi trecerea în revistă a alertelor pe Google pe care le crease ca să caute pe internet – Jacob + Finch + Bonner, Jake + Bonner, Bonner + Crib, Bonner + Writer etc. Era o corvoadă care consuma mult timp şi era enervantă, şi plină de vizuini bizare, cele mai multe dintre ele sfredelind direct în labirintul personal de nefericire. Aşadar, de ce nu acceptase oferta ca un stagiar sau un asistent de marketing de la Macmillan să o facă?

Din cauza asta. Evident.

Eşti un hoţ. Ştim amândoi.

Şi totuşi, expeditorul care era „TalentedTom@gmail.com“ nu făcuse mutarea pe terenurile de luptă deschise care erau Twitter, Facebook sau Instagram, şi nu fusese scos la iveală de o alertă pe Google. Tipul ăsta nu ieşise deloc în public; optase în schimb pentru cadrul mai privat oferit de site-ul lui Jake. Era aici vreo negociere implicită: „Ai de-a face cu mine acum, prin acest unic vector, sau ai de-a face cu mine mai târziu, peste tot?“ Sau era o săgeată trasă din arcul personal, un avertisment să se pregătească de o iminentă Bătălie de la Trafalgar?

Jake a ştiut din primul moment, când era pe bancheta din spate a maşinii care mergea spre aeroportul din Seattle, că nu e un mesaj la nimereală, iar

TalentedTom nu era un romancier invidios, sau vreun cititor dezamăgit, şi nici măcar zărghitul care susţinea că romanul lui celebru îşi are originea în Alpha Centauri/coaja de portocală (sau ceva comparabil!). Cu mulţi ani înainte, adjectivul „talentat“ fusese pus în simbioză eternă, indestructibilă, cu numele „Tom“ de o anume Patricia Highsmith, amplificându-i pe vecie înţelesul cu o anumită formă de instinct de conservare şi o extremă lipsă de consideraţie faţă de alţii. Acest anumit Tom talentat se nimerise şi să fie un ucigaş. Şi care îi era porecla?

Ripley.

Ca în: Ripley. Unde el şi Evan Parker îşi încrucişaseră drumurile atât de profetic.

Mesajul era violent de limpede: oricine o fi fost TalentedTom, ştia. Şi voia ca Jake să ştie că el ştie. Şi voia
ca Jake să ştie că e pus pe fapte.

Persoana era la distanţă de un singur clic pe butonul „Răspuns“, însă ideea de a deschide acea diafragmă dintre ei doi era plină de primejdii. Gestul de a răspunde însemna că lui Jake îi este teamă, că lua în serios acuzaţia, că TalentedTom, oricine o fi fost, merita să i se facă onoarea recunoaşterii. Iar gândul de a-i arăta fie şi o mică porţiune din el însuşi acestui străin răuvoitor îl speria pe Jake mai tare decât ideea confuză şi groaznică despre ce ar putea să urmeze.

Aşa că, din nou, n-a răspuns. În schimb a trimis al doilea mesaj în acelaşi loc în care zăcea precedentul, un folder din laptopul său pe care îl etichetase „Troli“. (De fapt, fusese creat cu şase luni înainte şi găzduia deja câteva duzini de atacuri analfabete la adresa lui *Crib*, dintre care nu mai puţin de trei îl acuzau că e un membru al „Statului paralel“, şi câteva e-mailuri de la cineva din Texas care se referea la „bariera hematoencefalică“ pe care, evident, Jake o încălcase, sau care îi fusese încălcată – mesajele erau, prin însăşi natura lor, derutante.) Însă chiar în vreme ce făcea asta ştia că e un gest inutil; mesajele de la TalentedTom erau diferite. Oricine o fi fost, această persoană reuşise să devină cât ai clipi una dintre cele mai importante din viaţa lui Jake. Şi cu siguranţă, cea mai înspăimântătoare.

În răstimp de câteva minute de la primirea celui de-al doilea mesaj Jake şi-a închis telefonul, a scos din
priză routerul, s-a culcat în poziţie fetală pe canapeaua jerpelită pe care o trambala după el din facultate şi acolo a rămas în următoarele patru zile, dând iama printr-o duzină de brioşe de la „Magnolia“ de pe Blecker Street (unele dintre ele aveau, cel puţin, o glazură sănătoasă, verde) şi sticla de Jameson trimisă în dar de Matilda după ce vânduseră drepturile de ecranizare. Au fost în acele ore înceţoşate perioade de minunată amorţeală, în care uita de fapt ceea ce se întâmpla, dar mult mai multe de angoasă pură, în care analiza şi îşi imagina multele feluri în care putea fi pe cale să se desfăşoare totul: diferitele umiliri care îl aşteptau, sila din partea fiecărei persoane pe care o cunoscuse, o invidiase, i se simţise superior, îi căzuse cu tronc sau – în ultima vreme – cu care lucrase. În unele momente,

ca
pentru a pofti înăuntru inevitabilul şi, cel puţin, pentru a termina cu el, îşi compunea propria campanie de presă cu auto-acuzaţii punitive, declarându-şi delictele în faţa lumii. În alte momente îşi scria singur discursuri lungi şi incoerente de justificare şi scuze şi mai lungi şi incoerente. Nimic din toate astea nu-i ciobea măcar teroarea care se învârtejea şi urla în el.

Când Jake a ieşit, în cele din urmă, la suprafaţă, n-a fost pentru că reuşise să gândească rezonabil sau să imagineze ceva care să semene a plan; era din cauză că terminase whisky-ul şi brioşele şi i se stârnise puternica bănuială că noua duhoare pe care o observase în ultima vreme venea *dinăuntrul apartamentului*. După ce a deschis o fereastră, a spălat vasele şi s-a târât sub duş, şi-a reconectat cu lumea telefonul şi laptopul şi a găsit o duzină de mesaje tot mai îngrijorate de la părinţii săi, un e-mail plin de falsă voioşie de la Matilda, în care se interesa (iarăşi!) de noua carte, şi peste două sute de alte mesaje de care chiar trebuia să se ocupe, printre care al treilea de la TalentedTom@gmail.com:

Ştiu că ai furat „romanul“ tău şi ştiu de la cine l-ai furat.

Cine ştie de ce, acel „romanul“ i-a pus capac.

A pus mesajul în folderul „Troli“. Apoi, înclinându-se în faţa inevitabilului, a făcut un nou folder doar pentru cele trei mesaje de la TalentedTom. După un moment, i-a pus numele Ripley.

Cu mare efort s-a întors la lumea de dincolo de computer, telefon şi propriul cap şi s-a silit să accepte unele dintre celelalte lucruri – unele dintre ele, lucruri foarte drăguţe – care se mai întâmplau între timp. *Crib* revenise pe locul 1 pe lista de bestselleruri broşate, mulţumită transmiterii interviului din clubul de carte al lui Oprah Winfrey, şi Jake apăruse pe coperta numărului din octombrie al lui *Poets & Writers* (nu o publicaţie de calibrul lui *People* sau *Vanity Fair*, mă rog, dar asta fusese una dintre iluziile sale încă din zilele de la Wesleyan). De asemenea, primise o invitaţie de la Bouchercon să ţină un discurs inaugural şi i se aducea la cunoştinţă un întreg turneu în Anglia organizat în jurul festivalului Hay-on-Wye.

Toate bune. Toate bune.

Şi mai era şi Anna Williams din Seattle, şi asta era mai mult decât bine.

În decurs de câteva zile de când s-au cunoscut, el şi Anna stabiliseră ceea ce Jake nu putea să nege că este un mod de comunicare cald şi, cu excepţia popasului de patru zile pe canapea, cu brioşele şi Jamesonul, fuseseră în contact cel puţin o dată pe zi prin intermediul mesajelor. Acum Jake ştia mult mai multe despre viaţa de zi cu zi a Annei în vestul oraşului Seattle, problemele ei (mărunte şi mai puțin mărunte) de la KBIK, pomişorul de avocado pe care se trudea să-l ţină în viaţă la fereastra din bucătărie, porecla pe care i-o dăduse şefului său, Randy Johnson, şi mantra personală pe care o primise de la profesorul ei de comunicare preferat de la Universitatea din Washington: *Nimeni altcineva nu-ţi trăieşte viaţa*. Ştia că ea îşi doreşte foarte tare o pisică, însă proprietarul nu-i dă voie, şi că

mănâncă somon cel puţin de patru ori pe săptămână, şi că preferă în taină orice iese din vechea ei cafetieră Mr. Coffee în comparaţie cu orice ar putea găsi în templele exclusiviste din Seattle care slăvesc cafeaua. Ştia că ei părea să-i placă la fel de mult Jake Bonner de dinaintea lui *Crib* ca existenţa lui actuală, ciudat de îndrăzneaţă. Asta însemna totul. Asta era ceva revoluţionar.

Şi-a curăţat apartamentul. A început să se răsfeţe cu un apel zilnic pe Skype în Seattle: Anna pe veranda din faţa casei, el în living, la fereastra care dădea spre Abingdon Square. Ea a început să citească romanele pe care i le recomanda el. El a început să încerce vinurile care îi plăceau ei. S-a întors la lucrul la noul său roman şi a lucrat o lună întreagă cu concentrare, ceea ce l-a adus ispititor de aproape de o primă ciornă terminată. Lucruri bune peste lucruri bune.

Şi apoi, spre sfârşitul lui octombrie, a venit alt mesaj prin intermediul site-ului JacobFinchBonner:

Ce o să zică Oprah când află despre tine? Cel puţin James Frey a avut decenţa să fure de la el însuşi.

A deschis noul folder din laptop şi a pus mesajul lângă celelalte. După câteva zile a apărut al cincilea:

Sunt pe Twitter acum. M-am gândit că ai vrea să ştii. @TalentedTom

S-a uitat şi, într-adevăr, era un cont nou, dar încă nici un mesaj. La imaginea de profil avea oul generic şi un total de zero urmăritori. La informaţiile din profil era doar un cuvânt: *Scriitor*.

Lăsase ceasul să meargă fără să încerce măcar să-şi identifice adversarul. Asta nu fusese o decizie bună. TalentedTom, bănuia el, se pregătea să intre într-o nouă fază şi lui Jake nu-i rămânea timp de pierdut.

12. EU SUNT NIMENI. CINE EŞTI TU?

Mai întâi de toate: Evan Parker era mort. Nu exista vreo îndoială în această privinţă. Jake văzuse ferparul în urmă cu trei ani. Ba chiar citise o pagină memorială online care, deşi nu grozav de populată, conţinea amintirile unei duzini de oameni care îl cunoscuseră pe Parker şi ei, cu siguranţă, păreau să aibă impresia că e mort. Era simplu să găsească din nou acea pagină, şi n-a fost deloc surprins să vadă că nu apăruse nimic nou de când se uitase ultima oară:

Evan şi cu mine am crescut împreună în Rutland. Am fost împreună la baseball şi lupte libere. Era un lider înnăscut şi întotdeauna ţinea sus moralul echipei. Ştiu că a avut necazurile lui în trecut, dar credeam că îi merge chiar bine. Îmi pare tare rău să aflu ce s-a întâmplat.

Am fost coleg de clasă cu Evan la RCC. Un tip pe cinste. Nu-mi vine să cred. Odihneşte în pace, omule.

Am crescut în acelaşi oraş cu familia lui Evan. Bieţii oameni au avut cel mai mare ghinion.

Îmi amintesc de Evan pe când juca baseball la West Rutland. Nu l-am cunoscut personal, dar era un jucător la prima bază grozav. Îmi pare tare rău că a avut aşa demoni.

*

Adio, Evan, o să-mi fie dor de tine. Odihneşte în pace.

L-am cunoscut pe Evan în programul nostru MFA de la Ripley. Un scriitor supertalentat, un tip pe cinste. Sunt şocat că i s-a întâmplat asta.

Rog rudele şi prietenii să-mi accepte condoleanţele pentru pierderea suferită. Fie ca amintirea lui să fie o binecuvântare.

Însă nu părea să fie vreun prieten apropiat, şi nici o referire la soţie sau iubită. Ce putea Jake să afle din asta pe lângă ce ştia deja?

Că Evan Parker făcuse sport în liceu. Că avusese „necazuri“ şi „demoni“ – poate că erau acelaşi lucru? –, cel puţin la un moment dat, şi apoi, se pare, din nou. Că ceva care sugera „cel mai mare ghinion“ era legat de el şi familia sa. Că cel puţin unul dintre studenţii de la Ripley şi-l amintea pe Evan din program. Cât de bine îl cunoscuse acest student? Destul ca să-i fie destăinuită acea intrigă extraordinară pe care Evan i-o spusese lui Jake? Destul ca acum să-i pese de „furtul“ romanului nescris al colegului său?

Studentul de la Ripley care lăsase omagiul semnase doar cu prenumele: Martin. Asta nu era de mare folos din punctul de vedere al amintirii lui Jake, însă, din fericire, lista studenţilor de la Ripley din 2013 era încă în computerul lui şi a deschis tabelul vechi. Ruth Steuben probabil că nu citise în viaţa ei o povestire sau o poezie, însă credea cu tărie în păstrarea ordonată a documentelor şi, pe lângă adresa, numărul de telefon şi adresa

de e-mail ale fiecărui student, exista o coloană pentru genul de care se ocupau: fie *F* pentru ficţiune, fie *P* pentru poezie.

Singurul Martin era un Martin Purcell din South Burlington, Vermont, şi avea un *F* lângă nume. Însă chiar şi după ce s-a uitat pe profilul de Facebook al lui Purcell şi a văzut multe fotografii ale feţei lui zâmbitoare, Jake nu l-a recunoscut, ceea ce ar fi putut să însemne că îi fusese repartizat altuia dintre scriitorii din corpul didactic, însă ar mai fi putut să însemne şi că, pur şi simplu, nu era remarcabil, poate chiar şi pentru un profesor sincer interesat să-şi cunoască studenţii (nu fusese niciodată cazul cu Jake, după cum recunoştea chiar şi pe atunci). În afară de Evan Parker, singurii pe care şi-i amintea din acel grup erau tipul care voia să corecteze „greşelile“ lui Victor Hugo într-o nouă versiune a romanului „Mizerabilii“ şi femeia care invocase ne-cuvântul de neşters „cantalupi“. Restul, la fel cu chipurile şi numele scriitorilor de ficţiune din al treilea an al său ca profesor, şi al doilea, şi primul, dispăruseră.

A început o căutare profundă despre Martin Purcell, din care nu s-a oprit decât ca să comande şi să mănânce nişte pui de la RedFarm şi să schimbe cel puţin douăzeci de mesaje cu Anna (în principal despre ultimele caraghioslâcuri ale lui Randy Johnson şi o călătorie de weekend la Port Townsend pe care o plănuise ea), şi a aflat că tipul este profesor de liceu, îşi face singur bere, ţine cu Red Sox şi este foarte interesat de grupul californian clasic Eagles. Purcell preda istoria şi era însurat cu o femeie pe nume Susie, care părea să fie foarte implicată în politica locală. Era dintre cei care împărtăşesc ridicol de multe lucruri pe Facebook, mai ales despre câinele său beagle, Josephine, şi copiii săi, însă nu posta absolut nimic despre ceva ce ar fi putut să scrie în prezent şi nu pomenea de nici un prieten scriitor sau vreun scriitor pe care să-l citească acum sau să-l fi admirat în trecut. De fapt, dacă n-ar fi fost referirea la Colegiul Ripley din istoricul educaţiei lui, n-ai fi ştiut de pe Facebook că Martin Purcell citea măcar ficţiune, ca să nu mai vorbim de aspiraţia la scrierea ei.

Purcell avea un număr deprimant de 438 de prieteni pe Facebook. Cu care dintre ei putea să i se fi încrucişat drumul la Programul de Masterat în Arte Frumoase *low-residency* din Simpozioanele Ripley în 2012 sau 2013? Jake s-a întors la tabelul lui Ruth Steuben şi a găsit şase nume, apoi a pornit în jos prin acele vizuini labirintice din Ripley. Dar, în realitate, n-avea habar ce caută.

Julian Zigler, avocat din West Hartford, care se ocupa în principal de imobiliare şi lucra la o firmă cu şaizeci de avocaţi zâmbitori, în majoritate copleşitoare bărbaţi, în majoritate copleşitoare albi. Faţă complet necunoscută.

Eric Jin-Jay Chang, stagiar la hematologie la Brigham and Women's Hospital.

Paul Brubacker, „mâzgălitor“ din Billings, Montana. (Tipul cu Victor Hugo!)

Pat d'Arcy, artist din Baltimore, alt chip pe care Jake ar fi putut să jure că nu l-a mai văzut în viaţa lui. Cu şase săptămâni înainte, Pat d'Arcy publicase

o povestire pe un site de povestiri foarte scurte numit Partitions. Unul dintre numeroasele mesaje de felicitare era de la Martin Purcell:

Pat! Ce tare povestire! Sunt tare mândru de tine! Ai postat-o pe pagina Simpozioanelor?

Pagina Simpozioanelor.

S-a dovedit a fi o pagină neoficială pe care absolvenţii *low-residence* din şase ani schimbau între ei informaţii despre muncă şi altele, precum şi bârfe, din 2010 încoace. Jake a căutat prin postări: concursuri de poezie, ştiri despre o respingere încurajatoare din partea *West Texas Literary Review*, anunţul despre acceptarea unui roman de debut de către un editor hibrid din Boston, fotografii de nuntă, o reuniune a poeţilor în Brattleboro, în 2011, o lectură la o galerie de artă din Lewiston, Maine. Şi apoi, în octombrie 2013, numele „Evan“ a început să apară în mesaje.

Doar „Evan“. Desigur. Jake presupunea că de aceea pagina absolvenților nu apăruse în căutările sale iniţiale cu „Evan Parker“. Fireşte, acel Evan n-ar fi avut nevoie decât de prenume, cel puţin pentru oricine îl cunoştea. *Evan*, triumfătorul salvator al desfăcătorului de capace. Evan, tipul care şedea la masa de seminar cu braţele strâns încrucişate pe piept. Oricine ar recunoaşte un astfel de dobitoc.

Oameni buni, nu-mi vine să cred. Evan a murit lunea trecută. Îmi pare tare rău că a trebuit să împărtăşesc vestea.

(Asta, deloc surprinzător, fusese postat de Martin Purcell, Ripley 2011–2012.)

Doamne, Dumnezeule! Ce?

Rahat!

Sfinte Sisoe, e groaznic. Ce ştii, Martin?

Trebuia să ne întâlnim sâmbătă la cârciumă. Veneam din Burlington. Apoi nu mi-a răspuns la mesaj. M-am gândit că mi-a tras clapa sau a uitat, sau chestii de-astea. Peste câteva zile l-am sunat şi mi s-a spus că telefonul e deconectat. Am avut o presimţire rea. Aşa că am căutat pe Google şi a apărut imediat. Ştiam că avusese nişte necazuri, dar nu se mai drogase de o vreme.

Of, Doamne, bietul om!

E al treilea prieten de-ai mei care moare de la o supradoză! Vreau să zic, când au de gând să-i zică pe nume? O EPIDEMIE.

Ei bine, şi-a zis Jake. Asta cu siguranţă confirma presupunerea sa despre ce însemnau „pe neaşteptate“, „necazuri“ şi „demoni“.

Telefonul lui Jake a zumzăit.

Crab Pot Seattle, scria Anna. Era o fotografie cu o încâlceală de picioare de crab şi bucăţi de ştiuleţi de porumb. Dincolo de ele: o fereastră, un port.

Jake s-a întors la laptop şi a căutat pe Google cuvintele „Evan + Parker + cârciumă“ şi a apărut un articol din *Rutland Herald*: Cârciuma Parker, un

local care nu arăta prea elegant de pe State Street din Rutland, avea acum un nou proprietar în urma decesului celui care a fost mult timp proprietarul, Evan Parker din West Rutland. Jake s-a uitat lung la clădire, una victoriană dărăpănată, din cele pe care le găseşti pe cele mai multe dintre străzile mari ale celor mai multe oraşe din New England. Probabil că fusese cândva locuinţa frumoasă a cuiva, însă acum avea deasupra intrării firma de neon verde CÂRCIUMA PARKER MÂNCARE ŞI BĂUTURĂ şi ceva ce arăta a pancartă pe care scria de mână „Happy Hour[19] 3–6“.

Pe telefonul său, un singur cuvânt: *Salut*.

Jake a răspuns: *Miam*.

E destul pentru doi, a scris ea imediat.

În articolul din *Rutland Herald* noii proprietari, Jerry şi Donna Hastings din West Rutland, spuneau că speră să păstreze interiorul tradiţional al barului, selecţia eclectică a berii la butoi şi, mai presus de toate, ambianţa caldă şi îmbietoare ca loc de întâlnire atât al comunităţii, cât şi al celor aflaţi în trecere. Când au fost întrebaţi despre hotărârea lor de a păstra „Cârciuma Parker“ ca nume al barului, Jerry Hastings a răspuns că era din respect: familia răposatului proprietar era de cinci generaţii în centrul statului Vermont şi, înainte de moartea sa tragică şi timpurie, Evan Parker a muncit ani în şir pentru a face cârciuma să aibă atât de mult succes.

Bine, atunci! a scris Anna. *E clar că n-ai chef de taclale în acest moment. Nici o problemă! Sau poate eşti într-un moment de intimitate cu muza ta.*

El a luat din nou telefonul. *Nici vorbă de muză. Nici vorbă de „inspiraţie“. E ceva profund nespiritual.*

Ce s-a întâmplat cu „fiecare om are o voce unică şi o poveste pe care nu poate s-o spună nimeni altcineva“?

S-a dus să trăiască în Atlantida alături de Yeti şi Sasquatch şi Monstrul din Loch Ness. Dar de fapt, în acest moment lucrez. Putem vorbi mai târziu? O să aduc Merlotul.

De unde o să ştii care?

Te întreb pe tine. Desigur.

S-a întors la tabelul lui Ruth Steuben ca să caute adresa de e-mail a lui Martin Purcell, a deschis Gmail şi a scris:

Salut, Martin, sunt Jake Bonner din programul Ripley. Îţi cer scuze că îţi scriu din senin, dar mă întreb dacă aş putea să te sun pentru ceva? Dă-mi de ştire când ar fi momentul potrivit să stăm de vorbă, sau sună-mă tu oricând vrei. Cu cele mai bune gânduri, Jake

Şi a adăugat numărul său de telefon.

Tipul a sunat imediat.

– O, uau, a zis de cum a răspuns Jake. Nu-mi vine să cred că mi-ai scris. Nu e un soi de strângere de fonduri pentru Ripley, nu? Pentru că nu pot în acest moment.

– Nu, nu, a zis Jake. Nimic de felul acesta. Uite, probabil că ne-am întâlnit, dar n-am la mine dosarele de la Ripley, aşa că nu sunt sigur dacă ai fost sau nu în clasa mea.

– Mi-aş dori să fi fost în clasa ta. Tipul la care am fost repartizat nu voia decât să scriem despre loc. *Loc, loc, loc*. De parcă fiecare fir de iarbă ar avea propria poveste. Asta era marota lui.

Probabil că vorbea despre Bruce O'Reilly, profesorul pensionar de la Colby şi romancierul profund axat pe Maine cu care Jake bea în fiecare an o bere la „Ripley Inn". Jake nu se mai gândise la Bruce O'Reilly de ani de zile.

– Păcat. Ar fi mai bine dacă ar muta studenţii pe rând. Atunci fiecare ar putea să lucreze cu fiecare.

De asemenea, erau ani de zile de când nu se mai gândise deloc la predarea instituţionalizată a scrierii creative. Nu-i dusese dorul.

– Trebuie să-ţi spun că mi-a plăcut cartea ta. Frate, întorsătura aia, a fost, adică, Dumnezeule mare!

Nici un înţeles special în „întorsătura aia", a observat Jake cu profundă uşurare. Cu siguranţă nu: *Şi am o idee destul de bună de unde vine*.

– Păi, e frumos din partea ta să spui asta. Însă motivul pentru care am luat legătura cu tine este că tocmai am aflat că un student de-ai mei a murit. Şi am văzut postarea ta pe acea pagină de Facebook a Ripley. Aşa că m-am gândit…

– Evan, despre el vorbeşti. Aşa-i? a zis Martin Purcell.

– Da. Evan Parker. Mi-a fost student.

– O, ştiu.

De acolo, de sus, din nordul statului Vermont, Jake îl auzea pe Martin Purcell chicotind.

– Îmi pare rău s-o spun, însă nu era printre admiratorii tăi. Dar n-aş pune asta la inimă. Evan nu credea că se află la Ripley cineva destul de bun ca să-i fie profesor.

Jake a zăbovit un pic ca să rumege pe îndelete fraza.

– Înţeleg, a zis.

– Mi-am dat seama în răstimp de o oră-două, chiar în prima seară acolo, că Evan n-o să se aleagă cu prea mult din program. Dacă e să înveţi ceva, trebuie să fii curios în privinţa acelui lucru. El nu era. Dar tot era un tip straşnic cu care să-ţi petreci timpul. Mult farmec. Multă distracţie.

– Şi, evident, ai ţinut legătura cu el.

– O, da. Uneori venea el la Burlington la un concert sau aşa ceva. Ne-am dus împreună la Eagles. Cred că a venit şi pentru Foo Fighters. Şi uneori mergeam eu la el. Avea o cârciumă în Rutland, ştii.

– Păi, de fapt nu prea ştiu. Te-ar deranja să-mi povesteşti un pic mai mult? Mă simt aşa de rău că aud despre asta abia acum. Le-aş fi scris rudelor lui când s-a întâmplat.

– Hei, aştepţi un pic? a zis Martin Purcell. Doar să-i spun nevestei că sunt la telefon. Mă întorc imediat.

Jake a aşteptat.

– Sper că nu te reţin de la ceva important, a zis când Purcell s-a întors.

– Deloc. Am spus că sunt la telefon cu un romancier celebru. Asta bate discuţia cu fata noastră de cincisprezece ani despre petrecerea la care nu vrem să meargă.

S-a oprit să râdă de propria glumă. Jake s-a silit să i se alăture.

– Aşadar, ştii ceva despre familia lui Evan? Presupun că e prea târziu pentru o scrisoare de condoleanţe.

– Păi, şi dacă n-ar fi, nu ştiu cui ai putea să i-o trimiţi. Părinţii lui au murit demult. Avea o soră care a murit şi ea înaintea lui.

A tăcut un pic.

– Hei, scuze dacă asta sună nepoliticos, dar niciodată n-am avut impresia că voi doi aţi avea cât de cât… un raport. Sunt profesor eu însumi, aşa că simpatizez cu oricine are de-a face cu un elev dificil. N-aş fi vrut să fiu profesorul lui Evan. În orice clasă este unul din cei care stau într-o rână în bancă şi doar te fulgeră cu privirea, adică *Cine mama dracului te crezi?*

– Şi *Şi ce te face să crezi că ai avea vreun afurisit de lucru pe care să-l pot învăţa de la tine?*

– Exact.

Jake luase notiţe: *părinţi, soră – morţi*.

Ştia toate astea din ferpar.

– Da, asta era cu siguranţă Evan în acea clasă. Dar eram obişnuit să am un Evan. În primul meu an în învăţământ, răspunsul meu la „Cine mama dracului te crezi?“ ar fi fost „Eu sunt nimeni. Cine eşti tu?“

Îl auzea pe Martin râzând.

– Emily Dickinson.

– Da. Şi aş fi ieşit din clasă.

– Ca să plângi la toaletă.

– Păi…

Jake s-a încruntat.

– Vreau să zic eu. Să plâng la toaletă. În primul an, la practica pedagogică. Trebuie să te întăreşti. Însă cei mai mulţi dintre copiii ăia sunt de fapt varză. Şi tare necăjiţi în viaţa lor particulară. Uneori sunt cei pentru care îţi faci cele mai multe griji, pentru că nu au simţul sinelui, nu au nici un strop de încredere. Dar nu era cazul lui Evan. Am văzut o mulţime de fanfaronadă falsă – nici asta nu era cazul lui Evan. Avea deplină încredere în capacitatea sa de a scrie o carte grozavă. Sau poate că e mai corect să spun că în mintea lui a scrie o carte grozavă nu era aşa de greu, şi de ce n-ar fi el în stare s-o facă? Cei mai mulţi dintre noi nu eram aşa.

Aici Jake a observat un semnal – endemic printre scriitori – să întrebe de ceea ce scria Martin.

– N-am făcut prea mare progres de la terminarea programului, ca să fiu sincer.

– Da. Fiecare zi e o încercare.

– Tu pari să te descurci bine, a zis Martin.

În asta era o o undă de mânie.

– Nu cu cartea la care lucrez acum.

A fost surprins să se audă spunând asta. A fost surprins că i-a dat lui Martin Purcell din Burlington, Vermont, cu totul străin, o sugestie mai mare despre propria vulnerabilitate decât îi dăduse propriei redactoare sau agente.

– Păi, îmi pare rău să aud asta.

– Nu, e în ordine, nu trebuie decât să mergi mai departe. Hei, ştii cumva unde ajunsese Evan cu cartea lui? A înaintat mult după cursuri? Cred că era abia la început. Cel puţin paginile pe care le-am văzut eu.

Martin n-a zis nimic timp de cele mai lungi secunde din viaţa lui Jake. În cele din urmă, şi-a cerut scuze.

– Încercam doar să-mi amintesc dacă a vorbit despre asta. Nu cred că mi-a spus vreodată cum merge. Însă dacă se droga din nou, şi se pare că o făcea, mă îndoiesc că stătea la birou şi scotea pagini.

– Păi, câte pagini crezi că avea?

Din nou acea pauză stânjenitoare.

– Te gândeşti să faci ceva pentru el? Adică, pentru cartea lui? Pentru că e incredibil de frumos din partea ta. Mai ales că nu era tocmai un satelit care să se gudure pe lângă tine, dacă mă înţelegi.

Jake a răsuflat adânc. Nu era, desigur, îndreptăţit să primească lauda, dar presupunea că ar fi mai bine să meargă pe linia asta.

– Mă gândeam doar, ştii tu, poate că e o poveste terminată pe care aş putea s-o trimit undeva. Tu n-ai nişte pagini, presupun.

– Nu. Dar, ştii, n-aş zice că vorbim aici despre Nabokov, care a lăsat în urmă un roman neterminat. Cred că poţi lăsa fără prea mare vinovăţie în seama istoriei ficţiunile nescrise de Evan Parker.

– Poftim? a icnit Jake.

– Ca profesor al lui.

– A. Da.

– Pentru că îmi amintesc că mi-am zis – şi îmi plăcea omul – că trebuia să se înşele grozav după felul în care vorbea despre cartea asta. De parcă ar fi fost *Shining*, şi *Fructele mâniei*, şi *Moby Dick*, toate la un loc, şi ce succes uriaş avea să fie. Mi-a arătat două pagini despre fata asta care îşi ura mama, sau poate că era mama care o ura pe ea, şi erau în ordine, dar, ştii, nu era tocmai *Fata dispărută*. Nu ştiu, doar mi-am zis că e cam ridicol de plin de sine. Dar probabil că ai întâlnit o mulţime de oameni din ăştia. Frate, a zis Martin Purcell, vorbesc ca un nemernic. Şi-mi plăcea tipul. E cu adevărat ca lumea din partea ta să vrei să-l ajuţi.

– Nu voiam decât să fac un lucru bun, a zis Jake, ferindu-se cât de mult putea. Şi, de vreme ce n-are nici o rudă…

– Păi, poate că o nepoată. Cred că am citit despre ea în ferpar.

„Şi eu“, n-a zis Jake. De fapt, nu aflase de la Martin Purcell absolut nimic care să nu fi fost în acel ferpar schematic.

– Bine, a zis Jake. Uite, mulţumesc că ai vorbit cu mine.

– Hei! Mulţumesc că m-ai căutat. Şi…

– Ce? a zis Jake.

– Păi, o să-mi trag singur palme în exact cinci minute dacă nu te întreb asta, dar…

– Ce e? a zis Jake, care ştia foarte bine.

– Mă întrebam, ştiu că eşti ocupat. Dar ai vrea să te uiţi peste câte ceva scris de mine? Mi-ar plăcea să aud părerea ta sinceră. Ar însemna atât de mult pentru mine.

Jake a închis ochii.

– Sigur că da, a zis.

[19] Interval orar în care localurile oferă băuturi la preț redus

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, paginile 23–25*

Voiau, desigur, să ştie *Cine a fost*. Aparent chiar mai mult decât *Ce mama dracului crezuse ea că face* şi, evident, mult mai mult decât *Cu ce au greşit ei, ca părinţi, faţă de ea*. Oricare ar fi fost amănuntele, era clar că asta nu-i *vina lor* şi n-avea să fie *problema lor*. Însă *cine a fost*
era o informaţie pe care Samantha n-avea chef s-o împărtăşească, aşa că opţiunile sale erau, unu, să nu spună nimic, sau doi, să mintă de la obraz. Minciuna, ca principiu general, nu conta pentru ea în nici un fel, însă problema cu minţitul, cel puţin în privinţa acestei chestiuni anume, era că există *teste* – doar dacă nu l-ai urmărit niciodată pe Jerry Springer nu ştiai de *teste* – şi pe oricine ar fi numit ea (adică pe oricine *altcineva* ar fi numit), în cele din urmă se putea dovedi că nu este el, chestie care, la rândul ei, ar fi dat de gol minciuna şi ar fi luat-o de la capăt cu toată secvenţa: *Cine a fost?*

Aşa că a ales că nu spună nimic.

– Uite, n-are importanţă.

– Fata noastră de cincisprezece ani e gravidă şi n-are importanţă cine a pus-o în situaţia asta.

„Cam aşa“, şi-a zis Samantha.

– Cum ziceaţi, e problema mea.

– Da, este, a zis tatăl ei.

Nu părea la fel de supărat ca mama. Era mai degrabă în obişnuita lui stare de închistare.

– Deci, care-i planul? a zis mama. Ni se tot spune de ani de zile ce deşteaptă eşti. Şi tu te apuci să faci asta.

Nu putea să se uite la feţele lor schimonosite, aşa că s-a dus la etaj, a trântit uşa dormitorului şi şi-a azvârlit ghiozdanul pe podea lângă biroul vechi. Camera ei era în spate, cu vedere la panta spre Porter Creek[20], care era îngust şi stâncos în această parte a pădurii, lat şi stâncos la nord şi la sud. Casa era veche, avea mai mult de o sută de ani, era casa tatălui şi a părinţilor lui, şi înainte de asta, casa străbunicilor ei. Presupunea că asta însemna că va fi a ei într-o bună zi, dar asta nu însemnase nimic înainte şi nu însemna nimic acum, de vreme ce n-avea să locuiască aici nici un minut mai mult decât era nevoie. De fapt, acesta fusese întotdeauna şi încă mai era planul. De îndată ce îşi rezolva problema, termina cu notele necesare şi primea bursa la facultate.

Cine a fost era o persoană pe nume Daniel Weybridge, care mai era şi nimeni altul decât şeful mamei ei la „College Inn“ şi, de fapt, proprietarul lui „College Inn“, la fel ca tatăl lui mai înainte, pentru că locul era *Condus de*

familie de trei generaţii – aşa scria pe firma hotelului, pe papetărie, chiar şi pe suporturile de carton pentru pahare lăsate în fiecare cameră. Daniel Weybridge era însurat şi tatăl a trei băieţi zglobii, care cu siguranţă aveau să fie următorii proprietari ai lui College Inn. De asemenea, îşi făcuse vasectomie, sau aşa a jurat, rahatul ăla mincinos. Nu, nu-i spusese că e însărcinată şi n-avea de gând s-o facă. Nu merita să ştie.

Povestea cu Daniel Weybridge era că se ţinea după ea de cel puţin un an, din câte ştia ea, şi probabil mai mult de atât, pentru că înainte nu fusese atentă la asta. De nenumărate ori trecuse repede pe lângă el pe coridoarele hotelului, sau pe unul dintre holurile liceului, când el venea să-şi vadă unul dintre fiii ăia preţioşi jucând ce o fi jucat, şi simţise căldura lui pe când treceau unul pe lângă altul, şi simţise cum atenţia lui se fixează pe ea, cea de cincisprezece ani, când li se încrucişau drumurile. Desigur, el fusese mult prea discret ca s-o înşface de-a dreptul. A început cu atenţia, apoi a trecut la complimente şi mici aluzii de admiraţie sinceră de om în toată firea: „Samantha a sărit peste o clasă – ce remarcabil! A auzit că Samantha a luat un premiu – ce fată deşteaptă, care o să ajungă departe!“ O durea să recunoască faptul că aceste tactici nu fuseseră ineficiente. La urma urmei, Daniel Weybridge era ceea ce trecea drept rafinat în lumea ei. În primul rând, fusese la facultatea de hotelieri de la Cornell, care era din Ivy League[21], şi citea ziarele din oraş, nu doar *Observer-Dispatch* din Utica. Odată, în holul hotelului, pe când ea îşi aştepta mama să termine lucrul, ei doi au avut o conversaţie surprinzător de nuanţată despre *Litera stacojie*, pe care Samantha o citea ca tema la engleză din clasa a opta, iar Daniel Weybridge avusese o idee care chiar a intrat în lucrarea ei. Lucrare pe care, în mod corespunzător, luase un A.

Aşa că atunci când i-a picat fisa, după cum s-a întâmplat în cele din urmă, că aici se juca un joc cu bătaie mai lungă, iar şeful mamei ei era cel care îl juca, Samantha a fost un pic mai surprinsă decât ar fi trebuit să fie. Apoi s-a uitat ea însăşi cu ochi noi la acest lucru.

Pe atunci era deja în clasa a zecea, cu toate că era cu un an întreg mai mică decât cel mai tânăr din clasa ei. Cei mai mulţi dintre colegi – *toţi* băieţii, dacă era să-i crezi, în afară poate de cei mai sfioşi şi cei mai înapoiaţi – deflorau de zor cele mai multe dintre fete, şi dacă nu puneai la socoteală reputaţia terfelită a celor două tinere care deja părăsiseră şcoala, nimeni nu părea să-şi facă mari probleme în privinţa asta. Momente de acest fel reuşeau să concentreze mai bine atenţia pe diferenţele de vârstă şi, cu toate că Samantha fusese mai mult decât bucuroasă să sară peste acea clasă când era într-a şasea, nu o încânta prea tare ideea că e mai *tânără* decât toţi ceilalţi. Şi apoi, nu era nimic prea semnificativ – ca să nu mai vorbim de romantic – în actul respectiv, întocmai aşa cum nu era nimic

prea enigmatic în privinţa lucrului pe care îl dorea Daniel Weybridge sau a felului în care încerca el să-l obţină.

Şi totuşi, fusese în întregime hotărârea ei. Miza nu părea prea mare. Dacă nu făcea nimic, probabil că Daniel Weybridge ar fi continuat s-o flateze şi să flirteze până în ziua în care ea ar fi plecat de acasă, iar când venea acea zi el pur şi simplu ar fi dat din umeri şi şi-ar fi îndreptat atenţia spre următoarea fiică a următoarei menajere, sau asupra menajerei înseşi. Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult îi plăcea ideea. Din punct de vedere practic, simţea dezgust faţă de toţi băieţii de la şcoala ei, iar Daniel Weybridge nu era neatrăgător. De asemenea, era adult şi tatăl mai multor copii, ceea ce însemna că, evident, ştie ce face când este vorba despre actul în sine. De asemenea, spre deosebire de băieţii din clasa ei, incapabili din naştere să-şi ţină gura, se înţelegea de la sine că Daniel Weybridge n-avea să sufle o vorbă nimănui. Şi, în cele din urmă, când l-a lăsat s-o ducă în apartamentul Fenimore (la mai puţin de o oră după ce mama ei făcuse curăţenie acolo), el a ţinut să-i spună că după bebeluşul zglobiu numărul trei îşi făcuse vasectomie. Ceea ce, în esenţă, perfectase târgul.

Aşadar, poate că nu era chiar aşa de isteaţă cum o crezuse toată lumea, ce să mai vorbim de aşa de isteaţă cum se crezuse *ea* întotdeauna. Habar n-avea cum o să scape de problemă. Nici măcar nu ştia cât timp îi rămânea să se gândească la ceva. Dar ştia că nu va fi destul.

---

[20] *Creek* – „pârâu“

[21] (literal) Liga Iederei: grup de opt universități prestigioase din nord-estul SUA

13. NĂPUSTEŞTE-TE

– Aşadar, mă ştii, nu-mi place să fiu agenta aceea băgăreaţă, dar…

De fapt, Matilda era în fiecare moleculă a sa agenta aceea băgăreaţă, şi acesta era exact motivul pentru care Jake visase cu ochii deschişi ani în şir ca ea să fie agenta lui. Când a terminat *Crib*, după cea mai frenetică perioadă de scris pe care a avut-o vreodată, Matilda Salter, şi numai Matilda Salter, a fost cea căreia i s-a adresat, cu cea mai atent scrisă scrisoare de prezentare din viaţa lui:

Cu toate că am un reprezentant pentru The Invention of Wonder *şi voi fi întotdeauna mândru că acel roman a fost în secțiunea „Nou şi Remarcabil“ din* The New York Times Book Review*, revin acum cu o carte foarte diferită: cu intrigă solidă, cu suspans şi răsturnări de situație, cu o eroină puternică şi complexă. Aş dori un nou început, cu un agent care ştie exact cât de departe poate merge o asemenea carte şi care va putea să se ocupe de atenţia din partea pieţelor străine şi cinematografiei.*

Matilda – sau, mai probabil, asistenta ei – a răspuns cu invitaţia de a trimite manuscrisul, iar după aceea lucrurile au mers cu o viteză satisfăcătoare. Pentru Jake totul fusese profund izbăvitor, ca să nu spunem palpitant: autorii Matildei erau o listă de mâna întâi, cu câştigători ai premiului Pulitzer şi National Book Award,
ocupanţi permanenţi ai librăriilor bune din aeroporturi (şi, de asemenea, ai tuturor librăriilor din aeroporturi), adoraţii literari ai cunoscătorilor şi vedete ale anilor trecuţi, care nu mai aveau nevoie să scrie vreodată un cuvânt.

– Dar? a zis el acum.

– Dar m-a sunat Wendy, ea şi gaşca de la Macmillan se întreabă dacă o să respecţi termenul pentru noua carte. Nu vor să te preseze. E mai important s-o faci bine decât s-o faci repede. Însă bine *şi* repede ar fi preferabil.

– Mda, a zis Jake jalnic.

– Pentru că, ştii, scumpete, în clipa asta pare că nu s-ar putea întâmpla niciodată, dar trebuie să se întâmple la un moment dat. Poate doar din cauză că n-a mai rămas nimeni în ţară care să nu fi citit *Crib*. Însă o să vină un moment în care toţi acei oameni vor dori
să citească altă carte. Nu vrem decât ca acea carte să fie scrisă de tine.

El a încuviințat din cap, ca şi cum ea ar fi putut să-l vadă.

– Ştiu. Lucrez, nu-ţi face griji.

– Oh, nu-mi fac griji. Doar întreb. Ai văzut că mai scoatem un tiraj?

– Ăăă… mda. E bine.

– E mai bine decât bine.

Ea a tăcut un pic. Jake a auzit-o îndepărtându-se de telefon ca să-i spună ceva asistentei. Apoi s-a întors.

– Bine, scumpete. Trebuie să preiau convorbirea asta. Nu toată lumea e la fel de mulţumită de editor ca tine.

El i-a mulţumit şi a închis. Şi apoi, timp de douăzeci de minute, a rămas acolo unde era, pe canapeaua veche: cu ochii închişi, cu groaza curgând prin el ca o meditaţie răsturnată care are rostul de a elimina seninătatea. Apoi s-a ridicat şi s-a dus în bucătărie.

Fostul proprietar al noului său apartament făcuse îmbunătăţiri terne, blaturi din granit cenuşiu şi o sobă din oţel strălucitoare cu vreo cinci niveluri deasupra priceperii lui Jake la gătit. Până acum, de fapt, nu gătise nimic (în afară de cazul în care consideri gătit încălzirea mâncării), iar în frigider nu erau decât câteva cutii
cu mâncare comandată, unele dintre ele goale. Eforturile de a mobila apartamentul se fleşcăiseră curând după ce şi-a adus lucrurile în el şi orice intenţii ar fi avut să se ocupe de câteva dintre necesităţile mai evidente – o tăblie pentru pat, o canapea nouă, perdele pentru fereastra dormitorului – se îndepărtaseră după ce în viaţa lui a intrat TalentedTom.

Neputând să-şi amintească ce l-a adus în propria bucătărie, şi-a turnat apă într-un pahar şi s-a întors pe canapea. În scurtul răstimp în care nu fusese acolo, Anna îi trimisese două mesaje.

Hei, bună.

Apoi, peste câteva minute:

Eşti acolo?

Bună! a tastat el. *Scuze. Eram la telefon. Ce faci?*

Mă uit la Expedia, a scris ea. *Zborurile spre NYC sunt surprinzător de ieftine.*

Bine de ştiut. Mă gândeam să merg acolo. Se zice că luminile de neon sunt strălucitoare.

O vreme, nimic. Apoi:

Mi-ar plăcea să văd un spectacol pe Broadway.

Jake a zâmbit. *De fapt, nu te lasă să părăseşti oraşul fără să vezi unul. Mă tem că n-o să ai încotro.*

Se părea că ea are nişte zile libere. Şi le putea lua oricând.

Dar, zău, a scris Anna, *ce crezi despre vizita mea? Vreau să fiu sigură că nu-s doar eu care mă năpustesc spre tine din cealaltă parte a ţării.*

Jake a luat o înghiţitură de apă.

Ce cred eu este: năpusteşte-te. Te rog. Mi-ar plăcea să vii aici, fie şi pentru două zile.

Şi îţi poţi rupe din timpul de lucru?

De fapt, nu putea.

Da, sigur.

Au stabilit ca ea să vină la sfârşitul lunii şi să stea o săptămână, iar după ce au încheiat schimbul de mesaje, Jake a comandat online o tăblie şi perdele pentru dormitor. De fapt, n-a fost greu deloc.

14. CEVA DINTR-UN ROMAN

Anna a venit într-o vineri de la sfârşitul lui noiembrie şi Jake a coborât să o întâmpine la taxi. Încă erau bariere de poliţie în faţa clădirii lui din West Village, şi când ea a coborât din maşină, a văzut-o că se uită la ele cam nelinişştită.

– Filmări, a zis el. *Lege și ordine*. Aseară.

– Uf, asta-i o uşurare. Mă gândeam că abia am ajuns la New York şi sunt deja la scena unei crime?

După o clipă s-au îmbrăţişat cu stângăcie. Apoi s-au îmbrăţişat din nou, mai puţin stângaci.

Ea îşi scurtase părul cu câţiva centimetri, şi acea mică schimbare era o aluzie la transformare: hainele ieftine şi durabile din Seattle faţă de o versiune de şic newyorkez. Purta un trenci peste blugi negri, un pulover cu câteva nuanţe mai deschis decât acel păr argintiu şi o perlă de formă neregulată pe un lanţ din jurul gâtului. După săptămâni în care se întrebase cum se va simţi când o s-o revadă, era deplin liniştit. Anna era frumoasă. Şi era aici.

A dus-o la un restaurant brazilian care îi plăcea şi apoi ea a vrut să meargă pe jos: până acolo unde fusese World Trade Center, la est de South Street Seaport. A condus-o având doar un vag simţ al direcţiei; nu cunoştea acele cartiere, ceea ce ei îi părea amuzant. În Chinatown s-au oprit la un bar ca să ia desertul şi au împărţit ceva făcut din gheaţă răzuită cu vreo opt tipuri de adaosuri, printre care chiar şi o frunză de aur. El s-a oferit să-i găsească un hotel.

Ea i-a râs în faţă.

Întorşi în apartament, el a dat să pună o pătură şi o pernă pe canapeaua aceea veche şi jalnică.

– Pentru mine, a zis când Anna a venit lângă el. Adică, nu vreau să-mi arog drepturi.

– Eşti adorabil, a zis ea, după care l-a dus în dormitorul lui, unde acum erau cel puţin perdele la fereastră.

Şi ăsta chiar că era un lucru bun.

A doua zi n-au ieşit din apartament.

În ziua următoare au reuşit să iasă la prânz la RedFarm, dar imediat după aceea s-au întors acasă şi au rămas acolo şi în restul acelei zile.

O dată sau de două ori el şi-a cerut iertare că monopolizează timpul ei în oraş. Cu siguranţă îşi dorea mai mult de la vizita la New York decât această intimitate şi – din cât îşi dădea el seama – plăcere reciprocă.

– Asta e exact ceea ce îmi doream de la vizită, a zis Anna.

Însă în dimineaţa următoare l-a lăsat să lucreze şi s-a dus să exploreze, şi acesta a devenit felul în care a arătat restul săptămânii. El făcea tot ce putea să muncească vreo câteva ore după ce ea pleca, iar spre sfârşitul

după-amiezii ieşea s-o întâlnească oriunde ajunsese: Muzeul Oraşului New York, Lincoln Center, Bloomingdale's. Ea nu se putea hotărî ce spectacol de pe Broadway vrea să vadă şi în ultima seară în oraş au ajuns la o chestie ciudată în care toată lumea fugea care încotro printr-un depozit mare, în întuneric, cu măşti, şi se presupunea că se bazează pe *Macbeth*.

– Ce crezi? a întrebat-o când au ieşit în noaptea din Chelsea.

Avionul ei era dimineaţa devreme şi el ura deja clipa despărţirii.

– Păi, a fost tare departe de *Oklahoma*!

S-au dus până în recent fabulosul Meatpacking District şi s-au uitat la restaurante până au găsit unul liniştit.

– Îţi place aici, a observat Jake după ce ospătarul le-a luat comanda.

– Arată bine.

– Nu, nu, vreau să zic aici. La New York.

– Mă tem că da. Locul ăsta, aş putea să mă îndrăgostesc de locul ăsta.

– Ei bine, a zis Jake, o să fiu sincer, asta nu mă face nefericit.

Ea n-a zis nimic. Ospătarul le-a adus vinul.

– Aşadar, femeia asta cu care te-ai întâlnit o dată, timp de o oră, şi care trăieşte în cealaltă parte a ţării, vine în vizită la tine pentru vreo două zile şi începe să cârâie că îi place tare mult la New York şi nu îţi pierzi cumpătul nici măcar un pic?

El a ridicat din umeri.

– O mulţime de lucruri mă fac să-mi pierd cumpătul. Dar, ciudat, nu acesta. Tocmai mă obişnuiesc cu ideea că ţi-a plăcut destul de mult de mine ca să iei un avion.

– Deci, presupui că am luat un avion pentru că mi-a plăcut de tine şi nu, de exemplu, pentru că am prins o cursă ieftină şi mi-am dorit întotdeauna să alerg de colo colo printr-un depozit purtând mască, prefăcându-mă că am douăzeci de ani şi nu vârsta mea reală.

– Ai putea cu siguranţă să zici că ai douăzeci şi doi, a zis el după o clipă.

– Dar de ce aş vrea s-o fac? Toată chestia din seara asta a fost despre hainele noi ale împăratului.

Jake şi-a dat capul pe spate şi a râs.

– Bine. Tocmai ai renunţat la cartea de membru superior al generaţiei mileniului. Ştii asta.

– Nici că-mi pasă. Nu cred că am fost tânără nici măcar când eram tânără, şi asta n-a fost ieri.

Ospătarul a sosit. Comandaseră acelaşi lucru: pui prăjit cu legume. Privind cele două farfurii, Jake s-a întrebat dacă nu cumva mănâncă, de fapt, jumătăţile aceleiaşi păsări.

– Şi de ce nu erai tânără când de fapt erai tânără? a zis Jake.

– O, e o poveste lungă şi întortocheată. Ceva dintr-un roman.

– Aş vrea să-mi spui.

S-a uitat la ea.

– E aşa de greu să vorbeşti despre asta?

– Nu, nu greu. Dar rămâne totuşi o chestie faptul că o fac.

– Bine, a încuviințat el din cap. Mă simt onorat în mod corespunzător.

Ea şi-a luat răgazul de a începe să mănânce şi a băut din pahar.

– Deci, pe scurt, sora mea şi cu mine am ajuns în Idaho, în oraşul în care a crescut mama. Eram amândouă destul de mici, aşa că nu ne aminteam prea multe despre ea. Din nefericire, s-a sinucis. A intrat cu maşina într-un lac.

Jake a dat drumul aerului din piept.

– Oh, îmi pare rău. E groaznic.

– Şi după aceea a venit sora mamei să aibă grijă de noi. Însă era foarte ciudată. Nu stăpânise niciodată arta de a avea grijă de sine, ca să nu mai vorbim de altcineva, ca să nu mai vorbim de doi copilaşi. Cred că amândouă am înţeles asta, sora mea şi cu mine. Însă ne-am descurcat în feluri diferite. După ce am început liceul am simţit că ele două se îndepărtează tot mai mult de mine. Sora mea şi mătuşa, a precizat ea. Sora mea aproape că nu mai dădea pe la şcoală. Eu aproape că nu mai dădeam pe acasă. Şi profesoara mea, Miss Royce, când şi-a dat seama ce se întâmpla acasă la mine, m-a întrebat, pur şi simplu, dacă mi-ar plăcea să locuiesc cu ea, şi am zis da.

– Dar… n-a fost nici un fel de intervenţie? Adică, serviciile sociale? Poliţia?

– Şeriful a venit de două ori să vorbească cu mătuşa mea, dar n-a reuşit să comunice cu adevărat cu ea. Cred că ea chiar voia să fie în stare să ne fie părinte, dar pur şi simplu îi depăşea puterile. Anna a tăcut un pic. Nu-i port nici un pic de ranchiună, apropo. Unii oameni pot să picteze sau să cânte, alţii, nu. Ea era o persoană care nu putea şi gata să fie în lume în acelaşi fel în care putem cei mai mulţi dintre noi. Dar chiar îmi doresc…

Şi-a scuturat capul. A întins mâna spre pahar.

– Ce?

– Ei bine, am încercat s-o fac pe sora mea să vină cu mine, dar a refuzat. Ea voia să stea cu mătuşa. Şi apoi, într-o zi, cele două au plecat din oraş.

Jake a aşteptat. Şi în vreme ce aştepta se simţea tot mai tulburat.

– Şi?

– Şi nimic. N-am nici o idee pe unde sunt. Ar putea fi acum oriunde. Ar putea să nu fie nicăieri. Ar putea să fie în acest restaurant. S-a uitat în jur. Mă rog, nu sunt. Dar aşa stau lucrurile. Eu am rămas, ele au plecat. Am terminat liceul. Profesoara mea – m-am obişnuit să-i zic mama adoptivă, însă n-a fost nici un proces oficial – a murit. Mi-a lăsat nişte bani, ceea ce a fost drăguţ. Însă despre sora mea nu ştiu nimic.

– Ai încercat vreodată s-o găseşti?

Anna a clătinat din cap.

– Nu. Cred că mătuşa noastră dusese o viaţă destul de neconvenţională înainte să vină să aibă grijă de noi. Sau să încerce să aibă grijă de noi. Mă gândesc că, dacă sunt încă împreună, nu plătesc chirie şi nu folosesc vreun bancomat, ca să nu mai vorbim de Facebook. Dar eu sunt pe Facebook şi pe Instagram în principal din acest motiv. Dacă vor să mă găsească, sunt la distanţă de câteva clicuri de la orice computer din orice bibliotecă din ţară.

Dacă mă caută, primesc o înştiinţare pe e-mail. Încerc să nu mă gândesc niciodată la asta, dar chiar şi aşa… ori de câte ori deschid computerul sau telefonul, o parte din mine se întreabă: E azi acea zi? Nu-ţi poţi închipui cum e să aştepţi un mesaj care să-ţi dea cu totul peste cap viaţa.

De fapt, Jake îşi imagina perfect. Dar n-a spus-o.

– Asta… Vreau să zic, asta te-a făcut să te simţi deprimată? În adolescenţă?

Ea a părut să nu ia deloc în serios întrebarea.

– Presupun că da. Cei mai mulţi adolescenţi sunt deprimaţi, nu? Nu cred că eram prea introspectivă în copilărie. Şi, sincer, pe atunci nu eram nici foarte ambiţioasă, aşa că nu era ca şi cum aş fi fost împiedicată de la ceva ce-mi doream cu adevărat. Şi apoi, într-o dimineaţă, în toamna ultimului an, am luat de pe o bancă din faţa biroului consilierului profesional din şcoală un formular de înscriere la Universitatea din Washington. Avea pe copertă pinii aceia şi mi-am zis… ştii tu, că arată aşa de drăguţ. Arată a acasă. Aşa că l-am completat chiar acolo, în birou, pe computerul lor. Peste trei săptămâni am primit scrisoarea.

Ospătarul s-a întors să ia farfuriile. Amândoi au refuzat desertul, dar au mai cerut vin.

– Ştii, a zis Jake, dacă te gândeşti un pic, eşti uimitor de bine adaptată.

– Da, ce să zic, şi-a dat ea ochii peste cap. M-am ascuns pe o insulă aproape un deceniu. Am ajuns la treizeci şi cinci de ani fără să fi avut vreodată vreun iubit serios. În ultimii trei ani m-am dedicat muncii de a face un imbecil total să pară în emisie pe jumătate convingător şi pe jumătate informat. Asta îţi pare uimitor de bine adaptat?

El i-a zâmbit.

– Dat fiind prin ce ai trecut? Cred că eşti un soi de Femeia-Minune.

– Femeia-Minune era o ficţiune. Cred că aş prefera să fiu o persoană reală banală.

N-ar putea fi niciodată banală, şi-a zis el. Simplul fapt că ea, această femeie adorabilă cu părul cenuşiu din pădurile din nord-vest, era perfect la locul ei aici, într-un restaurant plin de lume din cel mai animat cartier al oraşului, sfida, pur şi simplu, orice normă: un fulger din senin. Însă ceea ce îl uimea cel mai tare, şi-a dat seama, era faptul că el este atât de împăcat cu asta. De când se ştia, Jake se chinuia cu cărţile pe care le scria, şi apoi cu cea pe care n-o scria, şi cu oamenii care treceau în viteză pe lângă el la coadă, şi cu teama profundă şi cumplită că nu este destul de bun – sau deloc bun – la singurul lucru la care îşi dorise vreodată să fie bun, ca să nu mai vorbim despre faptul că peste tot în jur oameni de aceeaşi vârstă cu el se întâlneau şi deveneau perechi şi schimbau între ei jurăminte şi chiar creau împreună oameni-bebeluşi cu totul noi, în vreme ce el nu găsise vreo femeie care să-i placă destul de mult ca să-şi dea întâlnire cu ea de când se despărţise de Alice Logan, poeta. Acum, toate acestea fuseseră făcute: brusc, liniştit, făcute.

– Mai întâi de toate, a zis Jake, să-ţi faci şeful să pară mai deştept decât este – e slujba celor mai mulţi dintre oameni. Iar Whidbey Island îmi pare un loc destul de frumos în care să-ţi petreci aproape un deceniu. Cât despre faptul că n-ai avut vreun iubit serios, evident, mă aşteptai pe mine.

Ea nu se uitase la el în acest timp. Se uitase în jos, la propriile mâini şi la paharul pe care îl ţineau. Însă acum a ridicat privirea şi, după o vreme, a zâmbit.

– Poate că da, a zis. Poate că mi-am zis când ţi-am citit romanul, „Ei, iată un creier pe care aş putea suporta să-l cunosc“. Poate că atunci când m-am dus la evenimentul tău din Seattle şi te-am văzut mi-am zis „Iată o persoană la care n-aş fi nefericită să privesc peste masa pentru micul dejun“.

– Masa pentru micul dejun! a zâmbit larg Jake.

– Şi poate că atunci când am luat legătura cu agentul tău publicitar nu mă gândeam doar că ar trebui să încercăm să aducem în emisiune nişte autori reali. Poate că îmi ziceam „Ştii, de fapt n-ar fi groaznic dacă aş putea să-l cunosc pe Jake Bonner“.

– I-auzi. Aşadar, iese la iveală.

Până şi în lumina nepotrivită din restaurant putea să vadă că ea este stingherită.

– Hei, e în ordine. Mă bucur că ai făcut-o. Mă bucur nespus de mult.

Anna a încuviinţat din cap, dar nu-l privea în ochi.

– Şi eşti sigur că asta nu te face deloc să-ţi pierzi cumpătul? Am procedat fără profesionalism pentru că îmi căzuse cu tronc un autor celebru.

El a ridicat din umeri.

– Odată am plănuit să mă aşez în metrou lângă Peter Carey, pentru că visam că aş putea avea o conversaţie cu cel mai mare romancier australian în viaţă şi am începe să luăm o gustare împreună în fiecare duminică, să discutăm starea ficţiunii, şi apoi el i-ar da agentului său romanul la care lucram… te-ai prins.

– Ei bine, ai făcut-o?

Jake a sorbit din vin.

– Ce să fac?

– Te-ai aşezat lângă el?

A încuviinţat din cap.

– Mda. Dar n-am izbutit să scot nici un cuvânt. Şi, oricum, a coborât după două staţii. Nici o conversaţie, nici o gustare, nici o prezentare a mea agentului său. Doar alt admirator în metrou. Ar fi putut fi la fel cu noi doi, dacă ai fi fost la fel de papă-lapte ca mine. Dar tu ai întins cu adevărat mâna spre ceva ce îţi doreai. Întocmai aşa cum ai luat acel formular de pe bancă şi l-ai completat. Admir asta.

Anna n-a spus nimic. Părea copleşită.

– La fel cum a zis fostul tău profesor, nimeni altcineva nu-ţi stăpâneşte viaţa, aşa-i?

Ea a râs.

– Nimeni altcineva nu-ţi *trăieşte* viaţa.

– Sună ca acel nutreţ pe care obişnuiam să-l servim în programul MFA. *Numai tu poţi să-ţi spui povestea neobişnuită cu vocea ta unică.*

– Şi nu-i adevărat?

– E absolut neadevărat. Oricum, dacă îţi trăieşti viaţa, ai mai multă putere. Nu-mi vine în minte nimeni căruia ai putea să-i datorezi ceva. Mama ta adoptivă nu mai este. Sora şi mătuşa s-au scos singure din ecuaţie, cel puţin acum. Meriţi fiecare fărâmă de fericire care ţi se arată.

Ea s-a întins peste masă şi l-a luat de mână.

– Sunt cu totul de acord, a zis.

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, paginile 36–38*

Hotărârea ei era asta: voia să facă avort. Ar fi trebuit să fie simplu, dat fiind că părinţii săi păreau să-şi dorească la fel de puţin ca ea o adăugire la familia lor. Însă exista o complicaţie nefericită, şi anume mama şi tatăl erau creştini, şi nu din soiul „Iisus înseamnă iubire“, ci din soiul „Iadul are un loc special care îi aşteaptă pe cei de felul tău“. De asemenea, legile statului New York le dădeau putere de veto asupra Samanthei (care nu era absolut deloc creştină de un soi sau celălalt, în ciuda sutelor de dimineţi de duminică petrecute în stranele din Fellowship Tabernacle din Norwich) şi asupra blastocistului aflat la câţiva centimetri mai jos de ombilicul ei. Considerau ei acel blastocist un nepot iubit, sau cel puţin un copil iubit al Domnului? Samantha bănuia că nu. Dimpotrivă, bănuia că aici scopul era să-i dea un fel de „lecţie“ despre plata păcatului ei, ceva în genul „În dureri vei naşte copii“. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi fost, pur şi simplu, de acord să o ducă cu maşina la clinica din Ithaca.

Nu făcuse parte din planul ei să renunţe şi la şcoală, însă sarcina a luat singură această hotărâre. S-a dovedit că Samantha nu era una dintre acele fete care pot să continue, să meargă la balul de absolvire, să arunce suliţa în luna a noua şi, în general, să treacă cu brio prin fiecare extemporal, test şi teză, doar din când în când cu un bilet de voie ca să vomite la toaleta fetelor. Nu, în luna a patra a fost diagnosticată cu tendinţă de hipertensiune, i s-a ordonat să stea la pat de dragul sănătăţii bebeluşului şi a fost silită să renunţe brusc la poziţia sa de elevă în clasa a zecea, fără nici o plângere din partea părinţilor. Şi nici unul dintre profesori n-a mişcat un deget ca s-o ajute să termine anul.

În timpul celor cinci luni nesuferite care rămâneau a dus sarcina în mod neplăcut – în principal la orizontală în patul ei din copilărie, unul vechi, care avea patru stâlpi cu ghiulele în vârf şi fusese al tatălui mamei ei sau al mamei tatălui ei – şi a acceptat călcându-şi pe inimă mâncarea pe care mama i-o aducea în cameră. A citit toate cărţile din casă – întâi pe ale sale, apoi ale mamei, luate de la librăria creştină de lângă Oneonta –, dar Samantha observase deja o perturbare a circuitelor sale cerebrale: frazele se încâlceau singure, înţelesul seca la jumătatea unui paragraf, de parcă până şi acea parte a trupului său fusese făcută tameş-balmeş de locatarul nepoftit. Amândoi părinţii renunţaseră la încercarea de a-i smulge numele făptaşului; poate că hotărâseră că Samantha nu ştie. (Cu câţi băieţi credeau că se culcase? Cu toţi băieţii, probabil.) Tatăl nu mai vorbea cu ea, cu toate că Samanthei i-a trebuit un timp ca să-şi dea seama, dat fiind că el nu fusese niciodată prea vorbăreţ. Mama încă îi mai vorbea – sau, mai exact, ţipa – în fiecare zi. Samantha se întreba cum de mai are atâta energie.

Dar, cel puţin, avea să fie un punct final la toate, pentru că chestia asta, chinul ăsta, avea să aibă un capăt. În sensul că avea să se termine. Şi de ce?

Nu voia să fie o mamă de şaisprezece ani mai mult decât voise să fie o gravidă de cincisprezece şi în privinţa asta, cel puţin, îndrăznea să creadă că părinţii ei gândesc exact la fel. Prin urmare, la împlinirea vremii, bebeluşul avea să fie dat în adopţie, şi apoi ea, gazda pe timpul gestaţiei, avea să se întoarcă la liceu, chiar dacă în tovărăşia acelor colegi plictisitori peste care sărise în clasa a şasea: cu un an mai departe de scopul său de a merge la facultate şi de a scăpa din Earlsville, dar cel puţin înapoi pe calea cea bună.

Ah, naivitatea tinereţii. Sau îndrăznise ea să creadă că părinţii săi ar putea recunoaşte într-o bună zi că o făptură umană simţitoare, cu propriile planuri, şi priorităţi, şi aspiraţii, a trăit alături de ei, ca să vezi, în aceşti cincisprezece ani? A cugetat la aceste posibilităţi şi chiar a făcut gestul de a se adresa unuia dintre aceşti „consilieri pentru avort“ (nu cu adevărat un „consilier pentru avort“, după cum ştia ea prea bine) care îşi făceau reclamă pe ultima pagină din *Observer-Dispatch*: „Un cămin creştin iubitor pentru pruncul tău!“ Însă mama nu voise nici măcar să se uite la broşura pe care i-au trimis-o ei.

Plata păcatului ei avea, după cum se dovedea, să dureze o veşnicie.

„Ia staţi aşa“, a zbierat la ei. „Eu nu vreau copilul ăsta şi voi nu vreţi copilul ăsta. Hai să lăsăm să-l aibă cineva care chiar îl vrea. Care-i problema cu asta?“

Problema, se pare, era că Dumnezeu voia să fie aşa. El o pusese la încercare, ea a dat greş şi, prin urmare, se presupunea că asta e ceea ce trebuia să se întâmple.

Era înnebunitor, exasperant. Mai rău: ilogic.

Însă ea avea cincisprezece ani. Aşa că asta era ceea ce avea să se întâmple.

15. DE CE SĂ SE RĂZGÂNDEASCĂ?

Contul de Twitter fusese, slavă Domnului, inactiv de la creare, însă dintr-odată, la jumătatea lui decembrie, au început postările – nu cu o bubuitură, ci cu o smiorcăială în pustiu:

@JacobFinchBonner nu-i autorul lui #Crib.

Nu era nici o înfruntare, a văzut Jake cu uşurare, probabil pentru că nu era nimeni cu care să se înfrunte. În cele şase săptămâni de pe site, utilizatorul de Twitter cu numele @TalentedTom era încă înfăţişat ca un ou, fără biografie şi dintr-un loc nedeclarat. Reuşise să atragă doar doi urmăritori, amândoi probabil roboţi din puncte aflate departe la răsărit, însă lipsa de audienţă nu părea să-l descurajeze deloc. În următoarele săptămâni a fost o picurare continuă de mici declaraţii caustice:

@JacobFinchBonner e un hoţ.

@JacobFinchBonner e un plagiator.

Anna se întorsese la Seattle să pună la punct nişte lucruri. Când a revenit, Jake a dus-o în Long Island la tradiţionala Hanukkah a familiei Bonner, cu fraţii tatălui şi copiii lor. Nu mai dusese niciodată un musafir la acest eveniment şi a fost un strop de atenţie din partea verilor, însă somonul prăjit pe placă de lemn cu care Anna a contribuit la masă a fost întâmpinat cu o recunoştinţă uimită.

Practic, ea încă nu se despărţise cu totul de viaţa dinainte – apartamentul din vestul oraşului Seattle fusese subînchiriat şi mobila dusă într-un depozit – însă şi-a găsit imediat un post la un studio de podcasturi din Midtown şi altul ca producător la o emisiune de la Sirius Satellite Radio care se ocupa de industria informatică. În ciuda faptului că crescuse într-un orăşel din Idaho, a reuşit imediat să ajungă la viteza cu care fiecare locuitor din New York gonea pe străzi şi în câteva zile de la revenirea în oraş părea să devină altă
newyorkeză suprasolicitată, mereu zorită şi cu un nivel de bază de stres ambiant care probabil că ar fi alarmat pe oricine din afara celor cinci sectoare. Dar era fericită. Fericită de-a binelea, fericită în mod expresiv. Începea fiecare zi înfăşurându-se în jurul lui şi sărutându-l pe gât. Învăţase ce-i plăcea lui să mănânce şi preluase din mers sarcina de a-i hrăni pe amândoi
(o mare uşurare, întrucât Jake nu învăţase niciodată se se hrănească aşa cum trebuie). A plonjat în viaţa culturală a oraşului şi l-a luat cu ea pe Jake, şi curând erau rare serile în care erau acasă şi nu la teatru sau la concert, sau scormonind prin Flushing[22] în căutarea unei tarabe cu colţunaşi despre care citise ea.

Editorul lui @JacobFinchBonner ar face bine să se pregătească să returneze banii pe fiecare exemplar din #Crib.

Cineva trebuie să-i spună lui @Oprah că s-a mai pomenit cu un autor fals.

Anna îşi dorea o pisică. Se pare că şi-o dorea de ani
de zile. S-au dus la adăpost şi au adoptat un tip nepăsător, negru tot în afară de o lăbuţă albă, care a făcut rapid turul apartamentului, şi-a ales un fotoliu în care îi plăcea cândva lui Jake să citească şi s-a instalat în el pe termen lung. (Avea să fie numit Whidbey, după numele insulei.) Ea voia să vadă un spectacol de pe Broadway – unul adevărat, de această dată. El a făcut rost de bilete la *Hamilton*, printr-un client de-ai Matildei care avea relaţii, şi un abonament la teatrul Roundabout. Ea voia să meargă în tururi gastronomice din Lower East Side, plimbări istorice cu ghid prin Tribeca, gustări cu muzică gospel în Harlem, toate lucrurile la care cei născuţi (sau cel puţin „stabiliţi“) în New York strâmbau din nas, preferând să-şi păstreze o ignoranţă îngâmfată în privinţa oraşului lor. A început să meargă cu el, în măsura în care munca i-o permitea, la lecturi sau discuţii – Boston, Montclair, Vassar College – şi odată au stat în Florida două zile, în urma apariţiei lui la Miami Book Fair.

A început să observe o diferenţă fundamentală între ei, şi anume că ea percepea apropierea unui străin cu curiozitate făţişă, iar el cu groază (asta era dinainte să devină un „scriitor faimos“ – oximoronul oximoroanelor, sau aşa obişnuia el să spună în interviuri, ca metodă de a semnala modestie – şi fusese adevărat chiar şi când era înconjurat de un inel de eşec personal, ca un Hula-Hoop radioactiv). În viaţa lor au început să intre oameni noi şi, pentru prima dată după ani de zile, Jake stătea de vorbă cu oameni care nu erau scriitori sau din lumea editurilor, sau măcar cititori lacomi de ficţiune, şi acele discuţii mergeau mult dincolo de a cui carte a fost cumpărată de cine şi cu cât, al cui al doilea roman
avea vânzări dezamăgitoare, care redactor ieşise din joc după ce a cheltuit prea mult pe un romancier supraestimat şi care bloggeri fuseseră de partea cui într-o acuzaţie de „propuneri nedorite“ la o conferinţă de vară a scriitorilor. S-a dovedit că exista o uluitoare varietate de chestii pe care le poţi discuta în afara lumii scriitoriceşti: politică, lucruri de mâncat, oameni interesanţi şi ce au făcut ei în lume, precum şi vârstele de aur ale comediei, televiziune, cantine pe roţi şi activism, care se desfăşurau în prezent peste tot în jurul lui şi de care până acum fusese conştient doar marginal.

A observat, când propriii prieteni scriitori au început să se întâlnească cu ea a doua sau a treia oară, că o întâmpinau cu căldură, uneori întinzându-se spre ea pentru un sărut sau o îmbrăţişare chiar înainte să se răsucească spre el. Anna ţinea minte numele lor, numele partenerilor lor, numele animalelor lor de companie (şi specia), munca lor şi plângerile despre munca lor, şi întreba despre toate, în vreme ce Jake privea, cu un zâmbet crispat, întrebându-se cum reuşise ea să afle atât de multe despre ei într-un timp aşa de scurt.

Pentru că întrebase, i-a dat prin cap abia într-un târziu.

Cu mama şi tatăl lui stabiliseră o gustare lunară în oraş, în urma unei recenzii a lui Adam Platt[23] despre un restaurant *dim sum*[24] aciuat sub Manhattan Bridge, care a devenit apoi destinaţia lor regulată. Îşi vedea mai des părinţii acum, cu Anna, decât când fusese singur şi, teoretic, nestingherit de programul şi angajamentele altei persoane. Pe măsură ce treceau lunile de iarnă, a văzut-o cum creează o profundă familiaritate cu amândoi, munca mamei la liceu, truda tatălui cu un partener din firma lui, epopeea tristă a vecinilor de la două numere mai departe pe cealaltă parte a străzii,
ai căror gemeni adolescenţi erau în cădere liberă şi luau cu ei restul familiei. Anna voia să meargă la talcioc cu mama lui Jake (o activitate pe care el însuşi trudise s-o evite de când era copil) atunci când vremea va deveni mai caldă şi împărtăşea vechea slăbiciune a tatălui pentru Emmylou Harris (chiar sub nasul lui cei doi au căutat programul turneului lui Emmylou şi şi-au făcut planuri s-o vadă în acea vară la Nassau Coliseum). În prezenţa Annei, părinţii săi vorbeau mai mult despre ei înşişi, despre sănătatea lor şi chiar despre sentimentele lor faţă de succesul lui Jake decât vorbiseră vreodată când fusese singur cu ei, ceea ce l-a tulburat, chiar dacă înţelegea că e ceva bun, un lucru bun pentru ei toţi. Întotdeauna acceptase faptul simplu că îl iubeau, dar era mai mult o poziţie implicită decât o expresie a preferinţei naturale. Era copilul lor, ergo*,* iar mai târziu, când le-a dat motive atât de indubitabile să fie mândri, acea poziţie a fost întărită, lucru de înţeles. Însă pe Anna, care nu era copilul lor şi care nu era un autor de bestselleruri de nivel mondial, o plăceau – nu,
o *iubeau* – pentru ea însăşi.

Într-o duminică de la sfârşitul lui ianuarie, după obişnuitul lor ospăţ cu *dim sum*, tatăl l-a luat deoparte pe Mott Street şi a întrebat care îi sunt intenţiile.

– Nu tatăl fetei ar trebui să întrebe asta?

– Păi, poate că întreb în numele tatălui Annei.

– O, asta-i ciudat. Ei bine, care ar trebui să fie?

Tatăl a clătinat din cap.

– Vorbeşti serios? Fata asta e fantastică. E frumoasă şi bună şi e topită după tine. Dacă aş fi tatăl ei, ţi-aş trage un şut în fund.

– Vrei să zici, pune mâna pe ea până nu se răzgândeşte.

– Păi, nu, a zis tatăl. Mai degrabă, ce mai aştepţi? De ce să se răzgândească?

Jake nu putea spune de ce, nu cu voce tare, evident nu tatălui său, dar se gândea la asta în fiecare zi, pe când
@TalentedTom continua să împroaşte cu dispreţ în gol. Jake îşi petrecea fiecare dimineaţă căutând prin alertele de pe Google şi torturându-se cu

noi combinaţii de cuvinte pe care să le caute pe internet: „Evan + Parker + scriitor“, „Evan + Parker + Bonner“, „Crib + Bonner + hoţ“, „Parker + Bonner + Plagiat“. Era ca un obsesiv-compulsiv la cheremul ritualurilor lui de curăţare, sau incapabil să plece de acasă până ce nu verifica soba exact de douăzeci şi una de ori, şi în fiecare zi dura tot mai mult să se simtă destul de sigur şi apoi destul de liniştit ca să lucreze la noul roman.

Cine crede că e în ordine ca @JacobFinchBonner să fure cartea altui scriitor?

De ce @MacmillanBooks încă vinde #Crib, un roman pe care autorul l-a şterpelit de la alt scriitor?

De ce să se răzgândească?

Din această cauză. Evident.

Începând cu acea zi la Seattle, şi mai ales de când Anna traversase ţara ca să i se alăture la New York, Jake îşi aduna puterile pentru ziua în care iubita sa avea să pomenească, în cele din urmă, postările de pe Twitter, poate cu cererea, complet de înţeles, să ştie de ce nu-i spusese deja de asta. Anna nu era o luddită[25], evident – muncea în presă! –, dar după ce îşi crease avanposturile de Facebook şi Instagram, ca modalităţi prin care să o găsească sora şi mătuşa dispărute, cele două conturi erau practic osificate din lipsa folosirii. Profilul de Facebook avea vreo douăzeci de prieteni, un link la pagina anului Annei de la University of Washington şi susţinerea, printr-un mesaj permanent actualizat, a lui Rick Larson la alegerile pentru Congres din 2016. Prima şi unica postare pe Instagram era din 2015 şi înfăţişa – ah, ce clişeu – un pin desenat pe spuma din *cafe latte*. Una dintre sarcinile ei la studioul de podcasturi era să se ocupe de propria pagină de Instagram, postând fotografii ale diferitelor gazde şi oaspeţi care foloseau serviciile lor, dar nu părea să aibă dorinţa de a strânge like-uri personale, distribuiri, reluări ale postărilor sau urmăritori şi cu siguranţă nu monitoriza vârfurile şi gropile reputaţiei *lui* online. Anna, era evident, prefera lumea reală şi interacţiunile pe viu, faţă în faţă, care aveau loc în ea: să mănânce mâncare bună, să bea vin bun, să transpire pe un covoraş de yoga într-o sală plină de trupuri fizice.

Şi totuşi, exista întotdeauna posibilitatea neplăcută ca cineva care ştia că ea trăieşte cu autorul lui *Crib* să pomenească o acuzaţie sau un atac pe care l-a văzut plutind prin propriile mesaje, sau să întrebe politicos cum rezistă Jake, dată fiind, ştii tu, *chestia aia care se întâmplă*. Fiecare zi putea fi o zi în care infecţia lui @TalentedTom să străpungă membrana spre viaţa lui reală şi relaţia lui reală. Fiecare seară putea fi o seară în care ea să spună din senin: „Hei, cineva mi-a trimis postarea asta ciudată despre tine“. Până acum nu se întâmplase. Când Anna venea de la lucru, sau se întâlneau la cină după yoga, sau petrecea ziua cu el hoinărind prin oraş, vorbeau despre

câte-n lună şi în stele, dar nu despre cel mai important lucru din viaţa lui Jake. În afara ei, desigur.

În fiecare dimineaţă, după ce ea pleca la lucru, el şedea la birou paralizat, tot dând clicuri de pe Facebook pe Twitter, pe Instagram şi înapoi, căutându-se pe Google în fiecare oră ca să vadă dacă n-a răzbătut ceva, luând temperatura propriei alarme ca să vadă dacă se teme sau doar se teme că se teme. Fiecare clinchet care anunţa un nou e-mail în cutia poştală îl făcea să tresară, ca şi fiecare bip al alertei de pe Twitter şi clopoţelul pe care îl suna Instagram când cineva îl menţiona.

Ştiu că sunt ultimul om de pe planetă care a citit #Crib, @JacobFinchBonner, dar vreau să le mulţumesc tuturor că NU MI-AU SPUS CE SE ÎNTÂMPLĂ FIN'CĂ AM FĂCUT: CEEEEEEE????!

Recomandate de mama lui Sammy: #Pachenko (sp?), #TheOrphanTrain, #Crib. Pe care s-o citesc prima?

Am terminat crib a lui @jacobfinchbonner. A fost hm. Următoarea: #thegoldfinch (frate e luuuuuung)

S-a gândit nu o singură dată să angajeze un profesionist (sau poate doar copilul adolescent al cuiva) să încerce să-şi dea seama al cui este contul de Twitter sau TalentedTom@gmail.com, sau cel puţin din ce parte a lumii, în general, vin mesajele astea, însă ideea de a aduce altă persoană în iadul său personal părea imposibilă. S-a gândit să facă un fel de plângere la Twitter, însă Twitter îi îngăduise unui preşedinte să sugereze unor senatoare să-i ofere felaţii în schimbul sprijinului său – chiar credea că platforma ar mişca un deget ca să-l ajute pe *el*? Până la urmă nu s-a putut hotărî să facă absolut nimic: direct, indirect, nici măcar doar evaziv. În schimb, s-a retras iar şi iar într-o idee nefondată că, dacă va continua să ignore acest chin, într-o bună zi, cumva, va înceta să fie real, iar când se va întâmpla asta el se va întoarce lin la o versiune a vieţii sale în care nimeni – părinţii săi, sau agentul, sau editorul, sau miile peste mii de cititori, sau Anna – n-ar avea nici un motiv să bănuiască ce făcuse el. În fiecare dimineaţă se trezea cu ideea complet iraţională că totul ar putea, pur şi simplu… să înceteze, dar atunci o nouă fărâmă de întuneric răsărea din ecranul computerului şi el se pomenea ghemuindu-se în faţa unui val cumplit care se apropia, aşteptând să se înece.

[22] Zonă din Queens

[23] Scriitor și critic gastronomic

[24] Gamă largă de feluri de mâncare tradiționale chinezești pe care restaurantele le oferă de obicei la micul dejun și prânz

[25] În original, Luddites – membre ale unei mișcări de protest (deseori, violent) față de mecanizarea producției de confecții, la începutul secolului al XIX-lea, în Anglia

16. NUMAI SCRIITORII CU CEL MAI MARE SUCCES

Apoi, în februarie, Jake a observat că în biografia de pe Twitter a apărut un nou link la Facebook. Cu de-acum familiarul val de groază, a dat clic pe link:

Nume: Tom Talent
Loc de muncă: restabilirea dreptăţii în ficţiune
Studii: Ripley College
Locuieşte în: Unoraş, SUA
Este din: Rutland, VT
Prieteni: 0

Prima postare era scurtă, cu siguranţă nu amabilă şi direct la ţintă:

Luat prin surprindere de acea mare întorsătură din Crib? Uite încă una: Jacob Finch Bonner a furat acest roman de la alt scriitor.

Şi, din cine ştie ce motiv pe care Jake n-avea să-l înţeleagă niciodată, *aceasta* a fost postarea care a început, în sfârşit, metastaza.

La început, răspunsurile au fost atenuate, dispreţuitoare, chiar mustrătoare.

Ce PM?
Omule, mi s-a părut supraevaluat, dar n-ar trebui să acuzi pe cineva aşa.
Uau, crăpi de invidie, ratatule?

Însă după vreo două zile alerta de Twitter a lui Jake a semnalat o preluare pe contul unui blogger neînsemnat, care a adăugat propria întrebare:

Ştie cineva despre ce este vorba?

Au răspuns optsprezece oameni. Nimeni nu ştia. Şi vreo două zile a reuşit să-şi păstreze nebunească speranţă că şi asta avea să treacă. Apoi, în lunea următoare, agenta l-a sunat ca să întrebe dacă e liber în cursul săptămânii pentru o întâlnire cu echipa de la Macmillan, şi era în vocea ei ceva care îi spunea că acum nu va fi vorba despre noul roman, care fusese reprogramat pentru toamna viitoare.

– Ce este? a zis el, ştiind deja răspunsul.

Matilda avea un fel foarte aparte de a da veşti cumplite, ca şi cum ar fi fost o idee interesantă care tocmai i-a venit. A zis:

– A, ştii ce? Wendy a zis că serviciul cititorilor a primit un mesaj ciudat de la cineva care zice că nu eşti autorul lui *Crib*. Ceea ce înseamnă că acum chiar ai dat lovitura. Numai scriitorii cu cel mai mare succes se aleg cu ţăcăniţii ăştia.

Jake nu era în stare să scoată nici un sunet. S-a uitat la telefon; era în faţa sa, pe măsuţa de cafea, pus pe difuzor. În cele din urmă a zis, cu glas sugrumat:

– Ce?

– Oh, nu-ţi face griji. Toţi cei care realizează ceva au parte de asta. Stephen King? J.K. Rowling? Până şi Ian McEwan! Odată, un tip dus cu pluta a acuzat-o pe Joyce Carol Oates că a zburat cu un zepelin pe deasupra casei lui ca să poată fotografia ce scrie el la computer.

– E o nebunie.

A răsuflat adânc.

– Dar… ce spunea mesajul?

– A, ceva foarte clar, că povestea nu-ţi aparţine. Vor doar să-i aducă pe cei de la Juridic ca să discutaţi în pic despre asta. Să ştim toţi despre ce vorbim.

Jake a încuviințat din cap.

– Bine, grozav.

– Mâine la ora zece îţi convine?

– Bine.

I-a trebuit fiecare fărâmă de voinţă ca să nu repete imediat auto-carantina din toamna trecută: telefonul scos din funcţiune, poziţia fătului, brioşe, Jameson. Însă de această dată ştia că în curând va trebui să se prezinte într-o stare aproape bună, şi asta împiedica o cădere liberă, sau cel puţin o cădere liberă ireversibilă. A doua zi dimineaţă, când s-a întâlnit cu Matilda în holul principal al venerabilei edituri, încă se simţea afectat: zăpăcit şi duhnind, în ciuda faptului că se silise să intre la duş cu doar o oră înainte. Au urcat cu ascensorul la etajul treisprezece şi Jake, pe când o urma pe coridor pe asistenta redactoarei sale, nu se putea abţine să se gândească la vizitele precedente în aceste birouri: pentru o sărbătorire după licitaţie, pentru şedinţele de redactare intense (şi totuşi captivante), pentru prima întâlnire năucitoare cu echipele de PR şi marketing, când a înţeles prima dată că *Crib* va primi fiecare firişor de praf editorial vrăjit care le fusese refuzat cărţilor sale precedente. Vizitele următoare acolo fuseseră pentru a marca alte repere uluitoare: prima sută de mii de exemplare vândute, prima săptămână pe lista de bestselleruri din *New York Times*, selecţia lui Oprah. Totul era bine. Uneori doar încurajator de bine, alteori acel bine care îţi schimbă viaţa, dar întotdeauna bine. Până astăzi.

Azi nu era bine.

Într-una dintre sălile de şedinţe s-au aşezat împreună cu redactoarea lui, cu agentul de publicitate şi cu avocatul editurii, un bărbat pe nume Alessandro, care a anunţat că tocmai se întorsese de la sala de sport, lucru pe care Jake l-a interpretat ca semn bun. Alessandro era complet chel şi lămpile fluorescente de deasupra făceau să-i lucească creştetul. Sau poate – Jake s-a uitat mai bine – era transpiraţie? Nu era transpiraţie. Jake era singurul care transpira.

– Aşadar, scumpete, a început Matilda, cum ţi-am zis, şi vorbesc serios, nu-i deloc neobişnuit să fii acuzat de ceva urât de către un trol. Ştii, până şi Stephen King a fost acuzat de plagiat.

Şi J.K. Rowling. Şi Joyce Carol Oates. Ştia.

– Şi observi că tipul ăsta e anonim.

– N-am observat, a minţit Jake, pentru că m-am străduit să nu mă gândesc la asta.

– Ei, asta-i bine, a zis Wendy, redactoarea. Vrem să te gândeşti la noua carte, nu la tâmpenia asta.

– Însă am vorbit despre ea, a zis Matilda. Wendy şi cu mine, şi echipa. Şi ne-am gândit că ar putea fi timpul să-l aducem pe domnul Guarise…

– Alessandro, a zis avocatul. Vă rog.

– Ca să analizăm împreună. Să vedem dacă sunt măsuri pe care ar trebui să le luăm.

Alessandro tocmai înmâna fiecăruia câte un tabel şi Jake, îngrozit de-a binelea, a văzut că este o prezentare foarte amănunţită a activităţii online a lui TalentedTom până în acest moment: fiecare postare pe Twitter şi pe Facebook, datată şi reprodusă înfricoşător, prezentate în ordinea apariţiei.

– La ce mă uit? a zis Matilda, uitându-se lung la foaie.

– L-am pus pe unul dintre asistenţii mei să facă nişte săpături despre tipul acesta. A fost activ, cel puţin în mod restrâns, începând cu noiembrie.

– Ştiai de ceva din toate astea? a întrebat Wendy.

Jake a simţit un val de greaţă. Era limpede că e pe cale să spună prima sa minciună directă din şedinţă. Era inevitabil şi era necesar, dar era şi chinuitor.

– Nimic.

– Păi, mai bine.

Asistenta şi-a vârât capul în sală şi a întrebat dacă are cineva nevoie de ceva. Matilda a cerut apă. Jake nu credea că ar reuşi să înghită nici măcar asta fără să o împroaşte peste tot.

– Deci, ascultă, a zis Wendy. Şi ştiu că o să mă ierţi că întreb, dar e o chestie fundamentală şi avem nevoie să te auzim spunând-o. În privinţa acestei aiureli, şi înţeleg că ceea ce spune el de fapt este cu totul vag şi deloc concret, dar ai cea mai mică idee despre ce vorbeşte măscăriciul ăsta?

Jake s-a uitat în jur, la ei. Gura i se uscase ca glaspapirul. Îşi dorea să fi cerut apă.

– Ăăă, nu. Adică, aşa cum ai zis, e… ce, sunt un hoţ? Ce am furat?

– Păi, exact, a zis Matilda.

– Foloseşte cuvântul „plagiator“ în unele postări,
a zis Alessandro, îndatoritor.

– Da, ador asta, a zis Jake cu amărăciune.

– Dar *Crib* nu este plagiat, a zis Matilda.

– Nu! aproape că a strigat Jake. Eu însumi am scris fiecare cuvânt din *Crib*. Pe un laptop care îşi dădea sufletul, în Cobleskill, New York. În iarna, primăvara şi vara lui 2016.

– Bine. Şi nu că se va ajunge vreodată la asta, dar presupun că ai ciorne, note şi alte asemenea?

– Am, a zis Jake, dar tremura în vreme ce o spunea.

– M-a izbit faptul că îşi zice „TalentedTom“, a zis Wendy. Ar trebui să deducem că el însuşi e scriitor?

– Unul *talentat*, a zis Matilda, cu sarcasm cât cuprinde.

– Când am citit asta, a zis agentul de publicitate, al cărui nume era Roland, m-am gândit automat, ştiţi voi: Ripley.

Jake, luat prin surprindere, a simţit cum i se aprinde faţa. Avocatul a zis:

– Cine-i acela?

– Tom Ripley. *Talentatul domn Ripley*. Ştii cartea?

– Am văzut filmul, a zis Alessandro, iar Jake a dat drumul încet aerului din piept.

Din câte-și dădea seama, nimeni din sală nu părea să asocieze „Ripley“ cu un program MFA de mâna a treia unde predase el câţiva ani.

– De fapt, cred că e cam sinistru, a continuat Roland. Ca şi cum chiar şi când te face plagiator ar zice: „Sunt în stare de ceva mult mai rău decât asta“.

– Păi, numai uneori zice plagiator, a spus Wendy. De celelalte dăţi e vorba doar de povestea pe care te acuză că ai furat-o. „Povestea nu-ţi aparţine.“ Ce vrea să însemne asta?

– Oamenii nu-şi dau seama că nu poţi obţine copyright pe o intrigă, a zis Alessandro, în cele din urmă. Nu poţi obţine copyright nici măcar pe un titlu, şi pentru asta ar fi mult mai uşor de adus argumente.

– Dacă ai putea obţine copyright pentru o intrigă
n-ar mai exista nici un roman, a zis Wendy. Închipuiţi-vă
că o singură persoană deţine drepturile pentru *Băiatul întâlneşte fata, băiatul pierde fata, băiatul capătă fata*. Sau *Erou crescut în anonimat descoperă că e grozav de important într- o luptă memorabilă pentru putere*. Adică, e absurd!

– Ei bine, aceasta, ca să fim drepţi, este o intrigă foarte aparte. Cred că tu însăţi ai spus, Wendy, că n-ai mai dat niciodată peste aşa ceva, nu numai în manuscrisele prezentate, ci în propria experienţă de cititoare.

Wendy a încuviințat din cap.

– Asta-i adevărat.

– Şi tu, Jake?

Altă respiraţie ameţitoare, altă minciună.

– Nu. N-am mai dat peste aşa ceva în nimic din ce am citit.

– Şi cred că ţi-ai amintit! a zis Matilda. Dacă un manuscris cu această intrigă ar fi ajuns în biroul meu în orice moment, aş fi reacţionat aşa cum am făcut când Jake ne-a trimis manuscrisul său. Dar şi dacă n-aş fi fost agenta căreia acest scriitor a ales să i-l trimită, orice agent ar fi fost entuziasmat de o carte cu această intrigă. În cele din urmă aş fi auzit de ea, la fel ca toţi ceilalţi, ceea ce nu poate să însemne decât că o astfel de carte nu există.

– Poate e nescrisă, s-a auzit Jake zicând.

Ceilalţi s-au uitat la el.

– Ce vrei să zici? a întrebat Alessandro.

– Păi, presupun că e posibil ca un scriitor să aibă aceeaşi idee de roman, dar să nu-l fi scris în realitate.

– Na, că mă umflă plânsul!

Matilda şi-a azvârlit mâinile în aer.

– O să-l iau în seamă pe oricine care *are o idee* de roman, *atâta doar că n-a ajuns să-l aştearnă pe hârtie*? Ştiţi câţi vin la mine şi zic că au o intrigă grozavă pentru un roman?

– Eu aş putea să ştiu, a zis Wendy, oftând.

– Şi ştii ce le spun? Zic: „Fantastic! După ce l-ai scris, trimite-l la biroul meu“. Şi ghiciţi câţi dintre ei au făcut-o?

„Aş paria pe zero“, şi-a zis Jake.

– Nici măcar unul! În aproape douăzeci de ani de când sunt agentă! Aşa că hai să zicem că e cineva care a născocit aceeaşi intrigă. Să zicem doar! Numai că n-a ajuns să-şi scrie afurisitul de roman şi acum e scos din sărite că altcineva, un scriitor adevărat, a făcut-o! Şi probabil că mult mai bine decât ar fi putut el vreodată. Deci, ghinion. Data viitoare poate că o să pună osul la muncă.

– Matilda, a oftat iar Wendy.

(În ciuda frustrării de acum, cele două erau prietene vechi.)

– Sunt cu totul de acord. De aceea suntem aici, ca să-l protejăm pe Jake.

– Dar nu putem opri oamenii să scrie prostii pe internet, a zis Jake, curajos. N-ar mai fi internet dacă am face-o. N-ar trebui, pur şi simplu, să ignorăm asta?

Avocatul a ridicat din umeri.

– Am ignorat-o până acum şi tipul nu pare să se oprească. Poate că ar fi mai bine să n-o ignorăm.

– Ei bine, cum ar arăta neignorarea? a zis Jake. A sunat cam aspru, ca şi cum ar fi fost supărat. Păi, fireşte că era supărat! Adică, nu vrem să zgândărim ursul, nu?

– Dacă e un urs. Sincer, de foarte multe ori tipii ăştia sunt mai degrabă o căprioară în lumina farurilor decât un urs. Dacă arunci un pic de lumină asupra lor o iau la goană. Un mediocru ar putea avea curaj pe tastatură, însă dacă afirmă sau sugerează o stare de fapt care poate fi dovedită falsă, nu doar o părere, asta este defăimare. Nu vor să-şi vadă numele publicat şi cu siguranţă nu vor să fie daţi în judecată. Nu mai auzim de ei.

Jake a simţit o mică tresărire de speranţă.

– Cum am face asta?

– Am scrie în comentariu ceva care să sune oficial. *Defăimarea, invadarea intimităţii, prezentarea în lumină falsă* – toate sunt baze valabile pentru deschiderea unui proces. În acelaşi timp, contactăm site-urile gazdă şi furnizorii de internet şi le cerem să şteargă de bunăvoie postările.

– Şi vor face asta? a întrebat Jake nerăbdător.

Alessandro a clătinat din cap.

– De obicei n-o fac, nu. Legea Decenţei în Comunicaţii din 1996 spune că nu pot fi consideraţi răspunzători pentru defăimarea făcută de terţi.

Teoretic, sunt consideraţi un vector pentru exprimarea liberă a altor oameni, aşa că sunt absolviţi de răspundere. Dar toţi au standarde în privinţa conţinutului şi nici unul dintre ei nu vrea să dea faliment sprijinind cine ştie ce ratat anonim care probabil că nu plăteşte nici un sfanţ pentru serviciile lor, aşa că uneori avem noroc şi totul se opreşte acolo. Ne place să aducem gazda de partea noastră, dacă putem, pentru că mai vrem şi să curăţăm metadatele, chiar dacă reuşim să fie şterse postările. În acest moment, dacă vei căuta pe Google „Jacob Finch Bonner“ plus cuvântul „hoţ“, asta o să apară în fruntea rezultatelor. Dacă vei căuta numele lui Jake plus „plagiat“, la fel. Tehnicile de optimizare ale motorului de căutare pot reduce o parte din asta, dar e mult mai uşor dacă gazda ne ajută.

– Dar stai aşa, a zis Roland, agentul de publicitate. Cum poţi măcar să sugerezi că îl dai în judecată dacă nu ştii cine este?

– Depunem un dosar împotriva lui „John Doe“. Asta ne dă puterea de a obţine un mandat. Putem, de asemenea, să-l folosim la furnizorii de internet, ca să încercăm să obţinem informaţiile de înregistrare ale tipului, sau chiar, mai bine, adresa lui IP. Dacă e un computer comun, ca într-o bibliotecă, nu vom fi norocoşi, însă tot poate fi o informaţie folositoare. Dacă asta vine de unde a-nţărcat mutu' iapa, poate se dovedeşte că Jake cunoaşte pe cineva care locuieşte unde a-nţărcat mutu' iapa. Poate că i-ai furat iubita în liceu sau aşa ceva.

Jake a încercat să încuviinţeze din cap. Nu furase în viaţa lui iubita cuiva.

– Şi dacă e un computer de la serviciu, asta ar fi cea mai bună veste dintre toate, pentru că atunci putem modifica plângerea nu numai cu numele persoanei, ci şi cu numele angajatorului, şi aceasta e o pârghie foarte puternică. E destul de viteaz când nu ştie nimeni că e el, dar dacă crede că avem de gând să-i dăm în judecată angajatorul, poţi să fii sigur că o să tacă şi o să dispară.

– Eu cu siguranţă aş face asta! a zis Roland, voios.

– Ei bine, asta e… încurajator, a zis Matilda. Pentru că nu-i cinstit ca Jake să aibă de-a face cu aşa ceva. Nimeni dintre noi, dar mai ales Jake. Şi ştiu că l-a necăjit. N-a spus-o, dar ştiu.

Un moment, Jake a crezut că o să izbucnească în plâns. Şi-a scuturat repede capul, ca şi cum n-ar fi fost de acord, dar nu credea că i-a păcălit.

– A, nu! a zis Wendy. Jake, ne ocupăm noi de asta!

– Aşa-i, a zis avocatul. O să fac ce trebuie. Sunetul pe care eşti pe cale să-l auzi este al căprioarei prinse în lumina farurilor, care o ia la goană prin pădure.

– Bine, a zis Jake cu un entuziasm evident fals.

– Scumpete, a zis agenta lui, cum ziceam. E jalnic, dar e o chestiune de onoare. Oricine care realizează ceva în viaţă are pe cineva care moare de dorinţa să-l sfâşie. N-ai făcut absolut nimic rău. Nu trebuie să te gândeşti la asta ca la problema ta.

Dar trebuia. Şi o făcea. Şi asta era iadul continuu.

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, paginile 43–44*

Tatăl Samanthei a dus-o cu maşina doar până la uşa spitalului. Mama a mers cu ea până în hol, dar a refuzat să meargă mai departe. Totul era ca la un ABC After-School Special[26], în afara intensităţii absurde a durerii fizice pe care o simţea. Sperase să primească nişte medicamente, dar exista un aspect punitiv clar în felul în care asistentele, mai ales, păreau să trateze travaliul ei. În cele din urmă n-a primit nimic până ce i-a spus cineva că e prea târziu, moment în care a primit şi mai mult nimic. Ca să înrăutăţească lucrurile – şi înrăutăţirea nu prea era ceea ce-i trebuia ei –, mama unuia dintre colegii săi era în travaliu în acelaşi timp, ceea ce însemna că băiatul din echipa de lupte, cu acnee furibundă, era la faţa locului, intrând şi ieşind din camera mamei, plimbând-o pe coridor şi aruncând pe furiş priviri fascinate spre Samantha ori de câte ori trecea prin faţa uşii ei deschise.

A fost o zi lungă şi interesantă, punctată de umilinţe şi durere cruntă şi atenţia foarte nouă şi fascinantă din partea asistenţilor sociali din spital, care păreau interesaţi în special de chestiunea felului în care va completa ea rubrica „Tatăl copilului“ din formulare.

– Pot să scriu Bill Clinton? a întrebat ea printre contracţii.

– Nu, dacă nu este adevărat, a zis femeia, care nici măcar n-a zâmbit.

Nu era din Earlville. Părea că vine dintr-o familie bogată. Cooperstown, poate.

– Şi ai de gând să rămâi cu familia după naşterea copilului.

Era o afirmaţie. Ar fi putut fi o întrebare?

– Trebuie? Adică, aş putea să plec?

Femeia a lăsat din mână clipboardul.

– Pot să te întreb de ce ai vrea să părăseşti casa părinţilor?

– E vorba doar de faptul că părinţii mei nu-mi susţin scopurile.

– Şi care sunt scopurile tale?

„Să dau bebeluşul ăsta cuiva şi să termin liceul.“ Dar n-a apucat s-o spună, din cauză că următoarea contracţie s-a năpustit peste ea ca un bolovan, apoi ceva a început să bipăie pe monitor şi au venit două asistente şi după aceea nu-şi mai amintea mare lucru. Când durerea a încetat tocmai se trezea, afară era noapte deplină şi lângă patul său era ceva care semăna cu un acvariu portabil, în care orăcăia o făptură roşie şi zbârcită. Se părea că este fiica ei, Maria.

[26] Serie de filme de televiziune destinate elevilor, în special adolescenți, de American Broadcastng Company

17. UN EFECT SECUNDAR NEPLĂCUT AL SUCCESULUI

La vreo săptămână după şedinţă, avocatul care-l reprezenta pe editorul lui Jake a pus următorul anunţ în secţiunea comentariilor de la câteva apariţii ale lui TalentedTom:

Către persoana care postează aici şi în alte părţi sub numele TalentedTom:

Sunt un avocat care reprezintă interesele lui Macmillan Publishing şi ale autorului publicat de ei, Jacob Finch Bonner. Răspândirea răuvoitoare de informaţii incorecte şi sugestii nefondate despre acţiuni blamabile din partea autorului sunt nedorite şi neavenite. Conform legilor Statului New York, este ilegal să faci afirmaţii deliberate cu intenţia de a vătăma reputaţia cuiva fără dovezi faptice. Aceasta este o cerere preliminară dării în judecată să încetaţi imediat toate atacurile verbale pe toate platformele sociale, site-uri şi pe alte căi de comunicare. În cazul în care nu o faceţi, veţi fi dat în judecată împreună cu această platformă socială sau site şi orice parte legată de ea sau implicată. Reprezentanţii acestei platforme sociale au fost contactaţi separat. Al dumneavoastră, Alessandro F. Guarise, Esq.

Timp de câteva zile a fost o tăcere binecuvântată, iar temuta căutare zilnică pe alertele de pe Google pentru Jacob + Finch + Bonner n-a adus nimic în afara recenziilor cititorilor, bârfe despre distribuţia filmului lui Spielberg şi chiar o imagine a lui pe Page Six[27] la un eveniment de strângere de fonduri pentru PEN, dând mâna cu un jurnalist exilat din Uzbekistan.

Apoi, într-o joi dimineaţă, totul s-a dus naibii: TalentedTom a dat el însuşi un comunicat, acesta, trimis – din nou, prin e-mail – Serviciului Cititori al Editurii Macmillan, dar postat şi pe Twitter, Facebook şi chiar pe un cont de Instagram nou-nouţ, însoţit de o mulţime de marcaje utile pentru a atrage atenţia bloggerilor care se ocupau de cărţi, câinilor de pază ai industriei şi reporterilor de resort de la *The New York Times* şi *The Wall Street Journal* care se ocupau de edituri:

Cu părere de rău îi informez pe numeroşii lui cititori că Jacob Finch Bonner, „autorul“ romanului Crib*, nu este adevăratul proprietar al poveştii pe care a scris-o. Bonner n-ar trebui să fie răsplătit pentru furtul comis. E o ruşine şi merită să fie dat în vileag şi cenzurat.*

Cam atât despre teoria cu căprioara în lumina farurilor.

Şi aşa, ziua s-a desfăşurat. A fost o zi cumplită.

În câteva clipe, formularul de contact de pe site-ul său de autor trimitea cereri de comentarii de la o jumătate de duzină de bloggeri care se ocupau de cărţi, o cerere de interviu de la *The Rumpus*[28] şi un mesaj răutăcios, chiar dacă ilogic răutăcios, de la cineva pe nume Joe: *Am ştiut că romanul tău e de rahat. Acum ştiu de ce. The Millions*[29] a comentat pe Twitter ceva despre el pe la jumătatea după-amiezii, iar *Page-Turner*[30] l-a urmat îndeaproape.

În ce o priveşte pe Matilda, a rămas netulburată, sau asta se trudea să transmită. Ăsta nu-i decât un efect secundar neplăcut al succesului, a zis din nou, iar lumea – mai ales lumea scriitorilor – e plină de oameni înveninaţi care cred că cineva sau altcineva le datorează ceva sau altceva. Logica acestui lucru fiind cam aşa:

Dacă eşti în stare să scrii o frază, meriţi să te consideri scriitor.

Dacă ai avut o „idee“ de „roman“, meriţi să te consideri romancier.

Dacă chiar ai terminat un manuscris, meriţi să ţi-l publice cineva.

Dacă ţi-l publică cineva, meriţi să fii trimis într-un turneu al cărţii prin douăzeci de oraşe şi cartea să-ţi apară în anunţuri pe o pagină întreagă din The New York Times Books Review.

Iar dacă în orice punct al acestei scări de îndreptăţire unul dintre lucrurile pomenite mai sus nu se materializează, vina pentru asta trebuie să fie dată pe oricare punct în care ai fost obstrucţionat în mod necinstit:

Viaţa ta de zi cu zi – pentru că nu-ţi dă ocazia să scrii.

Scriitorii „profesionişti“ sau deja „consacraţi“ – care au ajuns acolo mai repede datorită unor avantaje neprecizate.

Agentul şi editurile – care nu pot proteja şi lustrui reputaţia autorilor lor existenţi decât ţinând afară noii autori.

Întregul complex al industriei cărţii – care (urmând cine ştie ce algoritm vicios al profitului) s-a concentrat asupra câtorva autori cu nume de marcă şi efectiv bagă pumnul în gură oricui altcuiva.

– Pe scurt, a zis Matilda – şi, nefiind o consolatoare înnăscută, vorbele au sunat tensionat şi nepotrivit –, te rog să nu-ţi faci griji în privinţa asta. De asemenea, o să primeşti o tonă de simpatie de la colegi şi de la oamenii de a căror părere chiar îţi pasă. Aşteaptă şi o să vezi.

Jake a aşteptat. Ea avea dreptate, desigur.

A fost un e-mail „fruntea sus!“ de la Wendy, altul de la persoana de contact din biroul lui Steven Spielberg de pe Coasta de Vest şi altele, de la unii dintre autorii cu care se vedea cândva la New York (cei care intraseră în faimosul program MFA înaintea lui). I-a scris Bruce O'Reilly din Maine (Frate, cine-i gunoiul ăla bătut în cap?) şi câţiva dintre foştii clienţi la îndrumare. I-a scris Alice Logan de la Johns Hopkins, care, îndatoritoare, a înşirat o serie de scandaluri de plagiat din ţara poeziei şi a pomenit faptul că ea şi noul ei soţ aşteaptă un copil. L-au contactat părinţii săi, care se simţeau jigniţi în numele lui, şi câţiva dintre colegii de la MFA, unul dintre ei vorbind de propria hărţuitoare: *Ea a hotărât că al doilea roman al meu este o carte cifrată despre relaţia noastră. Care, întâmplător, n-a existat. Nu-ţi face griji, ăştia dispar.*

Pe la patru după-amiază l-a contactat Martin Purcell din Vermont.

Cineva a postat asta pe pagina grupului Ripley de pe Facebook, i-a scris într-un e-mail. *Ai idee cine zice chestiile astea?*

„Mă gândeam că poate tu?“ şi-a zis Jake. Dar, firește, n-a spus aşa ceva.

[27] Secţiunea cu bârfe despre celebrităţi din tabloidul *New York Post*
[28] Revistă literară online
[29] Revistă literară
[30] Revistă literară online

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, paginile 71–73*

Peste aproape doi ani, tatăl Samanthei s-a prăbuşit în parcarea biroului central de întreţinere de la Colgate University şi a murit înainte să sosească ambulanţa. Cea mai mare schimbare din viaţa Samanthei după acest eveniment a fost o scădere abruptă a siguranţei financiare şi faptul că mama ei a început să fie obsedată
de o anumită femeie cu care se culca tatăl, se pare că de ani de zile. (N-avea sens, cel puţin pentru Samantha, faptul că a aşteptat să moară soţul ei ca să dezvăluie toate astea. Acum era prea târziu ca să mai facă ceva, nu?) Pe de altă parte, Samantha a primit maşina răposatului său tată, un Subaru. Asta era de mare ajutor.

Pe atunci fiica sa, Maria, făcea toate lucrurile normale, cum ar fi să meargă şi să vorbească, şi unul sau două lucruri pe care Samantha nu le considera normale, cum ar fi să spună numele literelor oriunde mergea şi să pretindă că n-o aude pe Samantha când vorbea. Din primele zile de viaţă fusese nemulţumită, certăreaţă, respingând oamenii (mai ales pe Samantha, dar şi pe cei doi bunici şi pediatrul). Când a venit vremea, s-a dus la grădiniţă, un copil morocănos care stătea într-un colţ cu cărţi, refuzând să se joace în preajma altor copii (ce să mai vorbim să se joace cu ei), întrerupând educatoarea cu comentarii când era vremea de poveşti, refuzând să mănânce orice în afară de jeleu şi brânză topită pe un colţ de pâine de la supermarket.

Pe atunci, toţi foştii colegi ai Samanthei din clasa a zecea ieşiseră din sala de sport decorată cu hârtie creponată ţinându-şi sus diploma făcută sul şi se împrăştiaseră – câţiva la facultate, alţii la muncă, restul duşi de vânt. Dacă se întâlnea cu vreunul la supermarket sau la parada de 4 Iulie pe Route 20, simţea un val de furie atât de mare, că îi urca în gură şi îi ardea limba, şi trebuia să-şi încleştеze dinţii când conversa politicos. La un an după ce acei colegi şi-au văzut de drum, colegii iniţiali – cei peste care sărise în clasa a şasea – au absolvit şi ei, şi toată acea furie a părut să plece odată cu ei. Ceea ce a rămas după asta a fost un fel de dezamăgire slabă şi, pe când anii treceau, şi-a pierdut până şi puterea să-şi amintească de ce era dezamăgită. Propria mamă era tot mai puţin acasă; Daniel Weybridge – din bunătatea inimii sau, poate, vreun simţ de responsabilitate paternă care cocea în el – îi mărise numărul orelor la College Inn, *Proprietate a familiei de trei generaţii!*, în plus se alăturase unui grup de la biserică şi mergeau pe la clinicile de femei ca să hărţuiască pacientele şi personalul. Samantha îşi petrecea cea mai mare parte a timpului doar cu fiica sa, iar îngrijirea bebeluşului, apoi a copilului care abia învăţa să meargă, apoi a unui copil mic se extinsese până ce a umplut fiecare colţişor şi moment al

zilelor ei. Se ocupa de Maria ca un robot: hrănit, îmbăiat, îmbrăcat şi dezbrăcat, pierzând teren pe zi ce trece.

18. MINCIUNILE ALTEI ZILE

Erau zile în care reuşea să lucreze o oră-două la noul roman, dar mult mai multe în care nu putea. În general, după ce Anna pleca, dimineaţa, Jake rămânea pe noua canapea acoperită cu chilim pe care o alesese Anna în locul predecesoarei ei jerpelite, împărţindu-se între telefon (Twitter, Instagram) şi laptop (Google, Facebook), căutând iar şi iar postări noi şi urmărind ricoşeurile răuvoitoare ale postărilor pe care le văzuse deja, prins în capcană şi chinuit şi cu totul neputincios să găsească o cale de scăpare.

Când grupul de la Macmillan s-a întâlnit din nou, peste două săptămâni, de această dată într-o teleconferinţă, exista o oarecare mâhnire faţă de reacţia lui TalentedTom la avertismentul de a înceta şi o penurie generală de alte idei pe care să le încerce. Pe de altă parte, Roland, agentul de publicitate, a raportat că site-urile şi blogurile care se ocupau de cărţi păreau să lase povestea să treacă, mai ales pentru că nu prea aveau despre ce să scrie fără să aibă vreun amănunt, şi, de asemenea, la drept vorbind, pentru că autorul anonim al postărilor chiar părea genul de persoană care răsare şi ea din senin atunci când cineva scrie o carte care se vinde ca pâinea caldă. (Situaţia lui Jake era îmbunătăţită şi de un război minunat de oportun între doi soţi divorţaţi din Williamsburg care scriau romane şi ale căror cărţi – a ei prima, a lui a treia – fuseseră publicate la câteva săptămâni una de alta şi împreună alcătuiau un rechizitoriu reciproc punitiv al căsătoriei lor, chiar dacă eroii negativi erau diferiţi.)

– Sigur că îmi doresc să fi avut un rezultat mai bun, a zis avocatul, dar există posibilitatea ca acesta să fi fost ultimul strigăt de victorie. Acum ştie că este supravegheat. Înainte nu trebuia să fie atât de atent. Poate că va hotărî că nu merită efortul.

– Sunt sigură că aşa stau lucrurile, a zis Wendy.

În urechile lui Jake ea părea că se străduieşte să fie optimistă.

– Şi, oricum, e pe cale să apară o carte cu totul nouă a lui Jacob Finch Bonner. Ce o să spună atunci nemernicul ăsta? Să-l acuze pe Jake că a furat fiecare carte pe care o scrie? Cel mai bun lucru pentru toată tâmpenia asta este să ne apucăm de editarea acestui nou roman cât mai curând posibil.

Toată lumea a fost de acord cu asta şi nimeni mai mult decât Jake, care nu reuşise să scrie nici un cuvânt de când ceea ce el numea în sinea sa mesajul „cu părere de rău îi informez“ se materializase online. Însă după ce a închis telefonul şi-a venit în fire. Aceşti oameni erau colţul lui din ring. Chiar dacă ar fi ştiut toată povestea originii lui *Crib*, probabil că tot ar fi fost în colţul lui! La urma urmei, oamenii care lucrau cu scriitorii erau deplin conştienţi de nenumăratele şi adesea bizarele căi pe care poate să prindă rădăcini o operă de ficţiune în imaginaţia unui autor: fragmente din conversaţii auzite, lucruri din mitologie remodelate, mărturisiri de la mica publicitate, zvonuri de la reuniunea colegilor de liceu. Poate că fraierii credeau că

romanele vin după o vizită a muzei – poate că aceiaşi oameni cred că bebeluşii vin după o vizită a berzei –, şi ce dacă? Scriitorii, redactorii, cei care se gândesc la asta mai mult de o nanosecundă ştiu cum încep cu adevărat cărţile şi, dacă faci bilanţul, ei sunt oamenii de care îi pasă lui cu adevărat. *Basta!* Era vremea să oprească bruiajul şi să termine propria ciornă.

Şi asta, întrucâtva spre propria surprindere, chiar a reuşit să facă.

După mai puţin de o lună a apăsat pe „Trimite“ la o primă variantă bună a noului său roman.

La o săptămână după aceea, cerând doar mici revizuiri, Wendy a acceptat-o oficial.

Noua carte era despre un procuror care cândva, într-un moment vulnerabil pe la începutul carierei, acceptase mită ca să-şi saboteze unul dintre cazuri, o chestiune aparent nesemnificativă implicând o oprire în trafic şi o sticlă de rozé savurată pe bancheta din spate. Acea decizie măruntă, însă, revine să atace personajul în succesul şi satisfacţia din ultima vreme şi îi provoacă vătămări neprevăzute lui, precum şi familiei lui. Romanului îi lipsea întorsătura ca un trăsnet a intrigii din *Crib*, dar avea câteva modificări ale traseului care i-au ţinut în suspans pe Wendy şi echipa ei de la Macmillan, şi, chiar dacă Jake ştia că această carte nu putea aduce o repetare a fenomenului care fusese *Crib* (era semnificativ faptul că nimeni de la Wendy în jos nu sugerase că ar face-o), cartea arăta, totuşi, ca o urmare rentabilă. Wendy era mulţumită. Matilda era mulţumită că Wendy e mulţumită. Amândouă erau mulţumite de Jake.

Jake nu era mulţumit de sine, evident, dar acest lucru era adevărat pentru viaţa sa întotdeauna, nu doar în lungii ani de eşec profesional, ci şi în ultimii doi ani de succes ameţitor, în care nu făcuse altceva decât
să schimbe o formă de groază şi auto-flagelare cu alta. În fiecare dimineaţă se trezea cu prezenţa caldă şi atingerea Annei, şi apoi, aproape imediat, cu cealaltă prezenţă: spectrală şi nepoftită, amintindu-i că astăzi ar putea fi un nou mesaj, complet capabil să distrugă totul din lumea lui. Apoi, în orele care urmau, aştepta să se întâmple lucrul îngrozitor, cel care îl va sili să le explice Annei, Matildei, lui Wendy, să stea pe locul atribuit lui James Frey de pe canapeaua lui Oprah, să „aştepte puţin la telefon ca să vorbească cu Steven Spielberg“, să revoce poziţia sa din Writers' Advisory Board[31] al PEN, să ţină capul în piept când merge pe stradă, dorindu-şi cu disperare să nu fie recunoscut. În fiecare seară se scufunda în epuizarea subterfugiului: minciunile altei zile încolăcindu-se în jurul său, trăgându-l în insomnie.

– Mă întreb, i-a zis Anna într-o seară din mai, dacă eşti, ştii tu, în ordine.

– Poftim? Sigur că sunt.

Era o notă îngrijorătoare care lovea tocmai în seara aceea, aniversarea a şase luni de când Anna venise la New York. Erau din nou la restaurantul

brazilian la care
o dusese el în acea primă seară şi tocmai li se aduseseră *caipirinhas*.

– Păi, te frământă ceva, evident. Am impresia asta, când ajung acasă seara, că faci eforturi.

– Să faci eforturi nu-i neapărat un lucru rău, a zis Jake.

Luase un ton lejer.

– Vreau să zic, să pari bucuros că mă vezi.

El a simţit un mic val de alarmă.

– Ah. Dar nu-i adevărat. Sunt întotdeauna bucuros să te văd. Atât doar că, ştii, sunt un pic copleşit de probleme. Wendy mi-a cerut nişte revizuiri, cred că ţi-am spus.

Nu era neadevărat, desigur, însă revizuirile erau mărunte şi n-aveau să dureze mai mult de două săptămâni.

– Poate că te pot ajuta.

S-a uitat la ea. Părea serioasă.

– Umblu pe un drum singuratic, a zis el, încercând în continuare s-o dea pe glumă. Adică, nu numai eu. Noi toţi, scriitorii.

– Dacă voi toţi, scriitorii, umblaţi pe acelaşi drum singuratic, nu poate fi aşa de singuratic.

Acum era imposibil să nu auzi dojana. Anna nu fusese niciodată acea persoană care să bubuie la uşă, cerând accesul la gândurile şi grijile lui. De fapt, din clipa în care s-au cunoscut, ea a oferit în tăcere atât de multe dintre lucrurile care el ştia deja că îi lipsesc – tovărăşie, afecţiune, mobilier mai bun şi o dietă mult îmbunătăţită – fără să-i pună niciodată acea întrebare fatală şi descurajantă: „La ce te gândeşti?“ Acum, însă, chiar şi Anna părea că ajunsese la capătul bunăvoinţei.

Sau poate că, în cele din urmă, îi tastase numele în fereastra unui motor de căutare, într-un moment de pauză la serviciu, sau s-a dus la o cafea după yoga cu o cunoştinţă care a zis: „Hei, nu trăieşti cu Jacob Finch Bonner? Ce pacoste a picat pe capul lui“.

Până acum nu se întâmplase, dar, când se întâmpla, în cele din urmă – pentru că trebuia să se întâmple la un moment dat – avea oare să accepte o versiune a asigurărilor Matildei („Mda, ăsta-s eu: acuzat de plagiat! Cred că acum chiar am dat lovitura!“) sau vreo scuză chinuită că a vrut s-o scutească de trauma asta?

Şi-a zis: nu, n-avea să accepte. Şi atunci avea să vadă cine este el cu adevărat, nu doar o persoană acuzată de un lucru îngrozitor, ci o persoană care ascunsese de ea
acuzaţia. Pe toată durata relaţiei lor. Şi cu asta se termina: ea avea să plece, această femeie frumoasă şi iubitoare. Înapoi în partea cea mai îndepărtată a continentului faţă de locul în care era el, şi avea să rămână acolo.

Aşa că va continua să nu-i spună şi să justifice faptul că nu-i spune.

Cum ar putea ea să înţeleagă? Nu era ca şi cum *ea* ar fi fost scriitoare.

– Ai dreptate, i-a zis Jake acum. Ar trebui să încerc să nu fiu aşa de *artist*. Numai că, chiar în acest moment, mă simt un pic…

– Da. Ai zis. Copleşit de probleme.
– Înseamnă…
– Ştiu ce înseamnă.
Ospătarul a sosit, aducând *fraldinha*[32] lui Jake şi midiile Annei. După ce a plecat, ea a zis:
– Ce vreau să zic este că, orice te face să te simţi aşa de copleşit de probleme, n-ai vrea să-mi spui şi mie?
Jake s-a încruntat. Răspunsul, desigur, era: „Nici vorbă, fir-ar să fie!“ Dar existau câteva motive excelente să nu spună asta.
A ridicat paharul. Spera să revină pe o pistă mai aniversară.
– Aş vrea să-ţi mulţumesc.
– Pentru ce? a zis ea, un pic bănuitoare.
– Ştii tu. Pentru că ai lăsat baltă totul şi te-ai mutat la New York. Pentru că eşti atât de curajoasă.
– Ei bine, a continuat ea, am avut o impresie foarte bună încă de la început.
– Când m-ai verificat la Seattle Arts and Lectures, a tachinat-o el. Când ai aranjat cu viclenie să vin la postul tău de radio.
– Îţi doreşti să n-o fi făcut?
– Nu! Numai că nu-mi vine să cred că am meritat atâta efort.
– Păi, a zâmbit Anna, ai meritat. Mai mult, meriţi. Chiar dacă *umbli pe un drum singuratic*.
– Ştiu că uneori pot să fiu cam deprimant.
– Nu-i vorba că eşti deprimant. E vorba că eşti deprimat. Pot să mă îngrijesc de stările mele de spirit. Dar am fost un pic îngrijorată de ale tale.
Timp de un moment foarte neplăcut, el s-a întrebat dacă nu cumva o să-l podidească plânsul. Ca de obicei, ea l-a salvat.
– Dragule, n-am de gând să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Îmi este clar că ceva nu-i în ordine. Nu spun decât: pot să te ajut? Sau, dacă nu pot să te ajut, poţi cel puţin să-mi împărtăşeşti?
– Nu, nu-i nimic rău, a zis Jake, apoi a luat furculiţa şi cuţitul, ca şi cum asta i-ar fi dovedit spusele. E tare drăguţ din partea ta să fii îngrijorată. Dar, zău, viaţa mea e grozavă.
Anna a clătinat din cap. Nici măcar nu se prefăcea că vrea să mănânce.
– Viaţa ta ar trebui să fie grozavă. Eşti sănătos. Ai o
familie frumoasă. Ai siguranţă financiară. Şi uite, ai succes la singurul lucru pe care ţi-ai dorit vreodată
să-l faci! Gândeşte-te la scriitorii care n-au realizat ce ai realizat tu.
El făcea asta. Se gândea la ei tot timpul, şi nu într-un fel bun.
– Ce rost au toate astea dacă nu eşti fericit? a întrebat ea.
– Dar sunt, a insistat el.
Ea a clătinat din cap. Lui i-a venit brusc gândul cumplit că ea spunea aici ceva important. Ceva în genul: „Am bătut tot drumul ăsta pentru cineva care credeam că este o persoană recunoscătoare, creativă, plină de viaţă,

doar ca să dau de creatura asta morocănoasă care îşi subminează propria fericire la fiecare cotitură. Aşa că o să mă întorc de unde am venit“. Inima îi bubuia. Şi dacă ea chiar avea să plece înapoi? Iată-i aici împreună, şi el era un smintit care nu-i în stare să aprecieze ceea ce era evident că are: succes, sănătate, Anna.

– Vreau să zic, îmi pare rău dacă pare că nu apreciez… toate lucrurile minunate.

– Şi oamenii.

– Da, a încuviințat el din cap cu înfocare. Pentru că în nici un caz n-aş vrea…

– Ce? a zis ea, privindu-l.

– În nici un caz n-aş vrea… să nu spun cu glas tare cât de recunoscător sunt…

Ea şi-a scuturat capul argintiu.

– *Recunoscător*, a zis cu dispreţ.

– Viaţa mea, a spus Jake, poticnindu-se prin desişul aparent străin al limbii engleze. Este… mult mai bună cu tine în ea.

– Ah? Ei bine, nu mă îndoiesc de asta, dintr-un punct de vedere practic. Dar trebuie să recunosc că am
sperat ceva mai mult. Adică, a continuat Anna, care nu se mai uita la el, simt că mi-am cunoscut sentimentele de la bun început. Recunosc, plecarea din Seattle a fost, probabil, o nebunie, dar trăim împreună deja de şase luni. Poate că nu oricine ştie ce simte la fel de repede cum am ştiut eu, dar cred că a trecut cu adevărat destul timp de atunci. Şi vreau să zic, dacă încă nu ştii ce vrei să se întâmple aici, poate că acesta este răspunsul în sine. Asta e chestia care mă copleşeşte *pe mine*, dacă vrei să ştii adevărul.

El a privit-o ţintă şi l-a umplut amărăciunea. Erau opt luni de când se cunoscuseră, şase petrecute împreună, în cuplu, au explorat oraşul, au adoptat un motan, s-au întâlnit cu familia şi prietenii lui şi şi-au lărgit cercul de cunoştinţe comune… ce era cu el? Atenţia îi fusese abătută atât de mult de un rahat răuvoitor de pe internet încât era pe cale să rateze această persoană complet reală şi care îi schimba cu adevărat viaţa, aflată de cealaltă parte a mesei? Această cină nu era, aşa cum presupusese el simplu, doar marcarea mecanică a aniversării celor şase luni, era sfârşitul unei perioade de încercare personale a Annei. Şi Jake eşua lamentabil. Sau deja eşuase lamentabil. Sau cu siguranţă avea să eşueze lamentabil dacă nu făcea… ce anume?

I-a cerut să se mărite cu el.

Au trecut doar câteva secunde până ca ea să înceapă să zâmbească, încă vreo câteva secunde până să-i zâmbească şi el, cel mult un minut înainte ca ideea însăşi, de a se căsători cu Anna Williams din Idaho, Seattle, Whidbey Island, din nou Seattle şi acum New York, să-şi piardă toată noutatea şi să devină un lucru entuziasmant, voios şi, mai presus de toate, stabilit. Şi apoi se ţineau de mâini pe lângă farfuriile care încă abureau.

– Măi, să fie, a zis Anna.

– Măi, să fie, a fost de acord Jake. N-am inel.
– Păi, e în ordine. Adică, putem avea un inel?
– Absolut.

Peste o oră, după ce au dat pe gât alte câteva *caipirinhas* şi nu s-au mai întors la subiectul de conversaţie precedent, au plecat de la restaurant ca o pereche beată şi foarte logodită.

[31] Comitetul Consultativ al Scriitorilor
[32] Friptură din burtă de vită

19. SINGURUL LOC ÎN CARE MAI PUTEA SĂ MEARGĂ

Pe Anna n-o interesa ceva complicat, şi nici unul dintre ei nu vedea ce rost ar avea să aştepte. S-au dus în districtul diamantelor şi ea a ales ceva numit inel „de moştenire“ (ceea ce însemna „la mâna a doua“ spus mai frumos, cu toate că arăta cu adevărat foarte frumos pe degetul ei) şi la mai puţin de o săptămână după asta erau la primărie, aşteptând pe băncile tari alături de alte perechi. După ce o funcţionară cu ochelari pe nume Rayna i-a declarat căsătoriţi, s-au dus la câteva străzi distanţă, în Chinatown, la ceea ce avea să servească de petrecere de nuntă. (Din partea lui Jake: părinţii şi doi veri, precum şi doi-trei dintre prietenii de la Wesleyan şi MFA. Din partea Annei: o colegă de la studioul de podcast şi două femei pe care le cunoscuse la yoga.) Au ocupat două mese rotunde în partea din spate a unui restaurant de pe Mott Street, fiecare având în mijloc un platou rotativ cu mâncăruri. Jake şi Anna au adus şampanie.

În următoarea săptămână, Matilda i-a dus la noua Union Square Café ca să sărbătorească, iar Jake, care a ajuns cu câteva minute mai târziu, şi-a găsit agenta şi proaspăta nevastă cu capetele alăturate, bârfind în vreme ce beau margarita cu sare roz pe buza paharelor.

– Sfinte Sisoe, a auzit-o pe una dintre ele zicând pe când se aşeza lângă Anna în separeu.

Nici măcar nu ştia care dintre ele vorbise.

– Ce e?

– Jake! a zis agenta lui cu un reproş fără precedent, nu mi-ai spus că soţia ta a lucrat cu Randy Johnson.

– Aăă… nu, a confirmat el. De ce?

– Randy Johnson! Banda sonoră a adolescenţei mele. Ştii că am crescut în Bellevue!

Ştia el asta? De fapt, nu ştia.

– L-am întâlnit o dată, a continuat Matilda. M-am dus la emisiunea lui cu o prietenă, pentru că organizam o alergare pentru nu mai ştiu ce cauză nobilă. De fapt, cauza nobilă era, probabil, „să ajungem amândouă în facultăţi din Ivy League“, dar să lăsăm asta. Tatăl meu ne-a dus cu maşina la postul de radio. Nu cred că era cel la care este acum.

– Probabil KAZK, a zis Anna.

– Da, poate. Oricum, s-a dat la noi amândouă, pe rând. În emisie! Aveam şaisprezece ani!

– I s-a dus buhul ca desfrânat, a zis Anna.

– Tata era chiar acolo, în studio!

Şi-a ridicat mâinile cu manichiură frumoasă, în semn
de şoc. Avea părul blond în nuanţa untului, îngrijit la un salon scump, şi arăta din cap până-n picioare a femeia din Manhattan ocupată, împlinită şi echilibrată care era. Alături de ea, Anna, cu cosiţa ei argintie, unghiile fără

ojă şi un pulover lejer pe care îl purta
la lucru, părea semnificativ mai tânără şi mult mai puţin sofisticată.
– În ziua de azi probabil că n-ar mai face-o, zicea Anna. Ar aştepta până ce tatăl e la WC.
– Zău aşa, cum de tipului ăstuia încă nu i-a venit de hac MeToo?
– Păi, cred că l-a ajuns. De fapt, ştiu că l-a ajuns. Chiar şi când eram acolo a fost o problemă cu o stagiară. Dar ea a negat şi el a ieşit cumva basma curată. Şi, în orice caz, e o instituţie. Îmi pare rău, Jake. Trebuie să ne ierţi că trăncănim aşa.
– De-abia ţi-am cunoscut nevasta, a zis Matilda, şi vreau să trăncănesc cu ea la nesfârşit.
– Ce drăguţ! a zis Anna. Şi mi s-a spus întotdeauna că eşti o persoană de genul practic.
– A, sunt! a zis Matilda, în vreme ce Jake îi cerea ospătarului să-i aducă ce le adusese lor. Dar numai la birou. Ăsta-i secretul meu. Mi-ar zice Şacalul, dar porecla e luată deja. Nu că mi-ar plăcea lupta *per se*; atâta doar că îmi place să lupt pentru clienţii mei. Pentru că îmi iubesc clienţii. Şi în cazul de faţă sunt fericită să spun că le iubesc şi proaspetele neveste.
A ridicat paharul spre amândoi.
– Sunt tare încântată, Anna. Nu ştiu de unde ai venit, dar mă bucur că eşti aici.
A ciocnit cu ea. Jake a ridicat paharul cu apă ca să li se alăture.
– Vine din Idaho, a zis el, îndatoritor. Un orăşel…
– Da, tare plictisitor, a zis Anna, atingându-i piciorul sub masă. Mi-aş dori să fi crescut în Seattle, ca tine. În clipa în care am ajuns acolo, la facultate, am fost aşa de… Da. Toate chestiile alea de IT care veneau, şi energia care le însoţea.
– Şi mâncarea.
– Şi cafeaua.
– Ca să nu mai vorbim de muzică, dacă eşti pasionat de ea, a zis Matilda. Eu nu eram. Nu m-am dat niciodată în vânt după stilul *grunge*[33]. Dar era o adevărată exaltare în jurul lui.
– Şi apa. Şi feriboturile. Şi apusurile peste port.
S-au uitat una la alta, evident împărtăşind un anumit moment de extaz.
– Spune-mi despre tine, Anna, a zis agenta lui Jake, şi în cea mai mare parte a serii au vorbit despre anii ei la Whidbey, apoi la postul de radio, unde şi-a luat misiunea să aducă un pic *de conţinut cultural – literatură, artele spectacolului,* idei – în studioul urât mirositor al lui Randy Johnson.
Au vorbit despre cărţile care îi plac Annei şi vinurile pe care le preferă, şi ce a realizat deja în primele luni la New York. Jake n-a fost deloc surprins să descopere că Matilda urmărea cel puţin două dintre podcasturi la producerea cărora contribuia Anna şi şi-a văzut soţia scoţându-şi telefonul ca să noteze numele altor câteva pe care ar fi trebuit să le urmărească, precum şi informaţiile de contact ale altuia dintre clienţii Matildei care

vorbea de un podcast propriu şi care va avea nevoie de o producătoare foarte dârză şi foarte deşteaptă ca să-l ajute.

– O să iau legătura cu el mâine, a confirmat Anna. Îi citesc cărţile încă din facultate. Asta-i o încântare.

– Ar fi incredibil de norocos să-l ajuţi tu. Şi n-o să-i accepţi explicaţiile condescendente şi stupide.

Anna a zâmbit larg.

– Mulţumită lui Randy Johnson, regele explicaţiilor condescendente şi stupide, n-am s-o fac.

Nu era neplăcut să le asculte vorbind, dar era şi o noutate. Această cină era prima dată de când o cunoscuse pe Matilda, în urmă cu trei ani, când singurul, sau, cel puţin, disproporţionat de dominantul subiect al conversaţiei lor, să nu fie Jacob Finch Bonner. De-abia când a venit vremea desertului Matilda a părut că-şi aminteşte că e și el acolo, şi a marcat această recunoaştere cu întrebarea când o să termine revizuirea noului său roman.

– Curând, a zis scurt Jake, dorindu-şi imediat să poată vorbi iar despre Seattle.

– Munceşte pe brânci, a zis Anna. Îmi dau seama în fiecare zi când vin acasă. E aşa de stresat.

– Păi, dată fiind situaţia, nu sunt surprinsă, a zis Matilda.

Anna s-a răsucit spre el cu o expresie întrebătoare.

– Al doilea roman, zis el scurt. Adică, al patrulea, tehnic vorbind, dar, de vreme ce n-a auzit nimeni de mine înainte de *Crib*, e cam actul doi. E înspăimântător.

– Nu, nu, a zis Matilda, acceptând fără vorbă cafeaua pe care i-o întindea ospătarul. Nu te gândi la asta. Dacă aş putea să-mi conving clienţii să nu-şi mai facă griji pentru cariera lor, ar scrie de două ori mai multe cărţi şi ar fi mult mai fericiţi, în general. Nici nu-ţi închipui câtă terapie e în aceste relaţii, i-a spus ea Annei, ca şi cum Jake – subiectul teoreticei terapii – n-ar fi fost chiar acolo, la masă cu ele. N-am licenţă! Am urmat cursul introductiv în psihologie la Princeton şi nu te mint, asta e toată pregătirea mea. Însă egourile fragile de care se pare că răspund! Adică, nu soţul tău, dar unii dintre ei… dacă îmi trimit ceva de citit şi nu le răspund timp de câteva zile, pentru că sunt cinci sute de pagini, sau e weekend, sau se întâmplă să am alţi clienţi în mijlocul unor licitaţii sau câştigând National Book Award, sau îşi părăsesc nevasta şi fug cu asistenta de cercetare, să mă păzească Ăl de Sus! Mă sună cu cuţitul proptit la încheietura mâinii. Desigur, a zis ea, poate că auzindu-se ce spune, îmi ador clienţii. Pe fiecare dintre ei, chiar şi pe cei dificili, dar unii oameni îşi fac singuri viaţa aşa de grea. De ce?

Anna a încuviințat din cap cu un aer înţelept.

– Ştiu cât de greu trebuie să fi fost la început pentru Jake. Înainte să fii tu implicată şi *Crib* să devină un succes atât de mare. E nevoie de curaj ca să mergi mai departe. Sunt tare mândră de el.

– Mulţumesc, iubito, a zis Jake.

Se simţea ca şi cum le-ar fi întrerupt.

– Şi eu sunt mândră de el. Mai ales în aceste ultime luni.

Din nou, Anna s-a răsucit spre el cu o expresie nedumerită.

– Oh, e în ordine, s-a auzit el zicând. O să treacă.

– Ţi-am spus eu, a zis Matilda.

– O să termin cartea. Şi apoi o să scriu altă carte.

– Şi alta! a declarat ea.

– Pentru că asta-i ceea ce fac scriitorii, nu?

– Asta-i ceea ce faci tu. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta!

A observat, când au plecat din restaurant, că a îmbrăţişat-o pe Anna mai lung decât pe el, dar era atât de uşurat că reuşise să-l împiedice pe TalentedTom să le invadeze cina, încât era imposibil să considere că seara a fost altceva decât o victorie. Agentei sale, era evident, îi plăcea cu adevărat proaspăta lui soţie, şi în această privinţă nu era singura.

Practic vorbind, viaţa de după căsătorie a lui Jake nu s-a schimbat prea mult. Anna a optat pentru schimbarea schimbării, devenind oficial Anna Williams-Bonner după ce a completat douăzeci sau treizeci de formulare şi a stat la tot soiul de cozi de la tot soiul de agenţii ca să capete un nou permis de conducere şi paşaport. Şi-au comasat conturile bancare, şi cardurile de credit, şi poliţele de asigurare de sănătate şi s-au adresat unui avocat pentru testamente. Anna a expediat ultimele piese de mobilier din facultate şi de după facultate ale lui Jake – un fotoliu de relaxare din piele artificială, un poster cu Phish înrămat, un covor miţos de la Bed Bath & Beyond, cam din 2002 – şi a zugrăvit din nou livingul. S-au dus într-o lună de miere scurtată la New Orleans, unde s-au îndopat cu stridii şi au ascultat seara jazz (care îl plăcea Annei) şi blues (care îi plăcea lui Jake) şi zydeco (care nu-i plăcea nici unuia).

În seara în care s-au întors în oraş, Anna s-a dus cu o cutie de praline la o vecină care hrănise motanul în lipsa lor, iar Jake a intrat singur în apartament şi a lăsat să cadă pe blatul din bucătărie un braţ de corespondenţă. Ochii săi l-au găsit imediat: un plic fără nimic deosebit care a alunecat pe blatul de granit între *Real Simple*[34] al Annei şi *Poets & Writers* al său, lucru care, cu toate acestea, i-a provocat cel mai profund frison din viaţa lui.

Pe faţă, în centru, adresa lui. Mai exact, adresa *lor*.

Iar în colţul de sus, stânga, numele TalentedTom.

S-a uitat la el un moment lung, cumplit.

Apoi l-a înşfăcat şi s-a repezit cu el în baie, a deschis robinetul chiuvetei şi a încuiat uşa. A desfăcut plicul şi a scos cu mâini tremurătoare singura foaie de hârtie din el.

Ştii ce ai făcut. Ştiu ce ai făcut. Eşti pregătit să ştie toată lumea ce ai făcut? Sper că da, pentru că mă pregătesc să spun lumii. Distrează-te cu cariera ta după aceea.

Deci, aşa arată, şi-a zis, ascultând zgomotul propriei respiraţii care acoperea curgerea apei, situaţia şi mai rea. Această persoană venise din ecran în lumea reală, palpabilă, şi acum Jake ţinea în mâini un obiect pe care îl ţinuse şi TalentedTom. Era în asta o oroare nouă şi tăioasă, de parcă hârtia însăşi ar fi păstrat toată pizma, toată indignarea pe care Jake nu le merita. Greutatea cumulată i-a tăiat răsuflarea şi l-a făcut incapabil să se mişte, şi a rămas unde era atât de mult, încât Anna a venit la uşa băii şi l-a întrebat dacă se simte bine.

Nu se simţea bine.

În cele din urmă a îndesat hârtia într-unul dintre buzunarele trusei de igienă, s-a dezbrăcat şi a intrat la duş. Încerca, cu ce-i mai rămăsese din capacităţile cognitive, să gândească ce e de făcut, dar s-a dovedit imposibil chiar şi după o jumătate de oră sub apa cea mai fierbinte pe care o putea suporta. N-a putut nici în zilele care au urmat, în vreme ce adăuga şi luarea pe furiş a corespondenţei la monitorizarea deja obsesivă a internetului. Pur şi simplu, nu ştia cum să meargă mai departe, şi asta, în mod ironic, a fost ceea ce l-a făcut să-şi dea seama că singurul loc în care mai putea să meargă era înapoi.

Ripley era ceea ce cunoştea. Ripley era lucrul de care putea fi sigur. Ceva relevant pentru criza lui prezentă se petrecuse la Ripley, asta era evident, şi era de înţeles; înalta camaraderie a programului MFA – chiar (sau poate mai ales?) a programului MFA *low-residency* – acţiona cu forţă asupra oamenilor care nu puteau fi „în văzul lumii“ ca scriitori în viaţa lor obişnuită, de zi cu zi, poate nici măcar pentru prietenii şi familiile lor. Adunându-se în campusul altfel pustiu al unui colegiu erau, poate pentru prima oară, incluşi brusc în tribul lor şi puteau să vorbească despre *poveste! intrigă! personaj!* cu oameni pe care abia îi întâlniseră şi aveau să-i cunoască doar pentru o perioadă scurtă, intensă. Evan Parker o fi refuzat el să-şi spună intriga infailibilă în mult-lăudata „siguranţă“ a atelierului oficial al lui Jake, dar era cu totul posibil ca cineva din program să fi reuşit să creeze o legătură cu el, poate că la băutură la Ripley Inn, poate că zăbovind după masă în cantină. Sau poate după aceea, acasă la Evan Parker sau la altcineva, sau prin e-mail, cu pagini din manuscrisul real trimise de la unul la altul pentru „critică“.

Oricine o fi fost TalentedTom, evidenta (chiar dacă eronata!) sa cunoaştere a ceea ce se petrecuse între Jake şi fostul său student însemna că şi el era conectat la acea comunitate, sau cel puţin i se întretăiaseră drumurile cu cineva care era conectat. Şi totuşi, Jake îşi lăsase investigaţia să se abată cu Martin Purcell din Burlington, Vermont. Acum, acest ticălos îl contactase acasă, nu printr-o platformă de pe reţelele sociale, nici măcar prin intermediul site-ului sau editorului său, ci în locul real, fizic, în care îşi avea locuinţa. Pe care o împărţea *cu soţia sa*. Asta era foarte dureros de aproape. Asta însemna o intensificare fără precedent a campaniei lui @TalentedTom. Asta era inacceptabil.

Era evident că apărarea, niciodată cea mai bună strategie, nu mai era o opţiune, nu după asta. Trebuia să se întoarcă la ceea ce ştia sigur – Ripley – şi să pornească din nou de acolo.

Nu se ostenise să deschidă plicul mare cu paginile de manuscris ale lui Martin Purcell atunci când sosise, în toamnă. De atunci strângea pe el praf într-o cutie de sub pat, printre alte manuscrise (trimise de prieteni reali, ca să-i afle „gândurile“) şi şpalturi (în căutare de prezentări publicitare). Acum Jake a scos cutia şi a scotocit prin ea. Când a găsit plicul lui Purcell, l-a deschis şi a scos scrisoarea însoţitoare:

Dragă Jake (dacă îmi este îngăduit),

Îţi sunt nespus de recunoscător că ai fost de acord să te uiţi la aceste povestiri! Îţi mulţumesc mult de tot! Aş fi încântat să discutăm dacă ai vreodată timp. Nici un comentariu nu va fi prea mic… sau prea mare! M-am gândit la asta ca la un roman alcătuit din povestiri, dar poate că e din cauză că ideea de a scrie un „roman“ este imensă şi înspăimântătoare. Nu ştiu cum reuşiţi voi, romancierii!

Oricum, poţi să-mi trimiţi, dacă vrei, un e-mail, sau să mă suni când termini, şi mulţumesc din nou.

Martin Purcell
MPurcell@SBurlHS.edu

Trebuie să fi fost şaizeci de pagini acolo, şi-a zis Jake. Presupunea că va trebui cu adevărat să le citească. S-a întors în living, s-a aşezat pe canapeaua acoperită cu chilim şi a deschis laptopul. Motanul, Whidbey, l-a urmat, s-a întins cât era de lung pe coapsa lui stângă şi a început să toarcă.

Bună, Martin! Am citit ce mi-ai trimis. Oho – excelent. Sunt multe de discutat.

Peste vreo două minute Purcell a răspuns:

Fantastic! Spune când.

Era spre sfârşitul după-amiezii şi soarele trecuse peste Greenwich Avenue în drumul său spre apus. El trebuia să plece curând de acasă, se întâlnea cu Anna la un restaurant japonez care le plăcea, din apropierea studioului ei.

A scris:

De fapt, mă duc în Vermont peste vreo două zile. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo? Ar fi mult mai uşor să revedem paginile faţă în faţă.

Glumeşti! De ce vii în Vermont?

„Ca să aflu mai multe de la tine, na.“ (Jake n-a scris asta.)

O lectură. Dar mă gândeam să stau o zi, două. Am ceva de făcut. Şi mi-e dor de Vermont!

Tare nu-i era dor de Vermont.

Unde e lectura? O să vin!

Îîîh, ar veni, nu? Unde era lectura asta fictivă?

De fapt, e un eveniment privat, în casa cuiva. În Dorset.

Dorset era unul dintre cele mai şic oraşe din stat. Exact genul de loc în care cineva ar putea aduce un scriitor faimos la un eveniment privat.

Aha. Păcat.

Dar ce-ar fi să ne întâlnim în Rutland? Adică, dacă nu-i prea departe pentru tine.

Ştia că n-o să fie. Chiar şi fără perspectiva unei consultaţii particulare gratuite în privinţa manuscrisului, oferită de un autor de bestseller, Jake observase de mult că vermontezii păreau dispuşi cât ai zice peşte să meargă cu maşina prin tot statul lor.

Nici vorbă. Drept în jos pe 7.

Au stabilit să se întâlnească în seara de joi, la „Birdseye Diner“.

Este frumos din partea lui, a scris Martin, şi Jake a zis, nu, nu este, şi asta nu era o minciună, nici măcar o exagerare. Martin Purcell era cea mai bună cale a lui de acces într-un loc care, cumva, îl produsese pe TalentedTom. Și cu asta, basta.

De asemenea, era vremea să cerceteze mai bine oraşul care îl produsese pe Evan Parker. De fapt, era demult vremea.

[33] În original *I could never rock a flannel shirt*: aluzie la Kurt Cobain, care prefera pe scenă cămăşile de flanel, nu gecile de piele etc. ale rockerilor, şi acestea au devenit un simbol al stilului *grunge*.

[34] Revistă cu articole despre decorațiuni interioare, rețete culinare etc.

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017,*

pagina 98

Mama Samanthei n-avea încredere în medici, aşa încât şi-a închipuit că unul dintre ei va încerca s-o convingă că gâlma care îi creştea pe sânul drept este cancer. Când Samantha a văzut ea însăşi gâlma, de fapt se iţea peste breteaua sutienului mamei şi lucrurile ajunseseră, desigur, mult prea departe. Maria, care pe atunci avea zece ani şi era în clasa a cincea, a încercat să-şi convingă bunica să accepte procedura radicală, iradiere plus chimioterapie, pe care o propunea oncologul de la spitalul Community Memorial din Hamilton, dar pe mama Samanthei o deranja chimioterapia şi, după al doilea ciclu, a declarat că se lasă în voia lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a mai dat patru luni, şi Samantha spera că mama sa a fost mulţumită.

La o săptămână după înmormântare s-a mutat în fostul dormitor al părinţilor, cel mai frumos, şi a pus-o pe Maria în camera pe care o eliberase, camera cu patul cu ghiulele în care visase la evadare şi în care stătuse îmbufnată pe parcursul sarcinii, aflată în celălalt capăt al holului. Asta a dat tonul anilor în care au rămas împreună. Pe atunci, Samantha avea un serviciu cu jumătate de normă, se ocupa de facturile unei filiale a Cassett Healthcare Network şi, după un curs făcut pe un computer al firmei instalat într-o odăiţă de lângă bucătărie, a putut să lucreze de acasă. Maria încă de la şase ani se scula singură dimineaţa, iar de la opt ani îşi lua singură cerealele şi îşi făcea pachetul pentru prânz. La nouă ani îşi pregătea singură cina, ţinea la zi lista de cumpărături şi îi amintea Samanthei să-şi plătească taxele. La unsprezece ani, profesorii ei au chemat-o pe Samantha la o şedinţă, deoarece voiau ca Maria să sară peste o clasă. Ea le-a spus că în nici un caz. Nu voia să-i dea satisfacţie vreunuia dintre acei oameni.

20. NIMENI NU VINE ÎN RUTLAND

Optând pentru folosirea dublă a unui singur fals, i-a spus Annei că se duce pentru câteva zile în Vermont la un eveniment privat şi ca să termine revizuirile pe care i le ceruse Wendy. Destul de firesc, ea a vrut să-l însoţească.

– Mi-ar plăcea să văd Vermontul! a zis ea. N-am fost niciodată în New England.

Un moment el chiar s-a gândit s-o lase să vină, dar, desigur, era o idee groaznică.

– Cred că dacă mă retrag undeva pot să parcurg rapid ceea ce am de făcut. Dacă eşti cu mine, o să vreau să petrec timp cu tine. Şi eu… vreau să fac asta *după* ce îi trimit ceva lui Wendy. Ca să mă pot bucura de acel timp şi să nu simt că ar trebui să fac altceva.

Ea a încuviinţat din cap. Părea să înţeleagă. El spera că înţelege.

Jake a luat-o în sus, prin partea de vest a statului Connecticut, pe Route 7, s-a oprit să prânzească în Manchester şi a ajuns la hotelul din Rutland în jurul orei cinci. Acolo, pe patul cu patru stâlpi, tare ca piatra, s-a familiarizat în sfârşit cu povestirile lui Martin Purcell, care erau fleşcăite şi n-aveau nici o noimă, populate cu personaje deloc memorabile. Purcell era deosebit de interesat de tineri care şovăiau între adolescenţă şi maturitate – nu era surprinzător, poate, dată fiind munca lui de profesor de liceu –, dar părea incapabil să vadă dincolo de suprafaţă. Un personaj a suferit un accident care l-a împiedicat să termine un sezon de atletism promiţător. O fată a ratat un test, ceea ce i-a pus în pericol bursa studenţească. Într-un cuplu de tineri aparent devotaţi unul altuia – devotaţi pentru nişte adolescenţi, cel puţin – a apărut o sarcină şi băiatul şi-a părăsit pe loc iubita. (Jake s-a gândit la afirmaţia lui Purcell că acesta era, sau trebuia să fie, un „roman din povestiri“ – aceeaşi fantezie pe care o folosise el la a doua carte, *Reverberations*. Jake nu îmbrobodise pe nimeni atunci, iar Purcell nu îmbrobodea pe nimeni acum.) În cele din urmă, a găsit câteva lucruri de semnalat şi o sugestie foarte evidentă despre felul în care să meargă mai departe – să se concentreze pe cuplul tânăr, să lase personajele din celelalte povestiri să treacă în fundal – şi apoi s-a dus să se întâlnească la restaurant cu Martin Purcell.

În Vermont, oamenii cu bani trăiau în locuri ca Woodstock, Manchester, Charlotte, Dorset şi Middlebury, nu în Rutland, şi, chiar dacă Rutland era mult mai mare decât majoritatea celorlalte oraşe din Vermont, astăzi părea un oraş de tranzit pe jumătate în declin economic, cu multe dintre clădirile vechi convertite în sedii de firme care oferă cauţiune, „consilieri“ pentru avorturi şi agenţii sociale, intercalate printre centre comerciale, popicării şi autogară. Hotelul lui Jake era la mai puţin de un kilometru de Birdseye Diner, dar a făcut cu maşina drumul de trei minute. De cum a intrat, un

bărbat aflat într-un separeu de la jumătatea sălii s-a ridicat în picioare şi i-a făcut semn cu mâna. Jake i-a făcut şi el semn.

– Nu eram sigur că îţi aminteşti cum arăt, a zis Martin Purcell.

– Oh, te recunosc, a minţit Jake, strecurându-se în separeu. Totuşi, ştii, pe când veneam încoace m-am gândit că ar fi trebuit să încerc să găsesc o fotografie online, ca să fiu sigur că nu mă aşez lângă altcineva.

– În cele mai multe fotografii ale mele online stau în spatele unei cete de tocilari pasionaţi de roboţi. Mă ocup de clubul şcolii. Campioni ai statului în şase din ultimii zece ani.

Jake a încercat să-şi stoarcă un strop de entuziasm pe lângă felicitări.

– Tare frumos din partea ta că ai venit aici, a zis.

– Hei, tare frumos din partea ta să te uiţi peste materialul meu! a zis Purcell. Era foarte entuziasmat. Sunt încă şocat. Am vorbit cu nevasta despre asta. Nu cred că m-a crezut când i-am spus că ai fost de acord să faci asta pentru mine.

– A, nici un deranj. Mi-e dor să-i învăţ pe alţii.

Şi asta era o minciună.

Birdseye era un restaurant de tip vagon clasic, cu dale în carouri negru şi turcoaz pal, cu bar şi taburete din oţel inoxidabil strălucitor. Jake a comandat un hamburger şi shake de ciocolată. Purcell a vrut supă de găină.

– Ştii, am fost surprins totuşi că ai vrut să ne întâlnim în Rutland. Nimeni nu vine în Rutland. Toată lumea trece prin Rutland.

– În afara celor care locuiesc aici, presupun.

– Da. Oricine o fi fost geniul de la planificarea municipală care a hotărât că una dintre cele mai circulate şosele din stat ar fi bine să treacă pe strada principală, ar fi trebuit să fie tăvălit prin smoală şi pene. Purcell a ridicat din umeri. Poate că pe atunci părea o idee bună, nu ştiu.

– Ei bine, eşti profesor de istorie, nu? Probabil vezi lucrurile dintr-o perspectivă mai potrivnică progresului.

Tipul s-a încruntat.

– Ţi-am spus că sunt profesor de istorie? Cei mai mulţi oameni, pentru că scriu povestiri, presupun că predau limba engleză. Dar o să-ţi spun un secret întunecat. Nu-mi place să citesc ficţiune. Ficţiunea altora.

„Ăsta nu-i secret pentru mine“, şi-a zis Jake.

– Nu? Preferi să citeşti istorie?

– Prefer să citesc istorie şi să scriu ficţiune.

– Asta trebuie să-ţi fi părut supărător la Ripley. Să citeşti lucrările colegilor.

Ospătăriţa a adus milkshake-ul lui Jake într-un pahar de sticlă plin şi un pahar de oţel fără picior plin pe jumătate. Avea un gust uimitor şi i-a căzut tare bine.

– A, nu chiar. Cred că atunci când ajungi într-o astfel de situaţie te adaptezi. Dacă o să le cer oamenilor din atelierul meu să-mi citească atent şi generos scrierile, trebuie să fac acelaşi lucru pentru ei.

Jake a hotărât că este cel mai bun moment.

– Din păcate, studentul meu n-a gândit aşa. Răposatul meu student.

Purcell, spre exasperarea lui Jake, a oftat.

– Mă întrebam cât o să ne ia să ajungem la Evan Parker.

Jake s-a retras imediat, dar nu foarte convingător.

– Păi, mi-am amintit că ai zis că e de pe aici. Rutland, nu?

– Aşa e, a zis Purcell.

– Presupun că m-am tot gândit la el azi. Avea o afacere aici, cred? Un bar?

– Cârciumă, a zis Purcell.

Ospătăriţa a venit şi le-a pus în faţă farfuriile, cu un gest larg. Hamburgerul lui era uriaş, cu cartofii prăjiţi într-un morman aşa de înalt, că s-au împrăştiat când farfuria a ajuns pe masă. Supa lui Purcell, în ciuda faptului că apărea în meniu ca antreu, era şi ea într-un bol ca pentru un fel principal.

– Cu siguranţă, cei de pe aici ştiu cum să mănânce, a remarcat Jake după ce ea a plecat.

– Trebuie să supravieţuiască iarna, a zis Purcell, luând lingura.

Un moment, conversaţia a fost lăsată în planul al doilea.

– E frumos că voi doi aţi ţinut legătura. După Ripley, vreau să zic. E un loc destul de izolat.

– Păi, Vermontul nu-i tocmai Yukonul, a zis Purcell cu o mânie limpede în glas.

– Nu, vreau să zic… pentru noi ca scriitori. Suntem singuri în ceea ce facem. Când simţi gustul acelei camaraderii, vrei să te ţii de ea.

Purcell a încuviințat din cap cu înflăcărare.

– Exact asta nădăjduiam să găsesc la Ripley. Poate chiar mai mult decât profesorii, tocmai acea legătură cu alţi oameni care fac ceea ce vreau eu să fac. Aşa că, da, cu siguranţă am ţinut legătura cu câţiva, printre care şi Evan. El şi cu mine ne-am trimis unul altuia chestii vreo două luni, până ce a murit.

În sinea lui, Jake a tresărit la asta, cu toate că n-a fost clar imediat dacă a fost din cauza gândului la acele „chestii“ trimise de la unul la altul de cei doi scriitori sau din cauza acelui „el şi cu mine“.

– Cu toţii avem nevoie de un cititor. Orice scriitor are.

– A, ştiu. De aceea apreciez atât de mult…

Dar Jake nu voia să meargă acolo. Cel puţin, nu înainte să fie absolut silit s-o facă.

– Aşadar, i-ai trimis aceleaşi povestiri pe care mi le-ai trimis mie? Şi ţi-a trimis şi el ce a scris? M-am întrebat întotdeauna ce s-a întâmplat cu romanul la care lucra.

Era un risc, desigur. Fusese foarte sigur că, dacă Purcell chiar ar fi citit ceea ce scria Evan Parker ar fi pomenit până acum lucrurile pe care le avea în comun cu *Crib*. Dar, la urma urmei, acesta era motivul pentru care bătuse atâta drum.

– Păi, i le-am trimis pe ale mele, cu siguranţă. Avea la el două povestiri de-ale mele când a murit, pe care urma să mi le trimită înapoi cu corecturile, dar şi-a ţinut chestiile lui cu dinţii. N-am văzut decât vreo două pagini. O

femeie care trăia într-o casă veche cu fiica ei şi lucra la o linie telefonică de spiritism? Asta îmi amintesc. Probabil că ai văzut mai mult decât mine din acel roman.

Jake a încuviințat din cap.

– Foarte reticent în atelier când venea vorba despre proiectul său. Paginile de care ai pomenit, asta a fost tot ce a oferit. Cu siguranţă asta e tot ce am văzut, a zis el, subliniind.

Purcell scormonea pe fundul bolului după bucăţile de carne.

– Crezi că a avut în program alţi prieteni cu care ar fi putut să vorbească?

Profesorul a ridicat privirea. S-a uitat în ochii lui Jake un pic prea lung.

– Vrei să zici dacă a arătat altcuiva ceea ce lucra?

– A, nu, nu anume asta. Mă gândeam doar că, ştii, e păcat că s-a ales cu atât de puţin din program. Pentru că i-ar fi fost de ajutor un cititor bun, şi dacă n-a vrut ajutorul meu, poate că a reuşit să creeze o legătură cu unul dintre ceilalţi profesori. Bruce O'Reilly?

– Ha! Fiecare fir de iarbă are povestea lui?

– Sau celălalt profesor de ficţiune. Frank Ricardo, Era nou în acel an.

– O, Ricardo. Lui Evan tipul îi părea jalnic. În nici un caz nu s-ar fi dus la vreunul dintre ăştia doi.

– Ei bine, atunci poate că unul dintre studenţi.

– Uite ce-i, nu te supăra, pentru că evident nu pun în discuţie succesul tău, aşa că, dacă crearea de legături cu colegii scriitori te-a ajutat, e grozav, şi sunt cu totul pentru, altfel n-aş fi vrut să merg la Ripley şi nu te-aş fi rugat să-mi citeşti scrierile. Dar pe Evan nu l-a interesat niciodată partea cu comunitatea scriitorilor. Era un tip pe cinste cu care să mergi la un concert sau la masă. Dar chestiile emoţionale despre, ştii tu, *scris*? Chestia aia din catalog despre vocile noastre unice şi poveştile pe care doar noi le putem spune? N-avea nici o treabă cu aşa ceva.

– Bine.

Jake a încuviințat din cap. Îşi dădea seama, cu o neplăcere extremă, că el şi Evan Parker împărtăşiseră altceva, mai presus de intriga lui *Crib*.

– Şi toată chestia cu *meşteşugul scrisului*, şi *procesul scrisului*, şi toate alea? Nu vorbea niciodată despre ele. Îţi spun, Evan nu împărtăşea nimic, nici pagini, nici sentimente. Vorba cântecului: Era o stâncă. Era o insulă.[35]

Era o imensă uşurare să audă asta, dar, desigur, Jake nu putea s-o spună. Ce a spus, în schimb, a fost:

– E cam trist.

Profesorul a ridicat din umeri.

– Nu mi s-a părut trist. Pur şi simplu, aşa era el.

– Dar… n-ai spus tu că toată familia îi murise? Părinţii şi sora? Şi el era aşa de tânăr. Asta-i groaznic.

– Sigur. Părinţii i-au murit demult, apoi sora, nu ştiu când s-a întâmplat. E tragic.

– Da, a fost Jake de acord.

– Iar nepoata, cea pomenită în ferpar, nu cred că a mers măcar la înmormântare. N-am întâlnit acolo pe nimeni care să spună că e rudă cu el. Singurii care s-au ridicat şi au vorbit au fost angajaţii şi clienţii lui. Şi eu.

– Ce păcat, a zis Jake, împingând deoparte jumătatea de hamburger nemâncată.

– Păi, nu puteau fi apropiaţi. El nu mi-a pomenit niciodată de ea. Iar sora moartă, omule, pe aia o ura.

Jake s-a uitat la el.

– Ură e un cuvânt cam tare.

– Zicea că ea era în stare de orice. Nu cred că o zicea într-un sens bun.

– Cum? În ce fel o zicea?

Dar acum tipul se uita la el de-a dreptul bănuitor. Una era să vorbeşti o vreme despre o cunoştinţă comună, poate mai ales o cunoştinţă comună care murise de curând şi destul de aproape. Dar asta? Era cu putinţă ca Jake Bonner, romancierul de pe lista de bestselleruri din *The New York Times*, să nu fi venit la Rutland doar în scopul de a discuta povestirile cuiva complet necunoscut? Pentru că, ce alt motiv ar fi putut să fie?

– N-am idee, a zis Purcell în cele din urmă.

– Sigur. Hei, scuze pentru întrebări. Atât doar că azi m-am tot gândit la el, cum ziceam.

– Aha.

Şi Jake a considerat că e mai bine să lase lucrurile aşa.

– Deci, oricum, vreau să vorbim despre povestirile tale. Sunt foarte puternice şi am vreo două idei despre felul în care să le faci să meargă mai departe. Adică, dacă e în ordine să ţi le împărtăşesc.

Purcell a părut încântat de această schimbare a direcţiei. Jake şi-a petrecut următoarele şaptezeci şi cinci de minute făcându-şi datoria. De asemenea, şi-a făcut un punct de onoare din plata notei.

[35] Simon & Garfunkel, „I Am a Rock“

21. VAAAI, CE TRIST

După ce s-au despărţit în parcare, s-a uitat după Martin Purcell, care a urcat în maşină şi a pornit spre nord, înapoi în Burlington, apoi a mai stat câteva minute în maşină, ca să fie sigur.

Cârciuma Parker era chiar lângă Route 7, la jumătatea drumului între Rutland şi West Rutland, cu firma de neon CÂRCIUMA PARKER MÂNCARE ŞI BĂUTURĂ vizibilă de departe de pe stradă. Când Jake a intrat în parcare, a văzut cealaltă firmă pe care o văzuse în articolul din *Rutland Herald*, cea pe care scria de mână „Happy Hour: 3–6“. Parcarea era plină şi i-au trebuit câteva minute ca să găsească un loc.

Jake nu se dădea în vânt după cârciumi, însă avea cât de cât idee cum să se comporte într-o astfel de situaţie. A intrat, s-a aşezat la bar şi a cerut o Coors, apoi şi-a scos telefonul şi s-a uitat un pic pe el, ca să nu pară prea nerăbdător. Alesese un taburet aflat între două pe care nu stătea nimeni, dar n-a durat mult până ce un tip s-a aşezat lângă el. A dat din cap spre Jake.

– Bună.

– Bună.

– Vrei ceva de mâncare? a întrebat barmaniţa data următoare când s-a apropiat de el.

– Nu, mulţumesc. Poate încă o Coors.

– S-a făcut.

A intrat un grup de patru femei, toate în jur de treizeci de ani, şi-a zis el. Tipul din stânga lui Jake se răsucise în partea opusă şi era clar că se uită la femeile aşezate la masa lor. O altă femeie s-a aşezat la dreapta lui Jake. A auzit-o comandând. Peste o clipă a auzit-o înjurând.

– Scuze.

Jake s-a răsucit. Ea era cam de vârsta lui şi voinică.

– Poftim?

– Am zis „scuze“. Pen’ c-am înjurat.

– A. E în ordine.

Era mai mult decât în ordine. Îl scutea de nevoia de a începe el discuţia.

– De ce ai înjurat?

Femeia i-a arătat telefonul. În fotografia de pe ecran erau două fete ca îngeraşii, cu obrajii lipiţi, amândouă zâmbind larg, dar o bară cu mesaj, de un verde care strepezea dinţii, le tăia creştetele. Scria pe ea *Te bag în mă-ta*.

– Adorabile, a zis el, prefăcându-se că n-a văzut-o.

– Păi, erau, atunci când a fost făcută poza. Acum sunt la liceu. Oricum, presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta. Fratele lor mai mare n-a mai vrut să meargă după clasa a zecea. Acum e în Troy, făcând Dumnezeu ştie ce.

Jake nu ştia cum să reacţioneze la asta, dar n-avea de gând să respingă deschiderea oferită de o vecină atât de puţin reţinută.

A venit băutura ei. Era ceva evident tropical, cu o felie de ananas şi o umbreluţă de hârtie.

– Mulţumesc, păpuşă, i-a zis femeia barmaniţei.

Apoi a dat pe gât jumătate, dintr-o înghiţitură lungă. Jake nu-şi închipuia că-i făcea vreun bine. Astfel întărită, femeia s-a răsucit spre Jake şi s-a prezentat.

– Sunt Sally.

– Jake. Ce fel de băutură e?

– A, ceva ce prepară anume pentru mine. E localul cumnatului meu.

„Victorie“, şi-a zis Jake. Nu făcuse nimic ca să merite pleaşca, dar avea s-o accepte.

– Pe cumnatul tău îl cheamă Parker?

Femeia s-a uitat la el ca şi cum ar fi jignit-o. Avea părul blond lung şi suspect de strălucitor, atât de rar, că pe alocuri i se vedea pielea capului.

– Parker îl chema pe tipul care îl avusese înainte. Dar a murit.

– O, ce păcat.

Ea a ridicat din umeri.

– Nu era printre preferaţii mei. A crescut aici. Amândoi am crescut aici.

Jake a ocolit un pic ca să-i pună lui Sally nişte întrebări pe care era clar că voia ca el să i le pună. A aflat că Sally s-a mutat în Rutland când era mică, din New Hampshire. Două surori, una moartă. Creştea copiii surorii sale moarte, i-a spus lui Jake.

– Trebuie să fie greu.

– Nee. Copii buni. Dar zgubilitici. Mulţumită mamei lor.

A ridicat paharul gol, jumătate ca închinare, jumătate ca semnal pentru barmaniţă.

– Aşadar, ai crescut împreună cu tipul al căruia era localul?

– Evan Parker. Cu câţiva ani înaintea mea la şcoală. Se întâlnea cu soră-mea.

Jake a avut grijă să nu reacţioneze.

– Zău? Lume mică.

– Oraş mic. De asemenea, se întâlnea cam cu oricine. Dacă „întâlnire“ este cu adevărat cuvântul potrivit. Nu sunt sigură că nu-i tatăl nepotului meu, dacă vrei să ştii adevărul. Nu că ar avea vreo importanţă.

– Păi, asta-i…

– Ăla era locul lui, în spatele barului. Şi-a ridicat paharul deja golit pe jumătate şi l-a înclinat spre capătul opus al sălii. Îi cunoştea pe toţi cei care intrau aici.

– Păi, proprietarul unui bar trebuie să fie sociabil. Face parte din muncă să asculte problemele oamenilor.

Ea i-a zâmbit larg, dar era departe de a fi un zâmbet vesel.

– Evan Parker? Să asculte problemele cuiva? Evan Parker nu dădea doi bani pe problemele altcuiva.

– Aşa să fie?

– *Aşa să fie*, l-a maimuţărit Sally. I se împleticea un pic limba, a observat el. I-a dat prin cap că s-ar putea ca băutura tropicală să nu fie prima din seara aceea. Mda, aşa-i. Oricum, ce-ţi pasă ţie?

– A, păi, tocmai am cinat cu un prieten vechi. Suntem amândoi scriitori. Şi prietenul meu zicea că tipul care a avut acest bar era şi el scriitor. Scria un roman.

Sally şi-a dat capul pe spate şi a râs. Atât de tare, încât vreo două conversaţii din apropiere au încetat şi oamenii s-au întors spre ei.

– De parcă dobitocul ăla ar fi fost în stare vreodată să scrie un roman, a zis ea în cele din urmă clătinând din cap, fără să se mai amuze.

– Pari surprinsă.

– Haide, zău, tipul probabil că n-a *citit* vreodată un roman. N-a fost la facultate. Stai aşa, poate la colegiul tehnic.

S-a aplecat peste bar şi s-a uitat spre capăt.

– Hei, Jerry, a zbierat. Parker a fost la facultate?

Un bărbat mătăhălos cu barbă neagră a ridicat privirea de la cel cu care stătea de vorbă.

– Evan Parker? La Rutland Community, cred, a strigat.

– E cumnatul tău?

Sally a încuviințat din cap.

– Păi, poate că a urmat un curs de scriere sau aşa ceva şi a hotărât să încerce. Oricine poate fi scriitor, ştii.

– Cum să nu. Eu însămi scriu *Moby-Dick*. Şi tu?

El a râs.

– Eu cu siguranţă nu scriu *Moby-Dick*.

A observat că acum ei i se împleticea limba şi mai tare. „Dick“ era „dhick“, iar „însămi“ era „înşăm“. După o vreme, a zis:

– Dacă scria un roman, mă întreb despre ce era vorba.

– Despre furişat noaptea în dormitoarele fetelor, probabil.

Ochii ei erau pe jumătate închişi.

El a hotărât să încerce altceva înainte s-o piardă cu totul.

– Trebuie să-i fi cunoscut toată familia dacă aţi crescut împreună.

Ea a încuviințat din cap mohorâtă.

– Mda. Părinţii au murit. Eram la liceu.

– Au murit amândoi? a întrebat Jake, ca şi cum n-ar fi ştiut deja.

– Împreună. În casă. Stai aşa.

S-a aplecat din nou peste bar.

– Hei, Jerry, a zbierat.

La capătul barului, cumnatul a ridicat privirea.

– Părinţii lui Evan Parker. Au murit, aşa-i?

Jake, care ar fi preferat ca numele lui Evan Parker să nu fie răcnit aşa, a fost uşurat să vadă cumnatul ridicând o mână. Peste o clipă el a terminat

discuţia şi a pornit spre locul în care şedea cumnata sa matolită.

– Jerry Hastings.

I-a întins mâna lui Jake.

– Eu sunt Jake.

– Întrebi de Evan?

– Nu tocmai. Doar de unde vine Parker. De pe firmă.

– A. Familie veche pe aici. Deținea cariera din West Rutland. O sută cincizeci de ani ca să ajungă de la un conac la un ac în venă. Ăsta-i Vermontul, presupun.

– Ce vrei să spui? a zis Jake, care ştia exact ce vrea să spună.

Jerry a clătinat din cap.

– Nu vreau să fiu grosolan. Era în recuperare de mult timp, dar evident a recidivat. Mulţi au fost surprinşi. Adică, despre unii drogaţi în fiecare zi îţi zici: *Mă întreb dacă azi e ziua aceea*. Alţii se ridică şi merg la lucru, se ocupă de afacere, aşa că pare mai din senin. Dar se întâmplă să ştiu că locul ăsta nu mergea grozav. Şi le-a spus unora că încearcă să vândă casa, să bage nişte bani în afacere.

A ridicat din umeri.

– El a auzit că Parker scria un roman când a murit, şi-a informat Sally cumnatul.

– Aşa să fie? Un roman fictiv?

„Din păcate, nu“, şi-a zis Jake. Măcar de-ar fi fost fictiv romanul lui Evan Parker, însă, din nefericire, era cât se poate de real.

– Mă întreb despre ce era vorba, a zis Jake.

– Ce-ţi pasă? a zis Sally. Virase spre agresivitate. Nici măcar nu l-ai cunoscut pe tip.

El a ridicat halba.

– Ai absolută dreptate.

– Ceea ce întrebai despre părinţii lui? a zis Jerry. Au murit.

– Ştiu că au murit, a zis Sally cu belşug de sarcasm. N-a fost o scurgere de gaze în casă sau aşa ceva?

– Nu scurgere de gaze. Monoxid de carbon. Din centrală.

Peste capul lui Sally îi făcea barmaniţei un semn discret, care însemna – dacă Jake îl interpreta corect – *gata cu băutura pentru ea*.

– Ştii casa despre care vorbesc? l-a întrebat pe Jake.

– De unde să ştie? şi-a dat Sally ochii peste cap. L-ai mai văzut până acum pe tipul ăsta?

– Nu-s de pe aici, a confirmat Jake.

– Aşa-i. Păi, o casă mare în West Rutland. De vreo sută de ani. Chiar lângă carieră, pe Marble[36] Street.

– Peste de drum de Agway[37], a zis Sally, evident uitând chestia pe care tocmai o spusese.

– Bine, a zis Jake.

– Eram încă la liceu. Stai, poate că Evan terminase deja, dar sora era în clasă cu tine, nu-i aşa?

Sally a încuviințat din cap.

– *Ştoarfă*, a zis desluşit.

Jake se străduia din răsputeri să-şi înăbuşe reacţia firească.

Însă Jerry râdea.

– Nu-ţi plăcea fata aia.

– Era o ciudată.

– Deci, stai un pic, a zis Jake, părinţii au murit în casă, dar fata, nu?

– *Ştoarfă*, a zis Sally din nou.

De data asta, Jake nu s-a putut abţine să se uite la ea. Nu discutau despre o tânără ai cărei părinţi muriseră amândoi când ea era la liceu? Şi în casa lor? Care ar fi fost şi casa ei?

– Cum ziceam. Cumnatul i-a zâmbit larg lui Jake. Nu-i plăcea de fata aia.

– Nimănui nu-i plăcea de ea, a zis Sally.

Acum era mohorâtă. Poate că se prinsese că n-avea să mai capete nimic de la bar.

– Şi ea a murit, i-a spus Jerry lui Jake. Sora lui Parker. Acum câţiva ani.

– A ars, a zis Sally. Jake nu era sigur că a auzit bine. A rugat-o să repete. Am zis: *a ars*.

– O, a zis Jake. Uau!

– Aşa am auzit.

– E groaznic.

Şi era, evident că era, dar chiar şi aşa, Jake nu reuşea să simtă mai mult decât o empatie umană fundamentală pentru aceşti membri suplimentari ai familiei lui Evan Parker, nu doar din cauză că nu-i păsa cu adevărat de vreunul dintre ei, ci şi din cauză că nici unul dintre evenimentele discutate – moartea prematură şi aparent cumplită a surorii, intoxicarea cu monoxid de carbon într-o casă veche, acum câteva decenii, la urma urmei chiar şi supradoza de narcotice a lui Evan Parker – nu avea vreo importanţă pentru grijile sale foarte presante, foarte actuale. Şi, de asemenea, nici unul dintre ele nu era o informaţie nouă. *Muriseră înaintea lui amândoi părinţii şi sora*, scria chiar acolo, în ferparul online al lui Evan Parker, pe care îl citise acum câţiva ani la biroul său din Cobleskill, New York, înainte să fi fost scris un singur cuvânt din *Crib*.

De fapt, era mai mult decât pregătit să plece din Cârciuma Parker. Era epuizat, un pic beat, şi situaţia sa nu fusese ameliorată – şi nici viaţa sa nu fusese îmbunătăţită vreun pic – de nimic din ce îi spuseseră Jerry sau Sally. În plus, acum cei doi îşi apropiaseră capetele şi păreau să discute o problemă personală, aprins şi cu evidentă antipatie reciprocă. Jake a încercat să se întoarcă la ultimul lucru discutat – sora lui Evan Parker, *o ciudată* – ca să poată spune ceva cât de cât la subiect înainte să plece, însă totul părea foarte distant şi de-a dreptul nesemnificativ. S-a ridicat încet în picioare şi şi-a scos portofelul, apoi a pus pe tejghea o bancnotă de douăzeci.

– Ei bine, e trist, a zis spre ceafa lui Sally. Nu-i aşa? Toată familia a dispărut.

– În afară de puştoaica surorii, a auzit-o zicând.

– Poftim?

– Ai zis: *vaaai, ce trist, toată familia a dispărut*.

Se îndoia că folosise exact acele vorbe, însă pe moment nu părea ceva important.

– *Puştoaica*, a zis Sally cu multă exasperare. Dar, adică, *dusă a fost*. A plecat de acasă în clipa în care a putut. Cine ar putea-o învinovăţi cu aşa mamă? Nu cred că a aşteptat măcar să termine liceul. *Drum bun, cale bătută!*

Şi apoi, ca pentru a însoţi această expediere, Sally i-a întors spatele. A văzut că plecase cumnatul şi ea şi-a
făcut un nou prieten care stătea pe taburetul de alături. „Stai un pic“, a zis, dar nu se poate s-o fi spus tare, pentru că nici unul dintre ei n-a părut să observe. Aşa că a trebuit s-o spună din nou:

– Stai un pic.

Sally s-a răsucit şi s-a uitat la el. A părut să aibă nevoie de un moment ca să-şi adune gândurile, sau poate ca să-şi amintească unde se află.

– Să stau un pic de ce?

„Stai un pic. Singura rudă în viaţă a lui Evan Parker.“ Iată de ce.

– Unde locuieşte nepoata? a reuşit Jack să zică.

Ea l-a ţintuit cu o privire plină de dispreţ.

– De unde mama dracului să ştiu eu? a zis.

Şi acela chiar a fost sfârşitul conversaţiei lor.

[36] Marmură
[37] Lanț de magazine cu specific agrar

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, paginile 146–147*

Părerea lumii era că sunt la fel mama şi fiica: amândouă deştepte, amândouă foarte hotărâte să nu-şi petreacă viaţa în Earlville, New York, şi, întâmplător, atât de asemănătoare fizic – suple şi înalte, cu păr negru subţire şi o tendinţă clară să umble cocârjate –, încât Samantha nu izbutea să-l vadă pe Daniel Weybridge nicăieri în fată. Dar privind-o pe Maria care creştea – şi Samantha chiar o privea, cam asta era tot ce făcea –, au apărut treptat câteva diferenţe esenţiale. Maria, spre deosebire evidentă faţă de planurile febrile de plecare ale mamei, părea să plutească spre ţinta sa fără eforturi vădite; şi chiar mai puţin se asemăna în ceea ce priveşte preocuparea vizibilă. N-avea nici măcar mica înclinaţie a Samanthei de a le face pe plac celorlalţi (ca să nu mai vorbim de capitulare în faţa lor), refuza să umble după favoruri de orice fel şi nici că putea să se sinchisească mai puţin de faptul că existau în viaţa sa adulţi (mai ales cei din viaţa ei şcolară) care voiau s-o încurajeze şi să-i uşureze înaintarea. În vreme ce Samantha fusese sârguincioasă la învăţătură şi grijulie să nu facă nici un pas greşit (o singură excepţie semnificativă în această privinţă!), Maria îşi făcea temele când avea chef, nu-şi îndeplinea sarcinile dacă n-o interesau şi îşi critica profesorii când credea că nu înţeleseseră (traducere: erau prea proşti ca să înţeleagă) lucrarea ei.

De asemenea, Maria era lesbiană, ceea ce însemna că orice s-ar fi întâmplat, n-avea cum să scape mingea chiar în faţa porţii, aşa cum făcuse mama ei.

Printre colegii ei de clasă erau copiii profesorilor de la Colgate[38] şi copiii absolvenţilor de la Colgate care se stabiliseră în zonă (cei mai mulţi ocupându-se cu agricultura organică sau cu arta), împreună cu copiii celor mai vechi familii din ţinut (fermieri care produceau lactate, funcţionari districtuali, vechi pustnici simpli din nordul statului), dar se împărţeau după alt criteriu: cei hotărâţi să facă din anii de liceu cea mai frumoasă perioadă din viaţa lor şi cei care aşteptau să meargă mai departe, la experienţe mult mai interesante. Maria, era evident pentru toţi, nu făcea decât să treacă pe acolo. Plutea printre găşti, neinteresată de o petrecere despre care auzise sau de vreo ruptură în ţesătura socială a clasei ei nici măcar când era una dintre părţile implicate. De două ori şi-a părăsit tot grupul de prieteni, lăsându-i sideraţi şi răniţi. (Samantha n-a fost deloc conştientă de aceste acte sociale până ce a sunat mama cuiva să se plângă.) La un moment dat, n-a mai vorbit cu o fată care venea la ea acasă de ani de zile, o ruptură atât

de evidentă, încât până şi Samantha a ştiut de ea fără să-i spună nimeni. Când a fost întrebată, Maria a zis simplu:

– Pur şi simplu nu mai pot fi cu o astfel de persoană.

La treisprezece ani a învăţat singură să conducă noul Subaru (înlocuitorul maşinii bunicului, care îşi dăduse duhul, în cele din urmă) şi, de fapt, s-a dus singură cu maşina la biroul DMV[39] din Norwich să-şi ia permisul pentru şcoala de şoferi. La cincisprezece ani a făcut sex cu o fată din ultimul an, pe nume Lara, în cuşca electricianului în timpul unei repetiţii la *Legally Blonde*. A fost o uşurare şi o încântare. Iar când Lara a absolvit, după câteva luni, şi s-a mutat imediat în Florida, Maria şi-a petrecut cea mai mare parte a acelei veri lâncezind. Cel puţin până ce a cunoscut-o pe Gab în librăria din Hamilton. După aceea n-a mai fost abătută.

[38] Colgate University din Hamilton, New York – universitate privată baptistă, cu profil de arte
[39] Department of Motor Vehicles

22. OSPITALITATE

La sfârşitul dimineţii următoare a pornit spre vest pe Route 4, cu Taconic Range în faţă şi Green Mountains în oglinda retrovizoare, hotărât să găsească acea casă în care trăise familia lui Evan Parker. Fără adresa exactă nu ştia cât de greu o să fie, însă după ce a virat la ieşirea spre West Rutland a descoperit că oraşul nu avea prea multe chestii acolo; cu siguranţă mai puţine decât cele mai multe dintre oraşele din New England, cu pieţele lor clasice şi spaţiile comune verzi. Jake a găsit cu uşurinţă Marble Street chiar lângă vechea primărie din cărămidă, şi a condus pe lângă ateliere de reparaţii auto şi supermarketuri şi vechea carieră însăşi, care acum era un centru al artelor. Peste un kilometru şi jumătate a zărit Agway şi a încetinit. S-a dovedit că n-aveai cum să nu observi acea casă, imediat mai încolo, pe dreapta. A oprit maşina şi s-a aplecat în faţă pe scaun ca să privească.

Era o clădire masivă cu două etaje în stil italian, cu baza din marmură, retrasă de la drum şi, sincer, uluitoare: mare, curată, zugrăvită de curând în galben şi înconjurată de plante puse anume acolo, o compensaţie încurajatoare faţă de o parte din decăderea arhitecturală pe care o văzuse în weekend. Oricine o fi locuit acum acolo tunsese cu grijă gardul viu şi Jake vedea conturul unei grădini în toată puterea cuvântului în spatele clădirii. Tocmai încerca să armonizeze relativa splendoare a ceea ce vedea cu necazurile băneşti ale lui Evan Parker despre care auzise, când un Volvo verde a încetinit în spatele lui şi a virat pe alee. Jake a înhăţat cheia şi a răsucit-o în aprindere, dar şoferul deja coborâse din maşină şi îşi flutura mâna neîndoielnic prietenos. Era o femeie cam de vârsta lui, cu o cosiţă lungă şi foarte roşie atârnându-i pe spate. În ciuda hainei lăbărţate pe care o purta, era evident că e foarte slabă. Striga ceva. El a coborât geamul.

– Poftim? a zis.

Acum femeia venea spre maşină, şi newyorkezul
din Jake s-a crispat: Cine riscă aşa cu cineva complet străin parcat în faţa casei? Evident, un vermontez o făcea. Ea s-a apropiat. Jake a început să caute o explicaţie a faptului că se află acolo, însă nu-i venea nimic în minte, şi probabil de aceea a ales o versiune a adevărului.

– Îmi pare foarte rău. Cred că am cunoscut pe cineva care locuia cândva aici.

– A, da? Trebuie să fi fost un Parker.

– Da. Era un Parker.

– Aha, a încuviințat din cap femeia. Ştii, a murit.

– Am auzit. Oricum, îmi pare rău că te-am deranjat. Treceam prin oraş şi mi-am zis, ştii, să-mi prezint omagiile.

– Noi nu l-am cunoscut, a zis femeia. Condoleanţe.

Ironia acestui lucru, să-i fie prezentate condoleanţe pentru Evan Parker, aproape că l-a făcut să mărturisească pe loc. Însă a scos sunetele cuvenite.

– Mulţumesc. De fapt, i-am fost profesor.
– A, da? a zis ea din nou. La liceu?
– Nu, nu. A fost un program de scris literatură. La Ripley. În Regatul de Nord-Est.
– Îhî, a zis ea, ca o adevărată vermonteză.
– Mă cheamă Jake. Casa ta e superbă.
La asta, femeia a zâmbit larg. El a observat că are dinţii vizibil cenuşii. Ţigările sau tetraciclina.
– Încerc să-mi fac partenera să vopsească din nou ornamentele. Nu-mi place verdele ăla. Cred că trebuie ceva mai întunecat.
I-a trebuit un moment ca să priceapă că ea chiar dorea să-şi spună părerea în această chestiune.
– Aţi putea alege ceva mai întunecat, a zis, în cele din urmă.
Părea să fie răspunsul cel bun.
– Ştiu! Partenera mea a angajat zugravul într-un weekend în care eram plecată din oraş. Mi-a tras clapa.
Femeia a zâmbit spunând asta. Cu alte cuvinte, nu-i purta pică.
– Mă cheamă Betty. Ai vrea să vezi interiorul?
– Poftim? Pe bune?
– De ce nu? Nu eşti un ucigaş cu toporul, nu?
Lui Jake i-a urcat sângele la cap. O frântură de secundă s-a întrebat dacă este sau nu.
– Nu. Sunt scriitor. Asta am predat la Ripley.
– Da? Ai publicat ceva?
El a oprit motorul şi a ieşit încet din maşină.
– Vreo două cărţi, mda. Am scris o carte numită *Crib*.
Ea s-a holbat la el.
– Zău? Am luat-o de la bibliotecă. Încă n-am citit-o, dar am de gând.
El a întins mâna şi ea i-a strâns-o.
– Grozav! Sper să-ţi placă.
– Sfinte Sisoe, soru-mea o să-şi iasă din minţi. Zicea că trebuie s-o citesc. Zicea că n-o să mă aştept la întorsătură. Pen'că eu sunt dintre cei care, după cinci minute de la începerea filmului, se apleacă spre tine şi îţi zic ce o să se întâmple. E ca un blestem, a râs ea.
– Ăsta *este* un blestem, a fost de acord Jake. Hei, e tare drăguţ din partea ta să mă inviţi în casă. Adică, mi-ar plăcea s-o văd. Eşti sigură?
– Sigur! Mi-aş dori să n-am doar un exemplar de la bibliotecă! Dacă aş avea exemplarul meu, mi-ai putea da un autograf.
– E în ordine. Când ajung acasă, îţi trimit un exemplar cu autograf.
Femeia s-a uitat la el ca şi cum i-ar fi promis o ediţie princeps a lui Shakespeare.
A urmat-o pe aleea curată şi prin uşa mare de lemn de la intrare. În vreme ce deschidea uşa, Betty a pregătit intrarea strigând:
– Sylvia? Am un musafir.

Jake a auzit cum este închis un radio undeva, în partea din spate a casei. Betty s-a aplecat să ia în braţe o pisică cenuşie enormă şi s-a răsucit spre el.

– Un moment, a zis şi a pornit pe hol.

El încerca să cuprindă totul, înregistrând lacom amănuntele. Era o scară de lemn largă care pornea dintr-un hol aflat chiar în mijlocul casei, vopsită într-un roz care îţi întorcea stomacul pe dos. La dreapta lui se vedea prin uşa deschisă un salon mare, iar la stânga un living şi mai solemn, dincolo de o arcadă deschisă. Dimensiunile şi detaliile – ciubuce cu denticuli, plinte înalte – erau o etalare foarte intenţionată a bogăţiei, însă Betty şi Sylvia uciseseră cu bâta orice urmă de măreţie prin inscripţiile populare: N-AI NEVOIE DECÂT DE IUBIRE… ŞI O PISICĂ! Şi CUCOANĂ NEBUNĂ DUPĂ MÂŢE se înşirau pe peretele scării, iar deasupra uşii salonului era scris vizibil DRAGOSTEA E DRAGOSTE. Era o cacofonie de preşuri prea viu colorate, care aproape că ascundeau podeaua de lemn, şi oriunde privea Jack era prea mult din de toate: mese acoperite cu bibelouri, şi vaze cu flori prea sănătoase şi strălucitoare ca să fie naturale, şi atâtea scaune aranjate în cerc, încât părea că este aşteptat un grup, sau tocmai plecase. A încercat să şi-l închipuie aici pe fostul său student: coborând pe această scară, urmând-o pe Betty în bucătăria care presupunea că se află la capătul holului. Nu reuşea. Femeile ridicaseră o barieră încrustată cu kitsch între orice o fi fost aici înainte şi ceea ce era acum.

Betty s-a întors fără pisică, dar însoţită de o femeie brunetă, solidă, cu o basma pe cap.

– Sylvia, partenera mea, a zis.

– Oh, Dumnezeule mare, a zis Sylvia. Nu-mi vine să cred. Un autor celebru.

– Autor celebru e un oximoron, a zis Jake.

Era formula des folosită prin care îşi afirma modestia.

– Oh, Dumnezeule mare, a zis Sylvia din nou.

– Casa voastră e pur şi simplu minunată. Pe dinăuntru şi pe dinafară. De când locuiţi aici?

– Doar de doi ani, a zis Betty. Nici nu-ţi închipui ce părăginită era când ne-am mutat noi. A trebuit să înlocuim aproape fiecare lucru, fir-ar să fie.

– Pe unele, de două ori, a zis Sylvia. Vino în spate, să bem o cafea.

Bucătăria avea propria garnitură de pancarte: BUCĂTĂRIA SYLVIEI (CONDIMENTATĂ CU IUBIRE), deasupra sobei; FERICIREA E FĂCUTĂ ÎN CASĂ, deasupra mesei, care era acoperită cu o muşama de un albastru viu cu o ghirlandă de pisici.

– Îţi plac alunele de pădure? Noi nu bem decât asta.

Jake, care detesta toată cafeaua cu arome, a zis că da.

– Sylvia, unde-i cartea aceea de la bibliotecă?

– N-am văzut-o, a zis Sylvia. Frişcă?

– Da. Mulţumesc.

Ea i-a adus cana. Era albă cu o dungă neagră care desena o pisică şi cuvintele „Bunăstare felină“.

– Avem gogoşi, a zis Betty. De acolo veneam. Ştii „Jones' Donuts" din oraş?

– Păi, nu, a zis el. Nu cunosc deloc oraşul. Doar treceam prin el. Nu mă aşteptam la toată această ospitalitate vermonteză!

– Trebuie să recunosc, a zis Sylvia care s-a întors cu un platou cu gogoşi glazurate uriaşe, am căutat rapid pe Google de pe telefon. E evident că eşti cine zici că eşti. Dacă nu, aş fi ieşit pe uşa din spate să chem poliţia. În cazul în care ţi-ai fi spus că suntem doar ospitalitate, fără strop de simţ practic.

– A, a încuviințat Jake din cap. Bine.

Era uşurat că n-a minţit atunci, în maşină. Era uşurat că această recentă înclinaţie spre minciuni n-a înlocuit cu totul instinctul profund de a spune adevărul.

– Nu-mi vine să cred că acest loc era părăginit. Nu ţi-ai putea da seama acum!

– Ştiu, aşa-i? Dar crede-mă, primul an l-am petrecut în întregime dând cu şpaclul şi zugrăvind, cojind tapetul vechi. Nu fusese întreţinută de ani de zile. Ceea ce n-ar fi trebuit să ne surprindă. Chiar au murit oameni în casa asta din pricină că n-a fost bine îngrijită.

– Nici o îngrijire, a zis Betty.

Se întorsese, aducându-şi cana cu cafea.

– Ce vrei să zici? Adică un incendiu?

– Nu. Monoxid de carbon. De la centrala pe petrol.

– Nu mai spune!

Pisica cenuşie enormă venise pe urmele lui Betty în bucătărie. Acum i-a sărit în poală şi s-a încolăcit.

– Asta te nelinişteşte?

S-a uitat la Jake.

– O casă atât de veche, e de înţeles că au murit oameni în ea. Naşteri în casă, decese în casă. Aşa mergeau lucrurile pe atunci.

– Nu mă nelinişteşte.

A sorbit din cafea. Era tare rea.

– Nu-mi place să spun asta, a zis Betty, dar şi fostul tău student a murit aici. Sus, într-unul dintre dormitoare.

Jake a încuviințat din cap solemn.

– Hei, trebuie să întreb, a zis Betty, cum a fost s-o întâlneşti pe Oprah?

Le-a povestit despre Oprah. Erau mari admiratoare ale lui Oprah.

– O să facă un film după cartea ta?

A vorbit şi despre asta. De-abia apoi a putut să încerce să readucă discuţia la Evan Parker, cu toate că, deşi a făcut-o, nu era sigur că merită efortul. Cele două trăiau în casa lui Parker, şi ce-i cu asta? Nu era ca şi cum l-ar fi întâlnit vreodată.

– Deci, fostul meu student a crescut aici, a zis, în cele din urmă.

– Acea familie a fost în casă de la construirea ei. Erau proprietarii carierei, probabil că ai trecut pe lângă carieră venind încoace.

– Cred că da, a încuviințat el din cap. Trebuie să fi fost o familie bogată.

– Pe atunci, sigur că da, a zis Betty. Dar nu pentru mult timp. Am primit o mică subvenţie de la stat
ca ajutor la restaurare. A trebuit doar să fim de acord ca după ce terminăm s-o înscriem în turul de Crăciun al caselor.

Jake s-a uitat în jur. Nimic din ce văzuse de când a intrat nu merita cuvântul „restaurare“.

– Pare distractiv!

Sylvia a scos un sunet chinuit.

Betty a zis:

– Sigur, o sută de străini tropotindu-ţi prin camere, aducând zăpadă. Însă am luat banii, aşa că ne-am respectat partea de înţelegere. O mulţime de oameni din West Rutland mureau de curiozitate să vadă această casă pe dinăuntru, şi asta n-avea nimic de-a face cu munca noastră. Oamenii cunoşteau casa asta dintotdeauna. Şi familia.

Sylvie a zis:

– Familia asta a avut cel mai mare ghinion.

Iat-o din nou, acea expresie, numai că deja nu-i mai părea lui Jake chiar atât de surprinzătoare. De-acum deţinea informaţiile importante: toţi patru erau morţi, Evan Parker, şi sora lui, şi părinţii lor; trei dintre ei, chiar sub acest acoperiş. Presupunea că merită, în nume colectiv, expresia „cel mai mare ghinion“.

– N-am aflat de moartea lui decât de curând, a zis Jake. De fapt, încă nu ştiu cum a fost.

– Supradoză, a zis Sylvia.

– O, nu. Nu ştiam că a avut acea problemă.

– Nimeni n-a ştiut. Sau, cel puţin, că încă mai avea acea problemă.

– N-ar trebui să spun asta, a zis Betty, dar sora mea era într-un anumit grup anonim cu Evan Parker. Se întâlneau la subsolul bisericii luterane din Rutland. Şi el era de multă vreme membru al grupului, dacă mă înţelegi.

Ea a tăcut un pic.

– O mulţime de oameni şocaţi.

– Am auzit că avea necazuri cu afacerea, a zis Sylvia, ridicând din umeri. Cu acel gen de presiune, probabil că nu-i de mirare că a recidivat. Şi să fii proprietarul unui bar când tu nu bei, n-avea cum să fie distractiv.

– Totuşi, oamenii o fac, a zis Betty. A condus barul mulţi ani. Apoi presupun că a încetat să-l conducă.

– Îhî.

Nimeni n-a zis nimic o vreme.

– Aşadar, aţi cumpărat casa din moştenirea lui Evan?

– Nu tocmai. El n-avea făcut testamentul, dar sora lui, cea care murise mai devreme, avea o fată. Fata ei a fost moştenitoarea. Nu-i din soiul sentimental tipa asta.

– A, nu? a zis Jake.

– Trebuie să fi aşteptat o săptămână întreagă după moartea unchiului ca să pună casa în vânzare. În ce hal era locul.

Sylvia a clătinat din cap.

– Dacă n-ar fi fost femeia asta, nimeni nu s-ar fi apropiat de casă. Din fericire pentru ea, Betty a iubit întotdeauna acest loc.

– Când eram mică, credeam că e bântuită, a confirmat Betty.

– I-am făcut o ofertă pe care nu putea s-o refuze.

Sylvia s-a ridicat să ia altă pisică de pe blatul din bucătărie.

– Sau presupun că i-am făcut. N-am întâlnit-o niciodată. Am avut de-a face doar cu avocatul.

– N-a fost floare la ureche, a zis Betty. El ar fi trebuit să arunce toate porcăriile din subsol.

– Şi din pod. Şi jumătate dintre încăperi aveau lucruri în ele. Nu mai ştiu de câte ori i-am scris papiţoiului ăluia, Gaylord.

– Gaylord, *Esquire*, şi-a dat ochii peste cap Betty.

– Tipul ăla, a zis Sylvia, zâmbind larg. Punea „Esquire“ pe toate cele. Păi, ne-am prins. Ai fost la facultatea de drept. Eşti atât de nesigur pe tine?

– În cele din urmă, i-am spus că o să le trimitem pe toate la groapa de gunoi dacă nu vine să le ia. Nici un răspuns! Aşa că asta am făcut.

– Stai un pic, aţi aruncat, pur şi simplu, totul?

Îşi îngăduise să-şi închipuie, pentru un moment ispititor, că încă mai exista o cutie cu paginile manuscrisului lui Evan Parker pe undeva, sub acest acoperiş. Dar visul i-a fost spulberat rapid.

– Am păstrat patul cel vechi. Un pat frumos, cu patru stâlpi. Probabil că nu l-am fi putut scoate pe uşă nici dacă am fi vrut.

– Ceea ce n-am vrut! a zis Betty cu satisfacţie.

– Şi mai erau două covoare frumoase pe care le-am trimis la curăţătorie. Probabil pentru prima dată într-un secol. Pentru restul am adus o benă şi i-am trimis nota de plată domnului Gaylord, *Esquire*. Pariez că o să fii şocat aflând că n-a fost plătită niciodată.

– Păi, dacă familia mea ar fi avut o casă de o sută cincizeci de ani, aş fi cercetat fiecare centimetru din ea. Chiar dacă nu-i păsa de, ştiu eu, „antichităţi“, ar fi trebuit să vrea propriile lucruri. Toate cu care a crescut? Să le arunci pe toate aşa, pe nevăzute?

– Stai aşa, a zis Jake. Nepoata a crescut şi ea aici? În această casă?

Încerca să înţeleagă ordinea evenimentelor, dar, cumva, totul era de nepătruns. Părinţii lui Evan au locuit şi au murit aici, apoi sora lui a locuit aici şi şi-a crescut fiica aici, apoi, după ce sora lui a murit şi nepoata a plecat – *dusă a fost*, cum zisese Sally, stâlpul de cafenea –, Evan s-a mutat înapoi? Poate că era un pic derutant, însă presupunea că nimic din toate astea nu e foarte surprinzător. Dacă făcea bilanţul, casa asta i-a dat lui Jake un fundal vizual al copilăriei neimportante lui Evan Parker şi, presupunea, al ultimilor lui ani de viaţă. Dar nu explica nimic altceva.

Le-a mulţumit. Le-a pus să-şi scrie adresa ca să le trimită cartea cu autograf.

– Să trimit una şi pentru sora ta?

– Pe bune? Da!

Erau în spatele lui când a mers prin hol spre uşa de la intrare. S-a oprit să-şi îmbrace paltonul. Apoi a ridicat privirea.

În jurul uşii de la intrare era un semnal de trâmbiţă din trecutul îndepărtat al vechii case: o friză cu vopseaua decolorată care înfăţişa un şir de ananaşi. Ananaşi. L-a prins şi i-a dat drumul, apoi l-a prins iar şi l-a ţinut. Cinci deasupra tocului uşii. Cel puţin zece pe fiecare parte, coborând aproape până la podea. Fuseseră păstraţi pe o fâşie de perete în jurul căreia restul peretelui fusese zugrăvit din nou cu acel roz Pepto-Bismol.

– O, Dumnezeule, a zis el tare.

– Ştiu.

Sylvia clătina din cap.

– De aşa prost gust. Betty nu m-a lăsat să zugrăvesc peste ei. Ne-am certat rău de tot.

– E un şablon, a zis Betty. Am văzut asta odată, în Sturbridge Village, întocmai aşa. Ananaşi în jurul uşii şi în partea de sus a pereţilor. Sunt de la construirea casei, bag mâna-n foc.

– Am făcut un compromis. A trebuit să las o fâşie nezugrăvită. Arată ca naiba.

Chiar arăta ca naiba. Dar mai era şi singurul lucru rămas în această casă care ar fi putut să merite cuvântul „restaurare“. Dacă ar fi fost, în orice sens, restaurată.

Sylvia a zis:

– O să-i retuşez, în cele din urmă. Adică, uită-te la vopsea. Aşa de decolorată! Dacă trebuie să-i păstrăm, cel puţin pot să-i vopsesc. Sincer, de câte ori mă uit la uşa mea îmi zic: de ce să-şi pună cineva ananaşi pe pereţi? Suntem în Vermont, nu în Hawaii! De ce nu un măr sau o mură? Astea chiar cresc pe aici!

– Înseamnă ospitalitate, s-a auzit Jake zicând.

Nu reuşise să-şi dezlipească privirea de la ei, de la lanţul lor decolorat, din cauză că era ameţit. Toate acele piese disparate se învârtejeau în jurul său, refuzând să aterizeze.

– Poftim?

– Ospitalitate. E un simbol. Nu ştiu de ce.

Citise asta undeva. Ştia exact unde.

Multă vreme nimeni dintre ei n-a spus nimic. Ce era de spus? Şi de ce nu-i dăduse prin cap demult, în biroul său din Richard Peng Hall, că acea primă încercare de roman a lui Evan Parker ar putea să descrie oamenii pe care îi cunoştea cel mai bine, în casa pe care o împărţiseră cândva? Era cel mai mare clişeu dintre toate că prima carte a unui scriitor este autobiografică: *copilăria mea, familia mea, experienţa mea şcolară groaznică*. Propria *Invention of Wonder* era autobiografică, sigur că era, şi totuşi Jake îi refuzase lui Evan Parker până şi această dovadă de curtoazie față de breasla scriitorilor. De ce?

Greşeala, produsul propriei aroganţe, îl costase luni întregi.

Nu fusese niciodată vorba despre însuşirea, reală sau imaginară, a unui lucru între doi scriitori. Fusese un furt mult mai intim: nu al lui Jake, ci unul săvârşit de Evan Parker însuşi. Ceea ce furase Parker era ceva ce trebuie să fi văzut de aproape şi foarte personal: mama şi fiica şi ceea ce se petrecuse între ele chiar aici, în această casă.

Sigur că ea era furioasă. Nu-şi dorise nici o clipă ca povestea să-i fie spusă, nu de ruda sa apropiată şi cu siguranţă nu de cineva complet străin. Măcar atât a înţeles el, în cele din urmă.

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, paginile 178–180*

Gab avea părinţi: o mamă care „se descurca greu“ şi un tată care venea şi pleca. Avea o soră cu fibroză chistică şi un frate al cărui autism era aşa de grav, încât uneori trebuia să fie legat de pat. Cu alte cuvinte, avea o viaţă de familie atât de disperată, încât până şi situaţia de acasă a Mariei trebuie să-i fi părut ceva dintr-un serial comic. Era cu un an în urma Mariei, alergică la arahide şi obligată să care după ea peste tot un EpiPen, cum nu se poate mai plictisită şi fără nici o perspectivă.

Cel puţin, era ceva mai uşor de trăit cu Maria după ce Gab devenise o prezenţă permanentă. Samantha nu se considera o mironosiţă, o habotnică aşa cum fuseseră părinţii săi şi, în general, o ticăloasă care vrea să controleze totul, aşa că avea tendința să considere că apariţia relaţiei fiicei sale are un impact pozitiv asupra acestor ultimi ani. Totul trecuse aşa de repede, că uneori, când se trezea dimineaţa în vechiul pat al părinţilor săi, în casa copilăriei, chiar se vedea ca persoana care numără zilele până la plecare, apoi le găsea pe Maria şi Gab la masa din bucătărie mâncând pizza cu *pepperoni*[40] rămasă de aseară şi îşi amintea că e o mamă care are aproape treizeci şi doi de ani pe cale să-i spună definitiv sayonara singurului copil pe care probabil că-l va avea vreodată. Acum, aici şi apoi dusă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, şi ea era catapultată înapoi cu zece ani, treisprezece ani, şaisprezece ani, la aceeaşi masă din bucătărie cu mama şi tatăl ei şi propriile speranţe pierdute, şi clasa în care vomitase cândva pe caietul cu probleme, şi camera foarte curată din „College Inn“ în care Daniel Weybridge îi jurase că n-o poate lăsa gravidă, nici măcar dacă ar vrea.

Într-o dimineaţă din primăvara a ceea ce ar fi trebuit să fie penultimul an de liceu al Mariei, a primit un telefon de la nimeni altul decât domnul Fortis, care îi spunea că trebuie să vină să semneze o dispensă ca fiica ei să poată absolvi mai devreme. Asta era uluitor, dar s-a dus în acea după-amiază şi l-a găsit pe fostul său profesor de matematică – devenise de mai mulţi ani director-adjunct – mai încovoiat, mai cărunt şi cu mintea atât de împâclită, încât n-a recunoscut-o ca pe o persoană pe care o mai întâlnise, ca să nu mai vorbim de fostă elevă, ca să nu mai vorbim de fostă elevă strălucită pe care n-o ajutase când a fost silită să abandoneze şcoala. Şi de la acest om a trebuit să afle că fiica sa obţinuse o bursă de la Ohio State.

Ohio State. Samantha nu fusese niciodată în Ohio. Nu ieşise niciodată din statul New York.

– Trebuie să fii aşa de mândră, a zis Fortis, boşorogul tâmpit.

– Sigur, a zis ea.

A semnat hârtia şi s-a întors acasă, unde s-a dus direct în camera Mariei, fostă camera sa, şi a găsit documentele într-un dosar ordonat pe care scria OSU, în ultimul sertar al vechiului birou de stejar al fiicei sale, fostul său vechi birou de stejar. Unul era o acceptare oficială în Programul Avansat de Arte şi Ştiinţe şi altul era o înştiinţare despre ceva numit Bursa Naţională Buckeye şi altceva numit Bursă Maximă. Samantha a stat acolo multă vreme, la picioarele patului frumos făcut al Mariei, acelaşi pat cu patru stâlpi cu ghiulele în care dormise ea în copilărie, în care visase la evadare şi în care fusese prizonieră în vreme ce purta în pântec bebeluşul pe care nu vrusese să-l poarte, sau să-l nască, sau să-l crească. Făcuse toate acele lucruri, fără să se plângă cu voce tare, doar pentru că oamenii care aveau putere temporară asupra vieţii sale îi spuseseră că aşa trebuie. Acei oameni – propriii părinţi – dispăruseră demult, dar Samantha era încă aici, chiar dacă obiectul întregului sacrificiu se pregătea el însuşi să spele putina pe vecie, fără să arunce o privire înapoi.

Fireşte, nu fusese conştientă de această ieşire din scenă, în sine; Maria n-avea cum să-şi rateze şansa în felul în care o făcuse Samantha, sau în vreun alt fel. Din fragedă pruncie, pe când umbla şovăielnic prin casă citind cu glas tare literele, se îndrepta spre facultate, dacă nu mai departe, şi spre o viaţă – se înţelegea de la sine – dincolo de Earlville şi, probabil, de nordul statului New York însuşi. Însă era în acel ultim an un lucru pe care Samantha îl aşteptase, în viaţa sa ca mamă, poate că având în el o mică posibilitate de răsturnare a situaţiei, poate chiar de răscumpărare, care acum nu mai era acolo. Sau poate că acesta era felul în care Maria reuşise să se răzbune pe ea pentru acea clasă a şasea sărită pentru care ea nu-şi dăduse acordul. De această dată, sub ochiul uituc al fostului său profesor de matematică, semnase acea dispensă, prea intimidată şi prea ruşinată ca să nu cedeze. Acum era iunie. Presupunea că Maria avea să plece până în august, dacă nu mai înainte.

Nu şi-a înfruntat fiica. A aşteptat să vadă dacă Maria o să o invite măcar la ceremonia de absolvire, dar, de
fapt, pe Maria n-o interesa să traverseze acel teren
de baschet împodobit cu hârtie creponată, ci în ziua respectivă s-a dus cu Gab la Hamilton, poate că la librărie, sau chiar să stea fără să aibă habar pe verandă la College Inn. (Hotelul era acum *Condus de familie de patru generaţii!*, după ce Dan Weybridge murise de cancer pancreatic.) Singurul lucru pe care l-a spus când a ajuns acasă în seara aceea a fost că s-a despărţit de iubita ei şi aşa era cel mai bine.

A început vara, una fierbinte. Maria nu se vedea cu nimeni. Samantha rămânea în biroul său cu ventilatorul pornit, făcând aceeaşi treabă cu facturi medicale pe care o făcea de când Maria era mică, serviciul care plătea hainele, şi mâncarea, şi consultaţiile medicale ale fiicei sale. Iunie a trecut, şi iulie, şi Maria tot nu scotea un cuvânt despre faptul că e pe cale să plece, dar Samantha a început să vadă o mişcare tot mai mare. Haine

erau împachetate şi duse la cutia pentru donaţii din oraş. Cărţi erau împachetate şi depuse la biblioteca din Earlville. Lucrări vechi, teste din şcoala medie, desene în creion de la începutul copilăriei erau triate şi apoi vârâte în coşul pentru hârtii de sub biroul Mariei. Era o debandadă totală.

– Nu-ţi mai place? a întrebat o dată Samantha, arătând un tricou verde.

– Nu. De aceea îl dau.

– Păi, poate aş putea să-l păstrez eu, dacă nu-l mai vrei.

La urma urmei, aveau aceeaşi măsură.

– Cum vrei.

Era începutul lui august.

Nu plănuia asta. Cu adevărat nu plănuia nimic.

[40] Varietate americană de salam. A nu se confunda cu *peperone* (italiană) – „ardei“.

23. SINGURUL SUPRAVIEŢUITOR

După asta, a avut nevoie să gândească. S-a întors cu maşina în oraş şi a rămas în faţa unui Walgreens[41], timp de o oră, cu capul în piept, cu mâinile încleştate pe genunchi, încercând să cojească numeroasele straturi din ceea ce presupusese că ştie despre @TalentedTom şi apoi să-şi dea seama un pic de ceea ce are cel mai mult nevoie să ştie în acest moment. Erau multe, şi pornea dintr-un loc complet diferit, şi era tare greu să nu-şi dorească să se ţină de presupunerile anterioare despre romancieri răzbunători şi colegi de MFA loiali. Acum trebuia să fie modest, a hotărât Jake, dacă voia să oprească această persoană – această, a rectificat acum, *femeie* – înainte ca ea să producă daune ireparabile.

A tastat în grabă pe telefon o listă cu ceea ce nu ştia, mai mult sau mai puţin în ordinea descrescătoare a priorităţii.

Cine e ea?

Unde e ea?

Ce vrea ea?

Apoi s-a uitat la listă alte douăzeci de minute, copleşit de amploarea propriei neştiinţe.

La ora două, era la Rutland Free Library, încercând să afle despre familia lui Evan Parker cât de multe putea înghesui într-o după-amiază. Familia Parker avea rădăcini adânci în Rutland. Veniseră în anii 1850, odată cu calea ferată, dar după numai douăzeci de ani patriarhul familiei, Josiah Parker, era proprietarul unei cariere de marmură de pe aceeaşi stradă din West Rutland – Marble Street – pe care construise casa în stil italian a lui Betty şi Sylvia. Casa, evident, fusese locul în care Josiah Parker să-şi poată etala bogăţia în timpul construcţiei ei, însă averile din Rutland, alături de cea a familiei Parker însăşi, oglindiseră declinul general al zonei şi dispariţia treptată a industriei marmurei din Vermont. În registrele fiscale din 1990 valoarea ei era de 112.000 de dolari şi în acel moment proprietarii erau Nathaniel Parker şi Jane Thatcher Parker.

Părinţii lui Evan. Sau, mai corect, părinţii lui Evan şi ai surorii lui decedate.

O ştoarfă şi *o ciudată*, zisese prietena lui de la bar, Sally (care, ca să fim drepţi, ar fi putut să treacă drept amândouă ea însăşi).

Zicea că ea era în stare de orice, după spusele lui Martin Purcell.

Am auzit că a ars.

Nu exista pe internet o pagină omagială a acestei membre a familiei Parker, ceea ce poate că vorbea despre puţinătatea prietenilor ei, sau poate doar despre lipsa specifică de dragoste frăţească a lui Evan Parker (de vreme ce se presupune că el s-a ocupat de cele de cuviinţă după ce i-a murit sora). Se pare că o chema Dianna, care era patetic de apropiat de

Diandra, numele pe care i-l dăduse în romanul lui „de ficţiune“. Iar ferparul, pe aceeaşi pagină cu decese din Rutland Herald care avea să-l găzduiască pe al lui Evan Parker după numai trei ani, era extrem de laconic:

Parker Dianna (32 de ani) a murit pe 30 august 2012. A locuit toată viaţa în West Rutland. A mers la liceul West Rutland. Precedată de părinţii săi. Mai trăiesc un frate şi o fiică.

Nici o vorbă despre cauza morţii. Nici măcar una dintre obişnuitele banalităţi („subită“, „neaşteptată“, „după o lungă boală“), ca să nu mai vorbim de ceva personal („iubită“) sau marcat de un ușor regret („tragică“). Nimic despre locul morţii sau unde avea să fie înmormântată. Nici o pomenire a funeraliilor, nici măcar ca la Evan Parker, „înmormântare privată“ sau „funeraliile vor fi anunţate ulterior“. Femeia asta fusese fiică, soră şi, mai presus de toate, mamă, şi cu siguranţă murise tânără, după o viaţă care fusese, oricum ai lua-o, restricţionată şi lipsită de experienţe. Dianna Parker nici măcar nu terminase liceul, dacă Jake interpreta corect folosirea formulei „a mers la“, şi dacă ea n-a plecat niciodată din West Rutland, Vermont, chiar trebuia să-i fie milă de ea. Acesta era cel mai sărac mesaj de despărţire imaginabil după o viaţă nu grozavă şi – dacă ea chiar „a ars“ – o moarte indiscutabil oribilă.

Când a încercat să găsească certificatul de naştere al Diannei şi, mai important, al fiicei sale pentru care încă
n-avea un nume, Jake s-a pomenit în faţa primului blocaj serios, dat fiind că pentru actele de stare civilă statul Vermont pretindea o cerere oficială, şi el nu era sigur că are dreptul să le consulte, aşa că şi-a cumpărat pe loc statutul de membru al Ancestry.com şi a găsit restul în câteva minute.

Dianna Parker (1980–2012)

Rose Parker (1996–)

Rose Parker. S-a uitat lung la nume. Rose Parker era nepoata lui Nathaniel şi Ruth, fiica Diannei, nepoata lui Evan. Singura supravieţuitoare a familiei, se pare.

S-a dus direct la unul dintre site-urile de căutare şi a început să o caute, dar, chiar dacă în acel moment erau aproape treizeci de Rose Parker în bazele de date, nici una dintre ele, spre extrema sa frustrare, nu avea anul naşterii corect, în afară de una cu o adresă veche în Athens, Georgia, şi singura vermonteză pe care o chema Rose Parker era octogenară. I-a cerut unei bibliotecare albumele liceului West Rutland şi a fost entuziasmat când ea a arătat spre un colţ din secţiunea de referinţe, însă colecţia nu avea mare lucru de valoare. Dianna, care doar „a mers la“ liceu, nu avea portretul de absolvire în albumele 1997 sau 1998, şi după ce Jake s-a uitat atent la anii dinainte, când poate că fusese fotografiată în cluburi sau echipe sau avusese funcţii în clasă, a trebuit să tragă concluzia că ea fusese remarcabil de puţin implicată în viaţa liceului; nu era decât numele ei pe lista celor mai buni elevi şi o singură citare pentru un eseu cu care a câştigat un concurs despre situaţia statului Vermont în timpul Războiului de Independenţă, care arătau că lăsase cât de cât o urmă în liceu. La Rose

Parker era o absenţă şi mai frustrantă.
Născută în 1996, plecase de acasă fără să absolve liceul – Sally îi spusese asta –, aşa că avea sens să nu existe vreo Rose Parker printre absolvenţii din 2012. De fapt, n-a găsit decât o imagine a lui Rose Parker în ceea ce trebuie să fi fost clasa a zecea: o fată slăbănoagă cu breton scurt şi ochelari mari şi rotunzi, care ţinea o crosă de hochei pe iarbă într-o fotografie a echipei. Imaginea era mică şi nu foarte clară, dar şi-a scos telefonul şi a făcut, oricum, o fotografie. Ar fi putut să fie tot ce avea să găsească vreodată.

După aceea s-a întors la vânzarea casei de pe Marble Street de către moştenitoarea lui Evan Parker primilor proprietari pe care nu-i chema Parker. Aşa cum spusese femeia, Rose n-a fost prezentă la tranzacţie şi se părea că o lasă indiferentă soarta bunurilor stăpânite de familie timp de un veac şi jumătate, ca să nu mai vorbim de lucrurile ei din copilărie. Însă avocatul, William Gaylord, Esquire, era chiar acolo, în Rutland, şi, dacă nu ştia unde este Rose Parker în momentul de faţă, trebuie să fi ştiut unde era în momentul vânzării. Asta era ceva.

Jake şi-a adunat notele şi a ieşit din Rutland Free Library, îndreptându-se prin ploaia deasă spre maşină. Trecuse un pic de trei după-amiază.

Birourile lui William Gaylord, Esq., erau într-una dintre fostele case particulare de pe North Main Street care găzduiseră cândva cei mai bogaţi cetăţeni din Rutland. Avea ţigle cenuşii şi un turnuleţ Queen Anne, şi se afla la sud de un semafor, între un studio de dans părăsit şi un birou de contabilitate. Jake a oprit lângă singura maşină din parcarea din spatele clădirii şi a ocolit până la veranda din faţă. Acolo, pe o firmă de lângă uşă, scria SERVICII JURIDICE. Vedea înăuntru o femeie lucrând.

Nu se prea gândise cum să justifice interesul faţă de o tranzacţie imobiliară veche de trei ani, cu care era evident că n-are nici o legătură, dar a hotărât că ar avea mai mult noroc bătând la uşă decât încercând să explice la telefon ce treabă are. Cu Martin Purcell se prefăcuse că este un profesor care îşi jeleşte într-o anumită măsură fostul student, iar cu Sally, stâlpul de cafenea, fusese un străin care habar n-avea de nimic şi voia doar să bea ceva. Cu Betty şi Sylvia fusese aproape el însuşi, un „scriitor celebru“ care îşi prezintă omagiile casei unei cunoştinţe decedate. Cu nimic din toate astea nu-i fusese prea uşor. Spre deosebire de perfida fată de cincisprezece ani din foarte celebra povestire[42] a lui Saki, o poveste născocită pe loc nu era specialitatea sa; era mai mult decât priceput la construirea de neadevăruri pe pagină, când avea tot timpul din lume să potrivească lucrurile aşa cum trebuie. E adevărat, reuşise să plece din fiecare dintre aceste întâlniri precedente cu informaţii pe care nu le avusese înainte, dar aici nu putea, pur şi simplu, să bâjbâie prin conversaţie, sperând să afle ceva important. Aici chiar ştia ce încearcă să afle şi nu prea era un lucru despre care să poată întreba de-a dreptul.

A arborat cel mai plăcut zâmbet al său şi a intrat.

Femeia a ridicat privirea. Avea pielea şi părul închise la culoare, din sud-estul Asiei – India sau Bangladesh, şi-a zis Jake –, şi purta un pulover din fibră acrilică albastră, care reuşea să fie larg sus şi strâns ca un brâu lat peste talia groasă. A zâmbit şi ea când l-a văzut pe Jake intrând, însă zâmbetul nu-i era la fel de plăcut ca al lui.

– Vă cer scuze că n-am sunat mai întâi, a zis el. Dar mă întreb dacă domnul Gaylord e liber pentru câteva minute?

Femeia îl cerceta pe Jake cu mare atenţie. Era bucuros că pentru această vizită nu era îmbrăcat ca un vermontez get-beget. Purta ultima cămaşă curată şi peste ea, un pulover de lână negru pe care i-l dăruise Anna de Crăciun.

– Pot să întreb despre ce este vorba?

– Sigur că da. Sunt interesat de cumpărarea unei proprietăţi.

– Locuinţă sau comercială? a zis ea, încă foarte bănuitoare.

Nu se aşteptase la asta. Poate că a şovăit un pic prea mult.

– Păi, în ultimă instanţă, amândouă. Însă prioritatea este comercială. Mă gândesc să-mi mut afacerea în această zonă. Am fost la bibliotecă şi am rugat-o pe una dintre bibliotecare să-mi recomande un avocat specializat în imobiliare.

Asta, se pare, era ceea ce trecea drept flatare în Rutland, pentru că a avut un efect indubitabil.

– Da, domnul Gaylord are o reputaţie excelentă, l-a informat ea pe Jake. Vreţi să luaţi loc? Pot să întreb dacă vă primeşte.

Jake s-a aşezat în nişa din partea opusă biroului. Erau acolo o canapea de două locuri orientată spre fereastră şi un cufăr vechi pe care stăteau un ghiveci cu o ferigă şi un teanc de reviste *Vermont Life*, cea mai recentă părând să fie din anul 2017. O auzea pe femeie undeva, în spatele lui, vorbind cu un bărbat. A încercat să-şi amintească ceea ce tocmai spusese despre motivul pentru care se afla acolo. Proprietate imobiliară comercială, mută o afacere în această zonă. Din păcate, nu prea ştia cum să meargă de acolo în locul în care trebuia să ajungă.

– Bună ziua.

Jake a ridicat privirea. Bărbatul care stătea alături era solid şi înalt, cu nările năpădite de păr stufos (dar, slavă Domnului, curat). Era îmbrăcat îngrijit, cu pantaloni negri, cămaşă albă cu nasturi şi cravată care ar fi fost la locul ei pe Wall Street.

– O, salut. Numele meu este Jack Bonner.

– La fel ca scriitorul?

Era încă o surpriză. Şi bănuia că avea să fie întotdeauna. Acum, ce ar trebui să spună despre afacerea pe care se presupune că o muta în zona Rutland?

– De fapt, chiar el.

– Ei bine, nu-mi intră des în birou un scriitor celebru. Soţia mea ţi-a citit cartea.

Cinci cuvinte scurte, care spuneau foarte mult.

– Mă bucur. Îmi pare rău că vin fără programare. Am întrebat la bibliotecă şi mi-au recomandat…

– Da, mi-a spus soţia. Intră, te rog.

A ieşit din nişă şi a trecut pe lângă aparenta doamnă Gaylord, urmându-l pe William Gaylord, Esq., care se înapoia în birou.

Pe perete erau înrămate diferite diplome locale şi atestate de membru. O diplomă de la Vermont School of Law. În spatele lui Gaylord, pe poliţa unui şemineu blocat, erau câteva fotografii înrămate pline de praf, cu el şi femeia cu zâmbet mai puţin plăcut.

– Ce te aduce în Rutland? a zis Gaylord.

Scaunul lui a scârţâit când s-a aşezat.

– Am venit să lucrez un pic la o nouă carte şi să-mi văd un fost student. Am predat în nordul Vermontului. Până acum doi ani.

– A, da? Unde?

– La Ripley College.

Avocatul a înălţat o sprânceană.

– Locul acela încă mai funcţionează?

– Păi, era un program *low-residency* când eram eu acolo. Acum cred că e doar online. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu campusul.

– Ce păcat. Am trecut cu maşina prin Ripley nu cu mulţi ani în urmă. Un loc frumos.

– Da. Mi-a plăcut să predau acolo.

– Şi acum, a zis Gaylord, făcând el însuşi trecerea la alt subiect, te gândeşti să-ţi muţi afacerea – ca scriitor – la Rutland?

– Păi… nu tocmai. Pot scrie oriunde, desigur, dar soţia mea… lucrează la un studio de podcasturi în oraş. Ne gândim să ne mutăm din New York, să-şi facă studioul ei. I-am spus că o să mă uit prin jur când ajung aici. Pare să aibă sens, Rutland este o mare răscruce de drumuri în stat.

Gaylord a zâmbit larg, dezvelind dinţi deşi.

– Aşa este. Nu pot zice că e întotdeauna un lucru bun pentru oraş. Dar, da, suntem cam pe drumul de oriunde în Vermont spre oriunde altundeva. Nu-i deloc un amplasament rău pentru o afacere. Podcasturile sunt în mare vogă, nu? Jake a încuviințat din cap. Aşadar, ai vrea ceva din zona comercială, îmi închipui?

S-a lăsat dirijat. Cel puţin cincisprezece minute despre numeroasele „centre“ din Rutland, diferite scheme de stimulente din partea statului şi împrumuturi anume pentru afacerile noi, derogări disponibile uneori pentru firme care intenţionează să angajeze mai mult de cinci oameni. A trebuit să tot încuviințeze din cap şi să-şi facă însemnări şi să se prefacă interesat, în tot acest timp gândindu-se cum să ajungă amândoi la casa de pe Marble Street din West Rutland.

– Totuşi, sunt curios, a zis William Gaylord. Vreau să zic, sunt din această zonă şi sunt devotat viitorului de aici, dar cei mai mulţi oameni care vin de la New York sau Boston se gândesc la Middlebury sau Burlington.

– Mda, sigur, a încuviințat din cap Jake. Dar am venit aici de o mulţime de ori în copilărie. Cred că părinţii mei aveau nişte prieteni în zonă. În West Rutland?

– Aha, a încuviințat Gaylord din cap.

– Şi îmi amintesc că veneam în vizită vara. Îmi amintesc gogoşeria asta. Stai un pic…

S-a prefăcut că încearcă să-şi amintească numele.

– Jones?

– Jones! Da! Cele mai bune gogoşi glazurate.

– Preferatul meu, a zis Gaylord, bătându-se chiar peste burtă.

– Şi locul acela de scăldat…

Ar fi fost bine să existe un loc de scăldat. Într-un oraş din Vermont? Părea un pariu sigur.

– O mulţime. Care dintre ele?

– Oh, nu ştiu. Cred că aveam şapte sau opt ani. Nu-mi amintesc nici măcar numele prietenilor părinţilor mei. Ştii cum e când eşti mic, ce îţi aminteşti. Pentru mine erau gogoşile şi locul de scăldat. Oh, şi mai era casa asta din West Rutland, chiar lângă carieră. Mama îi zicea „casa de marmură“, pentru că era pe Marble Street şi avea baza de marmură. Când treceam pe lângă ea ştiam că aproape am ajuns la casa prietenilor noştri.

Gaylord a încuviințat din cap.

– Cred că ştiu despre ce casă vorbeşti. De fapt, eu m-am ocupat de vânzarea ei.

„Cu grijă“, şi-a zis Jake.

– A fost vândută? a întrebat. Până şi lui i-a sunat a copil dezamăgit. Păi, presupun că e logic. Trebuie să-ţi spun, am avut această iluzie când am venit, ieri. Că ne mutăm în Rutland şi o să cumpăr acea casă pe care o iubeam în copilărie.

– A fost vândută acum doi ani. Dar era într-un hal fără hal, n-ai fi vrut-o. Cumpărătorii au fost siliţi să înnoiască totul. Căldură, electricitate, fosa septică. Şi au plătit mult prea mult. Însă nu era treaba mea să-i fac să se răzgândească. Acţionam în numele vânzătorului.

– Păi, e de aşteptat să cheltuieşti ceva cu o casă veche ca aceea. Îmi amintesc ce părăginită arăta, a zis Jake, amintindu-şi cum o vedea Betty în copilărie. Fireşte, un copil nu zice „părăginită“. Zice „bântuită“. Eram mare cititor al seriei *Goosebumps*[43] în acele veri. Îmi plăcea la nebunie acea casă bântuită din West Rutland.

– Bântuită, a clătinat din cap Gaylord. Păi, nu ştiu aşa ceva. O grămadă de ghinion simplu din New England în acea familie, poate. Dar nu ştiu să fi fost chiar stafii. Oricum, îţi putem găsi alt casă vermonteză veche şi bântuită din zonă, nu ducem lipsă de ele.

L-a pus pe Jake să-şi noteze câţiva dintre agenţii cu care lucra, apoi a petrecut câteva minute proslăvind o casă victoriană aflată în sus, spre Pittsford, care era pe piaţă de aproape un deceniu. Părea încântătoare.

– Dar are o verandă care înconjură toată casa, ca aceea din West Rutland?

Gaylord a ridicat din umeri.

– Sincer să fiu, nu-mi amintesc. Fără asta nu se poate? Poţi oricând să adaugi o verandă.

– Sunt sigur că ai dreptate.

I se terminaseră ideile şi nu-l mai ţineau nervii. Mai avea de-acum şi pagini întregi cu însemnări despre proprietăţi comerciale din Rutland, Vermont, de care nici că putea să se sinchisească mai puţin, şi era mândrul posesor al unui dosar cu politici ale statului, şi programe, şi broşuri complet nedorite despre cumpărarea de case, ca şi al unei liste inutile de agenţi imobiliari care aveau aprobarea lui William Gaylord, Esquire, precum şi printuri de liste cu case vechi din Rutland şi din jur. Se întuneca şi încă ploua, şi îl aştepta un drum lung cu maşina până în oraş. Şi încă nu ştia nimic în plus faţă de când venise.

– Aşadar, a zis Jake, adunându-şi demonstrativ hârtiile şi punând capacul stiloului, presupun că nu-i vreo şansă de a cumpăra acea casă de la noii proprietari? De fapt, n-aş zice nu fosei septice şi cablurilor electrice noi.

Gaylord s-a uitat la el.

– Chiar ţi-a căzut cu tronc casa aceea, aşa-i? Dar aş zice nu. Nu după toată munca făcută de oamenii aceia. Dacă ai fi venit acum trei ani, aveam o vânzătoare foarte motivată, pot să zic. Mă rog, de fapt eu n-o aveam. Am fost avocatul local la acea vânzare, dar n-am avut niciodată de-a face cu ea direct. Avea un reprezentant în Georgia.

– Georgia? a întrebat Jake.

– Era la facultate acolo. Cred că nu voia decât s-o ia de la capăt undeva, să se rupă definitiv. Nu s-a întors la încheierea tranzacţiei, nici măcar ca să scoată lucrurile din casă. Cu toate câte au mers rău în acea familie, nu pot spune c-o învinovăţesc.

– Sigur, a zis Jake, care o învinovăţea destul pentru amândoi.

[41] Lanț de farmacii
[42] „The Open Window“
[43] Serie de romane horror pentru copii scrisă de R.L. Stine

24. BANDA DE AVARIE

Pe când trecea prin Albany, telefonul a vibrat pe scaunul din spatele său. Anna. A tras pe dreapta ca să răspundă. Din clipa în care i-a auzit glasul a ştiut că ceva nu e în ordine.

– Jake. Eşti bine?

– Eu? Sigur. Da. Sunt bine. Ce este?

– Am primit o scrisoare oribilă. De ce nu mi-ai spus că se întâmplă asta?

El a închis ochii. Nu putea decât să-şi imagineze.

– O scrisoare de la cine? a întrebat, ca şi cum n-ar fi ştiut.

– Un nenorocit pe nume Tom!

Vocea îi era piţigăiată. El nu-şi dădea seama dacă de teamă sau de furie. Probabil ambele.

– Zice că eşti un escroc şi că trebuie să te întreb de un anume Evan Parker care, se pare, e adevăratul autor al lui *Crib*. Adică, ce naiba? Am căutat online şi… sfinte Dumnezeule, Jake, de ce nu mi-ai spus ce se petrece? Am găsit postări pe Twitter încă din toamnă. Şi pe Facebook! Şi era ceva pe un blog despre cărţi, se vorbea despre asta. De ce mama dracului nu mi-ai spus?

El a simţit panica apăsându-i puternic pieptul, lichefiindu-i braţele şi picioarele. Iată-l: lucrul pentru care îşi irosise timpul încercând cu disperare să-l evite tocmai se petrecea pe banda de avarie. Nu-i venea să creadă că tot mai era surprins când încă un zid al vieţii sale personale fusese spart. Sau că el nu împiedicase asta.

– Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi pare rău. Doar că… nu puteam suporta gândul că vei fi tare necăjită. Eşti.

– Dar despre ce vorbeşte? Şi cine e acest Evan Parker?

– O să-ţi spun, îţi promit, a zis el. Am tras pe dreapta pe New York State Thruway, dar sunt în drum spre casă.

– Dar de unde are adresa noastră? Te-a mai contactat înainte? Vreau să zic direct, ca acum?

L-a îngrozit povara lucrurilor pe care i le ascunsese.

– Da. Prin site-ul meu. I-a contactat şi pe cei de la Macmillan. Am avut o şedinţă pe această temă. Şi…

Ura mai ales să recunoască această parte.

– Am primit şi o scrisoare.

Un lung moment n-a mai auzit nimic. Apoi ea a început să zbiere.

– Se poate aşa ceva? Ştiai că are adresa noastră? Şi nu mi-ai spus nimic din toate astea? Luni în şir?

– N-a fost o decizie. Pur şi simplu, lucrurile mi-au scăpat din mână. Mă simt groaznic în privinţa asta. Mi-aş dori să fi spus ceva când a început.

– Sau în orice moment de atunci încoace.

– Da.

Mult timp tăcerea a umplut distanţa dintre ei, iar Jake privea oropsit maşinile care se repezeau pe alături.

– Când ajungi acasă?

Pe la opt, i-a spus el.

– Vrei să ieşim în oraş?

Anna nu voia să iasă în oraş. Voia să gătească.

– Şi o să vorbim atunci, a zis, ca şi cum el ar fi crezut că ea o să uite, cumva.

După ce a închis a mai stat acolo câteva minute, simţindu-se groaznic. Încerca să-şi amintească prima sa decizie să nu-i spună de TalentedTom şi, spre surprinderea sa, era demult – chiar din ziua în care el şi Anna s-au întâlnit prima dată la postul de radio. Mai bine de opt luni aşa, aluzii şi ameninţări şi *hashtaguri* ca să răspândească otrava cât mai mult, şi nimic ca să pună capăt! Una ar fi fost să poată rezolva problema, dar el n-o făcuse, şi, de fapt, s-a tot mărit, ca un nautil care spiralează tot mai larg, prinzând în capcană oamenii la care ţinea: Matilda, Wendy şi acum, cel mai rău posibil, Anna. Ea avea dreptate. Cea mai mare greşeală a lui a fost să nu-i spună. Acum îşi dădea seama de asta.

Nu. Cea mai mare greşeală a lui a fost să ia intriga lui Evan Parker, în primul rând.

Oare mai avea vreo importanţă că *Crib* era al lui – fiecare cuvânt din el? Că succesul cărţii era legat în mod indisolubil de propria măiestrie de a prezenta povestea pe care i-o spusese Evan Parker în seara aceea, în Richard Peng Hall? Fusese o poveste excepţională, sigur că da, dar Parker însuşi chiar ar fi putut s-o spună aşa cum trebuie? Da, avea oarecare talent la crearea de fraze, asta o recunoscuse Jake la Ripley. Dar să făurească tensiunea narativă? Să înţeleagă ce anume face o poveste să te urmărească şi să te înşface, şi să te ţină? Să creeze personaje care să facă cititorul să ţină la ele şi să-şi investească timpul în ele? Jake nu văzuse destul din cartea lui Evan ca să-şi dea seama dacă fostul său student era în stare să facă asta, însă Parker fusese cel care a spus povestea în seara aceea şi asta genera anumite drepturi de proprietate; Jake fusese cel căruia i-a fost spusă şi asta dădea o anumită responsabilitate morală.

Cel puţin cât timp povestitorul era… viu.

Jake chiar ar fi trebuit să arunce o astfel de intrigă în mormântul altui scriitor? Orice romancier ar fi înţeles ce a făcut el. Orice romancier ar fi făcut exact la fel!

Şi astfel, familiarizat din nou cu îndreptăţirea sa în această privinţă, a pornit maşina şi s-a îndreptat spre sud, spre oraş.

Annei îi plăcea să facă o supă de spanac atât de verde, că te făcea să te simţi mai sănătos doar uitându-te la ea, şi cu asta îl aştepta când a ajuns acasă, alături de o sticlă de vin şi o pâine de la „Citarella“. Stătea în living cu *Times* de duminică desfăcut pe secţiuni şi el a observat, pe când primea îmbrăţişarea ei ţeapănă, că avea întinsă pe măsuţa de cafea secţiunea dedicată cărţilor, deschisă la pagina bestsellerurilor. Ştia din buletinul

săptămânal trimis de Macmillan că acum este pe locul patru pe lista cărţilor de ficţiune broşate, lucru care l-ar fi încântat şi uluit în orice moment din viaţă, în afară de ultima lună, când reprezentase o coborâre. Dar nu asta era principala sa grijă în această seară.

– Vrei să te speli? Ţi-e foame?

Nu mâncase nimic de la acea gogoaşă, cu multe ore înainte, în West Rutland.

– Cu siguranţă mi-ar cădea bine supa aceea. Însă chiar mai bine mi-ar cădea nişte vin.

– Du-te să-ţi laşi lucrurile. O să-ţi torn un pahar.

În dormitor a găsit plicul pe care îl primise ea, lăsat pe pat pentru el. Era identic cu cel primit de el, cu acel nume singur, TalentedTom, ca adresă a expeditorului şi cu adresa lor – pe numele ei, de această dată – pe partea din faţă, în mijloc. L-a luat şi a scos foaia, amorţit de oroare când a citit singura frază:

Cere-i soţului tău plagiator să-ţi spună de Evan Parker, adevăratul autor al lui Crib*.*

A trebuit să lupte cu impulsul de a o mototoli pe loc.

Jake şi-a pus hainele murdare în coşul de rufe şi periuţa de dinţi la locul ei. A încercat, dintr-o teamă instinctivă, să nu se privească în oglindă, dar în mod inevitabil şi-a prins privirea, şi iată-l, la vedere: impactul ultimelor luni, săpat adânc şi inconfundabil în cearcănele negre. Pielea palidă. Părul pleoştit. Şi mai presus de toate, o expresie de groază imposibil de alungat. Dar acum nu exista un leac rapid pentru ea şi nici o cale decât de-a dreptul. S-a întors în living la soţia sa.

Anna adusese din Seattle un set de cuţite folosite mult, un „cuptor“ care se pune pe aragaz, un fund de lemn
vechi pe care îl avea din studenţie şi chiar şi un borcan cu capac, plin pe jumătate cu ceva ce semăna cu budinca de tapioca deshidratată, care s-a dovedit a fi drojdie. Cu acestea făcea tot timpul mâncare de luni întregi; mese echilibrate, dulciuri, tocane şi supe şi chiar condimente care acum umpleau congelatorul şi rafturile frigiderului. De asemenea, dusese farfuriile pe care le
avea Jake (şi tacâmurile, şi paharele) la Goodwill[44]
de pe Fourteenth Street, înlocuindu-le cu seturi noi de la Pottery Barn. Tocmai punea pe masă boluri groase de lut cu supa verde când s-a aşezat el.

– Mulţumesc, a zis el. Arată frumos.

– Supă ce desface fuiorul încâlcit al grijii[45].

– Cred că e somn, a zis el. Şi supă pentru suflet.

– Păi, e pentru amândouă. M-am gândit că o să avem nevoie de multă, aşa că am făcut porţie dublă şi am congelat-o.

– Îmi plac instinctele tale de pionier, a zâmbit el, luând prima înghiţitură.

– Instincte de insular. Nu că n-am avea supermarketuri pe Whidbey. Dar oamenii păreau întotdeauna că vor să fie pregătiţi pentru tăierea legăturii cu uscatul.

Ea a rupt colţul pâinii şi i l-a dat. Apoi l-a privit cum începe să mănânce.

– Deci, cum facem? Trebuie să-ţi pun eu întrebări sau o să-mi povesteşti ce mama dracului se întâmplă?

În clipa aceea, şi în ciuda zilei lungi fără să bage nimic în gură, lui i-a pierit pofta de mâncare.

– O să-ţi spun eu, a zis.

Şi a încercat.

– Am avut un student pe nume Evan Parker. Pe când predam la Ripley. Şi el avea ideea asta grozavă de roman. O intrigă care era… ei bine, uluitoare. Memorabilă. Implicând o mamă şi fiica ei.

– O, nu, a zis Anna încet.

A fost ca o lovitură, dar el s-a silit să continue.

– M-a surprins, pentru că nu-l vedeam atras cu adevărat de ficţiune. Nu prea citea, ceea ce este întotdeauna un semn. Iar cele câteva pagini ale lui pe care le-am văzut, ei bine, nu arătau pentru nimeni a carte grozavă în lucru. Poate pentru el, dar pentru nimeni altcineva. Cu siguranţă, nu pentru mine. Şi totuşi – avea povestea asta grozavă.

Jake s-a oprit. Deja nu mergea bine.

– Aşadar… ai luat-o, Jake? Asta e ceea ce-mi spui?

Brusc, lui i s-a făcut rău. A lăsat jos lingura.

– Sigur că nu. N-am făcut nimic, poate doar să-mi pară un pic rău pentru mine. Un pic supărat pe univers că tipul ăsta avusese aşa idee grozavă de la bun început. Ca student, era un coşmar. Îi trata pe toţi din atelier
ca şi cum îi iroseau timpul, şi nici o fărâmă de respect faţă de mine ca profesor, desigur. Uneori mă întreb dacă aş fi făcut-o, în cazul în care el n-ar fi fost aşa ticălos.

– Ei bine, în locul tău n-aş începe cu nimic din toate astea dacă aș fi întrebată vreodată, a zis Anna plină
de sarcasm.

El a încuviințat din cap. Desigur, ea avea dreptate.

– Cred că am vorbit o dată, în afara sălii de curs. La o întâlnire în doi. Atunci mi-a prezentat intriga. Dar niciodată ceva personal. N-am ştiut nici măcar lucruri elementare, cum ar fi că e din Vermont sau cu ce se ocupă.

– Era din… Vermont, a zis Anna rar.

– Da.

– Unde, ce coincidenţă, tocmai ai fost. La o lectură şi lucrând la revizuiri.

Ea a lăsat paharul din mână.

Jake a oftat.

– Da. Adică nu, n-a fost o coincidenţă. Şi nu făceam revizuirile. Sau lectură, ca să fiu sincer. M-am întâlnit cu unul dintre prietenii lui din programul de la Ripley în Rutland. Oraşul lui natal.

– Ai fost în Rutland?

Părea îngrozită.

– Păi, da. Mă cam feream de toată povestea. În cele din urmă mi-am zis că trebuie să mă ocup de ea direct. Să văd dacă este ceva de care aş putea să-mi dau seama fiind acolo. Poate că vorbind cu unii oameni.

– Ce oameni?

– Păi, în primul rând, prietenul de la Ripley. Şi m-am dus la Parker.

– Casa lui? a zis ea alarmată.

– Nu, a zis Jake. Mă rog, da, şi asta. Dar vreau să zic barul pe care îl avea. Taverna, s-a corectat.

După o vreme, ea a zis:

– Bine. Ce s-a întâmplat după ce i-ai fost profesor şi ai vorbit cu el o dată în afara atelierului?

El a încuviințat din cap.

– Păi, în esenţă, am uitat de el, sau aproape am uitat. Cam în fiecare an mă gândeam: „Hei, cartea aceea încă n-a apărut“. Poate că a descoperit că e mult mai greu să scrie o carte decât credea el că o să fie.

– Aşa că, în cele din urmă, ai hotărât: „El n-o s-o scrie niciodată, aşa că o s-o scriu eu“. Iar acum Evan Parker ameninţă să te dea în vileag că i-ai furat ideea.

Jake şi-a scuturat capul.

– Nu. Nu asta s-a întâmplat. Şi oricine o fi cel care mă ameninţă, nu-i el. Evan Parker e mort.

Anna s-a holbat la el.

– E mort.

– Da. Şi, de fapt, de multă vreme. Adică, la câteva luni după acel atelier de la Ripley. Nu şi-a scris cartea. Sau, cel puţin, n-a terminat-o.

O vreme ea n-a zis nimic. Apoi:

– Cum a murit?

– Supradoză. Groaznic, dar n-a avut absolut nimic de-a face cu povestea sau cu mine. Şi când am auzit de asta… Chiar m-am luptat cu mine, desigur, Dar, pur şi simplu, n-am putut să renunţ la ea. La intrigă. Înţelegi?

Anna a sorbit din vin. A încuviințat din cap încet.

– Bine. Continuă.

– O s-o fac, dar trebuie să înţelegi ceva. În lumea mea, migrarea unei poveşti e ceva ce acceptăm şi respectăm. Operele de artă se pot suprapune parţial, sau se pot acorda între ele. În acest moment, cu unele dintre neliniştile pe care le avem în privinţa însuşirii unui lucru, chestiunea a devenit de-a dreptul inflamabilă, dar întotdeauna mi-am spus că e un soi de frumuseţe în asta, în felul în care naraţiunile sunt povestite şi repovestite. Aşa supravieţuiesc poveştile prin vremuri. Poţi urmări ideea din lucrarea unui autor în lucrarea altuia, şi pentru mine e un lucru pe care îl găsesc puternic şi emoţionant.

– Mă rog, sună foarte artistic şi magic şi toate astea, a zis Anna, cu o supărare clară în voce, dar o să mă scuzi

dacă ceea ce vouă, scriitorilor, vă pare un fel de schimb spiritual, nouă, celorlalţi, ne pare plagiat.

– Cum poate să fie plagiat? a zis Jake. N-am văzut decât două pagini din ceea ce a scris Parker şi am evitat absolut orice amănunt mi-am putut aminti. Asta nu e plagiat, nici pe departe.

– Bine, a cedat ea. Poate că „plagiat“ nu-i cuvântul corect. Poate „furtul poveştii“ e mai aproape.

Asta a fost cumplit de dureros.

– Aşa cum Jane Smiley a furat *A Thousand Acres* de la Shakespeare sau Charles Frazier a furat *Cold Mountain* de la Homer?

– Shakespeare şi Homer erau morţi.

– Aşa era şi tipul ăsta. Şi, spre deosebire de Shakespeare şi Homer, Evan Parker n-a scris, de fapt, nimic din care să fi putut fura cineva.

– Din câte ştii tu.

Jake s-a uitat la supa care se răcea repede. Nu ajunseseră în gura sa decât câteva linguri, şi asta părea să fi fost acum mult timp. Ea reuşise să exprime cea mai mare spaimă a lui.

– Din câte ştiu eu.

– Bine, a zis Anna. Deci, Evan Parker nu e persoana care mi-a scris. Cine a făcut-o, atunci? Ştii?

– Credeam că ştiu. Credeam că trebuie să fi fost cineva care a fost cu noi la Ripley. Vreau să zic, dacă mi-a spus mie de carte, de ce să nu-i fi spus şi altcuiva din program? De aceea erau studenţii acolo, ca să-şi împărtăşească lucrările.

– Şi să fie învăţaţi să devină scriitori mai buni.

Jake a ridicat din umeri.

– Sigur. Dacă asta e cu putinţă.

– Zice fostul profesor de scriere creativă.

Jake s-a uitat la ea. Era limpede că e încă supărată pe el. Lucru pe care îl merita.

– Am crezut că pot face chestia asta să dispară. Am crezut că te pot feri.

– De ce? Pentru că avea să fie prea mult pentru mine, trolul ăsta jalnic de pe internet? Dacă vreun ratat hotărăşte să se ia de tine pentru că, de fapt, ai făcut ceva în viaţa ta, asta e problema lui, nu a noastră. Te rog să nu ascunzi de mine soiul ăsta de lucruri. Sunt de partea ta.

– Ai dreptate, a zis el, dar acum vocea i se frângea de-a binelea. Îmi pare rău.

Anna s-a ridicat în picioare. Şi-a dus bolul aproape plin cu supă la chiuveta din bucătărie. Jake i-a privit spatele în vreme ce clătea bolul şi îl punea în maşina de spălat vase. Ea a adus sticla de vin înapoi la masă şi a mai turnat în pahare.

– Dragule, a zis Anna, sper că ştii că nu-mi pasă deloc de nenorocitul ăsta. Adică, zero compasiune pentru cineva care face ce a făcut el, oricât de îndreptăţit ar crede că este. Îmi pasă de tine. Şi, din cât văd, ai fost afectat cu adevărat de chestia asta. Trebuie să fii distrus.

„Păi, asta-i absolut adevărat“, a vrut el să zică, dar n-a izbutit decât să scoată un „Da“.

O vreme au stat în tăcere. El se întreba dacă o face să se simtă mai bine sau mai rău faptul că ştie câtă dreptate avusese, în toate aceste săptămâni, când spunea că el se simte foarte rău. Însă Anna nu era genul răzbunător. În acest moment ar putea fi frustrată de amploarea secretomaniei lui şi de faptul că s-a ascuns de ea, dar deja empatia câştiga lupta. Ce trebuia ca el să facă, însă, era să-i spună totul.

A sorbit din vin şi a încercat din nou.

– Aşadar, cum ziceam, credeam că e cineva de la Ripley, dar mă înşelam.

– Bine, a zis Anna, prudentă. Deci, cine e?

– Hai să te întreb ceva. De ce crezi că *Crib* a stârnit o astfel de reacţie? Nu umblu după laude, zic doar…

o mulţime de romane sunt publicate în fiecare an. Multe dintre ele au o intrigă iscusit construită, plină de surprize, bine scrisă. De ce aceasta a explodat?

– Păi, a zis ea ridicând din umeri, povestea…

– Da. Povestea. Şi de ce a fost povestea atât de şocantă?

N-a aşteptat ca ea să răspundă.

– Deoarece cum s-ar putea întâmpla asta în viaţa adevărată, cu o mamă şi o fiică reale? E o nebunie! Ficţiunea ne invită în scenarii scandaloase. Este unul dintre lucrurile pe care îi cerem să le facă. Corect? Ca să nu trebuiască să ne gândim la ele ca fiind reale.

Anna a ridicat din umeri.

– Presupun că da.

– Bine. Şi dacă asta ar fi real? Dacă există pe lume o mamă şi o fiică reale, şi ceea ce se întâmplă în *Crib* chiar li s-a întâmplat lor?

A văzut-o că se albeşte la faţă.

– Dar e oribil, a zis.

– De acord. Dar gândeşte-te la asta. Dacă e adevărat – mamă reală, fiică reală –, ultimul lucru pe care această femeie şi l-ar dori este să citească despre ce s-a întâmplat, ca să nu mai vorbim că e într-un roman publicat în lumea întreagă. E evident că ar vrea să ştie cine este acest autor, nu?

Ea a încuviințat din cap.

– Şi chiar acolo, pe supracoperta din spate, sunt asociat cu un program MFA de la Ripley College. Unde mi-am încrucişat calea cu răposatul Evan Parker. Unde aş fi putut să aud povestea lui.

– Mă rog, dar, chiar dacă asta e adevărat, de ce să fie furioasă pe tine şi nu pe Parker, în primul rând, care ţi-a spus povestea? De ce să nu fie furioasă mai întâi pe oricine i-o fi spus lui Evan Parker povestea?

Jake a clătinat din cap.

– Nu cred că cineva i-a spus lui Parker. Cred că Parker era apropiat de povestea asta. Atât de apropiat, încât a văzut direct cum s-a întâmplat. Şi când şi-a dat seama ce a văzut, poate că a hotărât că e o poveste prea bună

ca să se irosească. Pentru că era scriitor, iar scriitorii înţeleg cât de incredibil de rară e o poveste ca asta.

Jake a clătinat iar din cap. Simţea, pentru prima oară, un pic de respect real faţă de Evan Parker, confratele său scriitor. Şi confratele său victimă.

– Nu cred că a fost vreodată vorba de plagiat, a zis Jake. Sau de furtul poveştii, sau cum vrei să-i zici. N-a fost niciodată o problemă literară.

– Nu ştiu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că, ei bine, chiar dacă am luat un lucru care, de fapt, nu era al meu, Evan Parker l-a luat primul, iar persoana de la care l-a luat a fost furioasă. Dar apoi el a murit. Deci: sfârşitul poveştii.

– Evident, nu, a observat Anna.

– Corect. Pentru că apoi, după doi ani, iată că apare *Crib*, şi, spre deosebire de încercarea lui Parker, este chiar o carte terminată şi cineva chiar a publicat-o. Acum povestea e acolo, negru pe alb, în toată splendoarea ei, şi două milioane de oameni complet străini au citit-o – în formă cartonată, broşată, vânzări enorme, audio, ediţii cu scris mai mare! Acum e tradusă în treizeci de limbi şi Oprah pune pe copertă o etichetă şi curând o să apară într-un cinematograf din apropiere, şi ori de câte ori această persoană urcă în metrou cineva are o carte deschisă, ca o sfidare. A tăcut un pic. Ştii, chiar înţeleg cum trebuie să se simtă.

– Asta mă sperie de-a binelea.

„Eu sunt speriat de luni întregi“, n-a mai zis el.

Apoi ea s-a ridicat în picioare.

– Ia stai un pic, a zis Anna. Ştii cine este, nu-i aşa? Îmi dau seama că ştii. Cine e el?

Jake a clătinat din cap.

– Ea, a zis.

– Stai, a zis ea. Poftim?

Ţinea între degete o şuviţă de păr cenuşiu şi o răsucea.

– Ea. E o femeie.

– Cum de ştii asta? a zis ea.

El a şovăit înainte să-i răspundă. Părea o nebunie acum, când era pe cale s-o spună cu glas tare.

– În taverna lui Evan, aseară, femeia care stătea lângă mine îl cunoştea pe Parker. Îl ura. A zis că e un mare dobitoc.

– Bun. Dar se pare că ştiai deja asta.

– Da. Şi apoi şi-a mai amintit ceva. Parker avea o soră mai mică. Dianna. Ştiam asta, dar nu m-am gândit niciodată la ea, pentru că şi ea e moartă. A murit înaintea fratelui său.

Anna părea uşurată. Chiar a încercat să zâmbească.

– Atunci nu-i ea. Evident.

– Nimic din toate astea nu-i evident. Dianna a avut o fată. *Crib* este despre ceea ce i s-a întâmplat. Înţelegi?

Ea l-a privit ţintă lung de tot şi, în cele din urmă, a încuviințat din cap. Şi atunci, dacă are vreo importanţă, erau doi care ştiau.

[44] Goodwill Industries International Inc., organizaţie non-profit din SUA care sprijină în multe feluri persoanele defavorizate şi are un lanţ de magazine second-hand. *Goodwill* – „bunăvoinţă“.

[45] *Macbeth*, traducere de Ion Vinea, actul II, scena 2, p. 985. În William Shakespeare, *Teatru*, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, paginile 212–213*

Săptămâni întregi nu şi-au vorbit, şi chiar după o viaţă în care nu-şi vorbeau, ceva din asta părea diferit: mai dur, mai rece, implacabil otrăvitor. Când se întâlneau pe coridor sau pe scară sau în bucătărie, ochii lor alunecau într-o parte, iar Samantha simţea, în anumite momente, vibraţia de-a dreptul fizică a ceea ce se acumula în ea. Încă nu avea nici o intenţie, doar o idee tot mai amplă despre ceva care se apropia şi nu putea fi evitat, nici măcar cu efort, aşa că ce rost ar avea să încerci să-l eviţi? Era mult mai uşor să renunţe, şi după aceea n-a mai simţit nimic.

În seara în care Maria a plecat de acasă definitiv a bătut la uşa biroului mamei sale şi a întrebat dacă poate să împrumute Subaru.

– Pentru ce?

– Mă mut, a zis Maria. Plec la facultate.

Samantha a încercat să nu reacţioneze.

– Şi cum rămâne cu ultimul an?

Fiica ei a ridicat din umeri, lucru care o scotea din minţi.

– Ultimul an e o tâmpenie. Mă duc la Ohio State. Am primit o bursă pentru studenţii din afara statului.

– A, da? Şi când aveai de gând să pomeneşti toate astea?

Din nou acea ridicare din umeri.

– Acum, presupun. Mă gândeam că aş putea să-mi duc lucrurile acolo şi să aduc maşina înapoi. Apoi o să iau un autobuz sau aşa ceva.

– Măi, să fie! Ce plan grozav! Presupun că te-ai gândit mult la asta.

– Păi, nu-i ca şi cum m-ai duce tu la facultate.

– Nu? a zis Samantha. Păi, cum aş putea dacă nici măcar nu mi-ai spus ce se întâmplă?

Ea s-a întors cu spatele şi Samantha a auzit-o mergând înapoi pe coridor spre camera ei. S-a ridicat şi s-a luat după ea.

– De ce, apropo? De ce a trebuit să aflu de la fostul meu profesor de la liceu că fiica mea termină şcoala mai devreme? De ce trebuie să caut prin biroul tău ca să aflu că fiica mea merge la facultate în alt stat?

– M-am gândit eu, a zis Maria, cu vocea înnebunitor de calmă. N-ai putut să nu-ţi bagi ghearele prin lucrurile mele, nu?

– Nu, presupun că nu. La fel ca în cazul în care aş fi crezut că te droghezi. Supravegherea parentală cuvenită.

– Oh, asta-i amuzant. *Acum* eşti brusc interesată de supravegherea parentală cuvenită?

– *Întotdeauna* mi-a…

– Corect. Ţi-a păsat. Haide, mamă, zău, mai avem două zile prin care să trecem împreună. Hai să nu dăm cu oiştea-n gard acum.

S-a ridicat de pe pat şi s-a dus în faţa mamei sale, poate că în drum spre baie, unde un test de sarcină de la Hamilton ThriftDrug îi confirmase odinioară Samanthei beleaua în care intrase, sau jos, în bucătărie, unde Samantha încercase odinioară să-şi convingă propria mamă că n-are nici un sens – nici un sens! – să aibă sau în nici un caz să păstreze acest bebeluş pe care nu-l dorise niciodată, nu-l dorise nici măcar o clipă, nu atunci, nu de atunci încoace, nu acum, şi când acel trup a trecut prin faţa ei s-a văzut, în mod şocant, pe sine: suplă şi dreaptă, cu păr castaniu subţire şi acel fel din neam de a se cocârja un pic, aşa cum era acum şi aşa cum fusese în acel moment de demult, când nu făcea decât să dorească, să spere, să aştepte ziua în care va putea să plece aşa cum era pe cale să plece Maria. Şi fără să înţeleagă ce face sau să ştie că o s-o facă, a prins încheietura mâinii fiicei sale şi a smucit-o tare, balansând puternic trupul legat de acea încheietură înapoi, într-un arc de cerc invizibil, şi pe când făcea asta s-a gândit la sine învârtind prin aer o copiliţă şi zâmbindu-şi una alteia în vreme ce amândouă se răsucesc
iar şi iar. Era ceva ce o mamă ar fi putut face cu fata ei, şi o fată cu mama ei, într-un film sau într-o reclamă de la televizor pentru rochii, sau plaje din Florida, sau otravă pentru buruieni care face curtea din spate un loc potrivit pentru joaca unui copil nevinovat, numai că Samantha nu-şi amintea să fi făcut vreodată asta, ca mamă care învârteşte sau ca fetiţă învârtită, iar şi iar, într-un arc perfect.

Capul Mariei s-a izbit de una dintre acele ghiulele de lemn ale patului vechi, şi trosnetul a fost atât de adânc şi de tare, încât a aşternut tăcerea peste lume.

A căzut ca un lucru uşor, care aproape că n-a scos nici un sunet, numai că uite-o acolo: jumătate pe preș şi jumătate pe lângă preşul vechi, împletit, care fusese cândva, pe când Samantha însăşi era tânără, pe hol în faţa uşii dormitorului părinţilor ei. A aşteptat ca fiica sa să se ridice, însă aşteptarea mergea pe o pistă paralelă cu altceva, care era înţelegerea absolută şi ciudat de calmă a faptului că ea pierise deja.

Plecată. Fugită. Evadată, la urma urmei.

Samantha trebuie să fi stat acolo un minut sau o oră, sau cea mai mare parte a acelei nopţi, uitându-se la chestia aia crâmpoţită care fusese cândva, demult, Maria, fiica sa. Şi ce irosire fusese! Ce exemplu de lipsă de sens, să aduci pe lume o fiinţă umană ca apoi să te simţi mai singură decât înainte, mai înfrântă, mai dezamăgită, mai nedumerită în privinţa a ceea ce însemna orice. Acest copil care niciodată nu se apropiase de ea și nu exprimase iubire, care niciodată nu arătase nici cea mai mică apreciere pentru ceea ce făcuse mama sa, lucrurile la care renunţase – nu de bunăvoie, sigur, dar cu resemnare, în mod responsabil – şi acum s-a ajuns la asta. Pentru ce?

Şi-a zis, la un moment dat din cea mai adâncă parte a nopţii: „S-ar putea să fiu în stare de şoc“. Dar n-a ţinut. Acel gând a căzut în spatele ei şi a rămas şi el nemişcat.

În seara aceea s-a nimerit ca Samantha să poarte tricoul verde pe care Maria nu-l mai voia. Era moale şi stătea pe ea aproape la fel cum stătuse pe fiica sa: aceiaşi umeri înguşti, acelaşi piept plat. A frecat bumbacul între degete până ce au început s-o doară. Mai era o bluză a fiicei sale care îi plăcuse întotdeauna, un tricou negru cu mâneci lungi care arăta lălâu şi confortabil şi avea glugă. S-a imaginat purtându-l şi s-a întrebat dacă cineva ar vedea-o şi ar întreba: „Nu-i bluza
Mariei?“ Ce ar zice? „A, Maria mi-a dat-o când a plecat la facultate.“ Însă acum Maria nu mai pleca la facultate. Cu siguranţă toată lumea o să ştie asta. Dar cine o să le spună?

„Eu nu le spun“, şi-a dat seama Samantha. N-avea să spună nimănui.

După aceea totul a fost evident. A terminat de împachetat lucrurile fiicei sale şi unele dintre cele proprii. A încuiat casa şi a pus totul în maşină şi a pornit spre vest, cât de departe spre vest călătorise înainte şi apoi mai departe. La Jamestown a luat-o spre sud şi, în cele din urmă, a părăsit statul New York, iar la sfârşitul acelei după-amiezi, pătrunsese adânc în Allegheny National Forest, pornind la fiecare cotitură pe drumul care părea mai puţin umblat. Într-un oraş numit Cherry Grove a văzut anunţul unei cabane de închiriat, aşa de izolată, încât proprietarul i-a spus să nu se ostenească dacă n-are vehicul cu tracţiune 4x4.

– Am un Subaru, a zis ea.

A plătit bani gheaţă pentru o săptămână.

A doua zi şi-a petrecut-o căutând cel mai bun loc şi în noaptea aceea a săpat o groapă cu un hârleţ cumpărat din Earlville. În noaptea următoare a adus cadavrul fiicei sale şi l-a lăsat acolo, adânc în pământ şi acoperit cu pietre şi tufe, după care a făcut duş, a dereticat prin cabană şi a lăsat cheia pe veranda din faţă, aşa cum i se spusese. Apoi s-a întors în maşina sa veche şi a lăsat şi asta în urmă.

PARTEA A PATRA

25. ATHENS, GEORGIA

– Trebuie să merg în Georgia, i-a spus Annei a doua zi după ce s-a întors din Rutland.

Mergeau pe jos de acasă spre Chelsea Market şi s-au luat imediat la harţă.

– Jake, e o nebunie. Să vorbeşti cu lumea prin baruri şi să te furişezi în casele şi birourile oamenilor!

– Nu m-am furişat.

– N-ai spus adevărul.

Nu. Dar a meritat. Aflase, în răstimp de douăzeci şi patru de ore, mai multe decât reuşise să-şi dea seama în câteva luni. Acum ştia cu ce avusese de-a face în realitate, sau cel puţin cu ce anume evitase să aibă de-a face în tot acest timp.

– Trebuie să existe altă cale, a zis ea.

– Sigur. Aş putea să merg înapoi în emisiunea *Oprah* la fel ca spiritul meu călăuzitor, James Frey, şi să-mi pun capul în piept şi să mă văicăresc despre „procesul“ meu, şi toată lumea va înţelege deplin, şi asta nu va distruge tot ce am realizat, şi nu va face ca filmul să fie anulat, ca să nu mai spun de noua carte, şi n-o să mă facă un paria pentru restul vieţii. Sau aş putea să-i cer Matildei sau lui Wendy să organizeze un fel de punere de cenuşă în cap în public, şi să facă din Evan Parker Marele Romancier American dispărut în mod tragic şi să-i ofere lui meritul pentru o carte pe care n-a scris-o. Sau poate doar s-o las pe ticăloasa asta să-mi arunce în aer cariera, şi reputaţia, şi mijloacele de trai.

– Nu sugerez nimic din toate astea, a zis Anna.

– Îmi dau seama acum cum pot s-o găsesc, sau măcar de unde să încep să caut. Nu-i momentul potrivit să-mi ceri să mă opresc.

– Ba e momentul potrivit. Pentru că o să fii rănit.

– O să fiu rănit dacă nu fac nimic, Anna. Ea nu vrea să fie dată în vileag mai mult decât vreau eu. Vrea să controleze lucrurile şi până acum asta a făcut. Dar cu cât aflu mai multe despre ea, cu atât mai mult pot redresa echilibrul. Sincer, e singurul lucru pe care îl am de partea mea.

– Dar de ce este încă „eu“? Şi eu am primit o scrisoare urâtă de la ea, îţi aminteşti? Şi chiar dacă nu primeam, ar trebui să ne ocupăm de asta împreună. Suntem căsătoriţi! Suntem parteneri!

– Ştiu, a recunoscut Jake jalnic.

Poate că nu înţelesese deplin impactul propriilor eschivări asupra Annei, sau măcar răul pe care l-a produs în căsnicia lui nouă-nouţă, nu până ce a fost silit

să mărturisească. Şase luni de ascundere a existenţei lui TalentedTom (ca să nu mai vorbim de existenţa lui Evan Parker însuşi) îl măcinaseră – acea parte o înţelegea –, dar acum a văzut riscul pe care şi-l asumase cu ea, şi partea cea mai rea era că probabil încă nu i-ar fi spus nimic din toate astea

dacă n-ar fi fost silit s-o facă. Era o acuzaţie cumplită despre ceea ce rămânea din personajul său, şi avea toate motivele să fie supărată pe el, dar, cu toate că recunoştea asta, spera ca mărturisirile din seara dinainte să slujească, în ultimă instanţă, la îmbunătăţirea lucrurilor. Poate că faptul că o primise pe Anna în cercul Infernului său personal, chiar şi fără voia lui, avea să-i lege mai strâns. Trebuia să spere asta. Dorea cu disperare să ajungă la capătul poveştii, iar când ajungea, jurase s-o ia de la capăt pe curat – cu Anna şi cu tot restul.

– Trebuie să merg în Georgia, a zis Jake iar.

Îi spusese deja despre avocatul din Rutland, William Gaylord, Esquire, care acţionase împreună cu reprezentanţii din alt stat ai vânzătoarei. Îi spusese despre Rose Parker, care avea vârsta potrivită şi locuise cândva în Arthens, Georgia. Acum i-a spus ce aflase cheltuind cinci dolari pentru un permis online de douăzeci şi patru de ore pe Vermont Town Clerks Portal: numele şi adresa acelui avocat din afara statului, un anume Arthur Pickens, Esquire. Tot din Athens, Georgia.

– Şi? a zis Anna.

– Ştii ce mai este în Athens, Georgia? O universitate imensă.

– Păi, bine, dar asta nu prea e o dovadă incontestabilă. Mai degrabă o mare coincidenţă.

– Bine, dacă e o coincidenţă, atunci o să aflu asta. Şi apoi mă pot resemna s-o las pe femeie să ne distrugă vieţile. Dar mai întâi vreau să ştiu dacă este încă acolo, sau, dacă nu, vreau să ştiu unde s-a dus când a plecat.

Anna a clătinat din cap. Ajunseseră la intrarea în Chelsea Market de pe Ninth Avenue, şi un şuvoi de lume se scurgea afară.

– Dar de ce nu poţi doar să-l suni pe omul acela? De ce chiar trebuie să zbori până acolo?

– Cred că am mai multe şanse să-l întâlnesc dacă pur şi simplu mă înfiinţez acolo. Asta a părut să meargă în Vermont. Poţi veni cu mine, să ştii.

Dar ea nu putea. Trebuia să se întoarcă la Seattle să termine cu lucrurile depozitate şi să se ocupe de o ultimă treabă la KBIK. Deja amânase de două ori, şi acum şeful ei de la studioul de podcast îi ceruse Annei să nu vină mai târziu în cursul lunii iunie (când se însura şi mergea în luna de miere în China) sau în iulie (când avea să fie la o conferinţă despre podcasturi în Orlando). Anna îşi programase călătoria în săptămâna următoare şi Jake n-a putut s-o convingă să-şi schimbe planurile, aşa că a renunţat să încerce şi a rămas o tensiune perceptibilă între ei. Şi-a rezervat biletul de Atlanta pentru lunea următoare şi apoi şi-a petrecut zilele rămase terminând revizuirile pentru Wendy. A trimis manuscrisul duminică noaptea, târziu, iar când a deschis din nou telefonul după ce avionul a aterizat în Atlanta, a doua zi după-amiază, a găsit un e-mail care îl anunţa că manuscrisul a intrat în lucru. Aşa că acea povară anume, cel puţin, i-a căzut de pe umeri.

Atlanta era un oraş prin care trecuse de două ori în turneele cu cartea, dar nu-l vizitase cu adevărat. A închiriat o maşină de la aeroport şi a pornit spre Athens, în nord, trecând prin Decatour, unde în urmă cu multe luni, când

Crib se ivise în conştiinţa naţională, a participat la un festival de carte şi a trăit prima sa „intrare aplaudată“. Îşi amintea acea zi – cu doar doi ani înainte – şi impresia ciudată, decorporalizată, că e cunoscut de cineva (în acest caz, de mulţi „cineva“) pe care el însuşi nu-i cunoştea, şi acea minunare că el chiar a scris o carte pe care străinii dădeau bani şi îşi petreceau timpul citind-o şi le plăcea destul de mult ca să intre în DeKalb County House anume ca să-l vadă şi să-l audă pe el spunând, probabil, ceva interesant. Ce distanţă de la acel moment îmbătător până acum, şi-a zis Jake, trecând de indicatoarele de ieşire pentru Decatour pe 285. S-a întrebat dacă i se va îngădui să fie mândru de cartea sa nouă când o să apară, sau dacă va mai fi în stare vreodată să scrie ceva după acest calvar, chiar dacă reuşea, cumva, să aducă situaţia la o încheiere paşnică. Şi dacă nu, dacă această femeie reuşea să-l îngenuncheze, făcându-l de ruşine în faţa colegilor lui, şi cititorilor, şi a tuturor celor care îşi aduseseră reputaţia profesională în sprijinul reputaţiei lui, Jake se întreba cum ar mai putea ţine capul sus în lume, nu doar ca scriitor, ci ca persoană.

Cu atât mai multe motive să găsească răspunsurile pentru care venise.

Până să ajungă la Athens era prea târziu ca să mai facă altceva decât să mănânce, aşa că s-a cazat la hotel şi a ieşit la un grătar, însemnând pe hartă, în vreme ce aştepta costiţele şi berea, locurile pe care trebuia să le viziteze. Era înconjurat de tinere blonde cu bluze roşii pe care scria UGA. Aveau voci muzicale, cherchelite, şi sărbătoreau împreună o victorie evident neacademică, şi s-a gândit cât de deosebită de aceste tinere, ce-i drept, frumoase, era soţia sa şi cât de norocos este că s-a însurat cu Anna, chiar dacă Anna era clar nefericită din pricina alegerilor făcute de el şi supărată pe el, în general. S-a gândit că în fiecare dimineaţă după ce soţia sa pleca la lucru găsea un cuib de păr lung şi cenuşiu încolăcit în scurgerea duşului, a cărui scoatere îi dădea o satisfacţie intensă, chiar dacă, ce-i drept, ciudată. S-a gândit că locuinţa lor este caldă, plină de culoare şi confortabilă – nici una dintre faţete nefiind ceva ce reuşise să realizeze de unul singur – şi că frigiderul şi congelatorul erau pline de mâncare delicioasă; supe, şi tocane, şi chiar pâine făcute în casă. S-a gândit la motan, Whidbey, şi la satisfacţia specială de a locui împreună cu un animal (primul lui animal de companie, după un hamster care a trăit dureros de puţin, când era copil) şi la felurile în care animalul catadicsea uneori să-şi manifeste recunoştinţa pentru viaţa lui extrem de plăcută. S-a gândit la adăugarea treptată de oameni noi şi plăcuţi în viaţa lor de cuplu – unii din lumea scriitorilor (de compania cărora se putea bucura ca persoane acum, când nu mai avea motive să-i invidieze) şi unii, din noile sfere ale media în care Anna începea să pătrundă. Toate astea subliniau impresia intensă că intrase în cea mai bună perioadă a vieţii sale.

Acum, bându-şi berea şi mâncând costiţele fripte pe grătar, în vreme ce fetele din gaşca de studente scheunau la masa de alături, s-a minunat de norocul celor întâmplate: adaosul la turneul ticsit de evenimente, pe care Otis (chiar a trebuit să încerce să-şi amintească numele persoanei de

contact a turneului!) îl acceptase în numele lui, interviul în direct enervant, aproape insultător, invitaţia absolut spontană la cafea şi, mai presus de orice, neprevăzutul curaj al cuiva dispus să-şi dea peste cap viaţa şi să i se alăture, lăsând în urmă atât de multe. Şi iată-l aici, după mai puţin de un an, însurat cu această femeie înţeleaptă şi adorabilă, cu o nouă viaţă şi un nou roman care nu avea nici un strop de compromis în conceperea lui, privind în viitor la toate felurile de împlinire.

Dacă ar putea să-i lase în urmă pe Evan Parker şi familia lui îngrozitoare!

26. BIATA ROSE

De dimineaţă, s-a dus în campusul UGA şi a ajuns la registratură, unde a cerut dosarul unei studente pe nume Rose Parker, din West Rutland, Vermont. Avea pregătită o poveste – nepoată înstrăinată, bunic pe moarte –, dar nimeni nu l-a întrebat nimic, nici măcar nu i-a cerut vreun act de identitate. Pe de altă parte, nu i-au fost oferite decât informaţiile permise conform a ceva care se numea Buckley Amendment şi, dacă păreau sărace în comparaţie cu toate întrebările pe care le avea Jake, în acelaşi timp erau un buchet de fapte minunat de concrete. În primul rând, că Rose Parker se înscrisese la Universitatea Georgia din Athens în septembrie 2012 fără să-şi fi declarat o specializare principală. În al doilea rând, că ceruse şi primise o derogare de la cerinţa ca studenţii din anul întâi să locuiască într-un cămin din campus (ca bonus bine-venit, adresa din afara campusului dată de universitate se potrivea cu una dintre căutările lui precedente pe internet). În al treilea rând, după acel unic an, în toamna lui 2013, nu mai exista vreo Rose Parker printre cei 37 000 de studenţi înscrişi la universitate. Nu mai este nevoie să spunem că registratura nu avea vreo adresă ulterioară sau vreo informaţie de contact actuală, iar dacă situaţia şcolară a lui Rose fusese trimisă vreodată altei instituţii de învăţământ, în sprijinul unei cereri de transfer, acea informaţie nu se încadra în parametrii permişi pentru el.

A ieşit în dimineaţa de iunie şi s-aşezat pe una dintre băncile de lemn din faţa corpului de clădire Holmes-Hunter. Era atât minunat, cât şi întrucâtva tulburător, să-şi imagineze acea persoană mergând pe cărările studenţeşti, poate şezând chiar pe această bancă din faţa clădirii evident în stilul plantaţie din care tocmai ieşise el. Să fi fost ea încă în Athens? Era posibil, cu siguranţă, însă Jake bănuia că plecase demult spre alt oraş din alt stat, făcând cine ştie ce altceva în vreme ce susţinea o campanie obsesivă împotriva lui şi a cărţii lui.

Jake a găsit birourile lui Arthur Pickens, Esquire, pe College Avenue şi s-a aşezat pe terasa unei cafenele la câteva clădiri mai în sus ca să-şi adune gândurile. Tocmai se uita la unele dintre informaţiile clar dezgustătoare despre Pickens culese în zilele care trecuseră de la vizita sa la celălalt Esquire din Rutland, Vermont, când a văzut un tată evident furios împingându-şi fiul de vârsta facultăţii, îmbrăcat cu de acum familiara ținută roşie de la UGA, în biroul avocatului. Cei doi au stat înăuntru mult timp şi când au ieşit, în sfârşit, Jake s-a ridicat de la masă, a intrat pe aceeaşi uşă şi s-a pomenit la poalele unei scări abrupte. La etaj, uşa de sticlă a biroului era descuiată şi înăuntru un bărbat rumen la faţă stătea la un birou masiv de mahon. În spatele lui: rafturi cu cărţi de drept, atât de curate, încât păreau să nu fi fost deschise niciodată. Asta nu era nepotrivit cu ceea ce aflase despre Arthur Pickens, Esquire.

Bărbatul s-a încruntat. Şi Jake s-a încruntat. Apoi şi-a amintit că el trebuia să spună prima replică.

– Domnul Pickens?

– Eu sunt. Şi dumneavoastră sunteţi?

– Jacob Bonner.

Jake a traversat încăperea cu mâna întinsă. Juca rolul unui sudist rafinat, în aproximarea yankee.

– Îmi pare rău că n-am sunat înainte. Dacă sunteţi ocupat, pot să revin.

Însă Pickens a rămas aşezat. N-a întins mâna. Părea să arate faţă de Jake mai multă dezaprobare decât ar fi meritat până şi cineva care vine neanunţat.

– Nu cred că va fi nevoie, domnule Bonner. N-o să vă pot ajuta nici dacă reveniţi altă dată.

Cei doi s-au privit lung. Jake şi-a lăsat mâna în jos. În cele din urmă a reuşit să zică:

– Mă scuzaţi?

– Vă cer scuze că vă scuzaţi. Însă confidenţialitatea avocat-client face să-mi fie imposibil să vă răspund la întrebări.

– Vreţi să spuneţi că ştiţi deja despre ce am venit să vorbesc cu dumneavoastră?

– N-am dreptul să răspund la asta, a zis Pickens.

– Şi, ca să fie clar, ştiţi şi la care dintre clienţii dumneavoastră se referă întrebările mele.

– Din nou, n-am să răspund.

Jake, cu toată anticiparea şi mai ales în ciuda orei pe care o petrecuse aşteptând în cafeneaua de pe stradă, nu luase în considerare acest scenariu anume. Ca urmare, era pus la podea.

– Aşa încât vă invit respectuos să plecaţi, domnule Bonner, a adăugat Pickens.

Şi s-a ridicat în picioare.

Se părea că sunt picioare foarte lungi sub acel birou, şi s-au desfăşurat când avocatul s-a ridicat. La înălţimea lui considerabilă, arăta din cap până în picioare a floarea bărbăţiei sudiste, de la trupul atletic până la faţa roşie şi părul pieptănat pe spate, un pic prea uniform castaniu ca să fie cu totul natural. A stat aşa, aplecat în faţă, cu braţele sprijinite pe birou, cu un zâmbet ciudat de lipsit de ostilitate, dar evident aşteptând ca Jake să plece fără să mai spună nimic.

În schimb, Jake a traversat încăperea şi s-a aşezat pe unul dintre scaunele din faţa biroului.

– Am hotărât să angajez un avocat, a zis. Sunt hărţuit şi ameninţat şi aş vrea să deschid un proces de calomnie.

Pickens s-a încruntat. Poate că ceea ce i se spusese nu includea şi partea cu hărţuirea, ameninţările şi defăimarea.

– Am motive să cred că hărţuirea a început aici, în Athens, şi am nevoie de un avocat local care să acţioneze în numele meu.

– Aş fi încântat să vă trimit la altcineva. Cunosc câţiva avocaţi excelenţi aici, în Athens.

– Dar *dumneavoastră* sunteţi un avocat excelent, domnule Pickens. Vreau să spun, cu siguranţă aşa păreţi să fiţi, dacă cineva nu se uită prea atent.

– Ce vrea să însemne asta? a zis Pickens tăios.

– Păi, este evident că ştiţi cine sunt. Presupun că asta înseamnă că ştiţi şi că sunt scriitor. Scriitorii fac cercetare. Şi, desigur, am făcut cercetări legate de dumneavoastră.

Pickens a încuviințat din cap.

– Mă bucur să aud asta. Evaluările mele online sunt excelente.

– Absolut corect! a zis Jake. Absolvent la Duke University. Vanderbilt Law. Lucruri cu adevărat bune. Mă rog, a fost chestia aceea cu frauda la Duke, dar era vorba de întreaga frăţie. Nu pare corect să vă evidenţieze. Şi apoi aţi avut acel incident cu fiica unui client. Şi propriile amenzi pentru şofat în stare de ebrietate. Dar cine n-are amenzi pentru şofat în stare de ebrietate, nu-i aşa? De asemenea, sunt sigur că poliţiştii din Clarke County erau cu ochii pe un avocat al apărării cu atât succes ca dumneavoastră. Totuşi, a fost la mustaţă cu baroul din Georgia.

Pickens s-a aşezat. Era atât de livid, încât faţa îi luase o nuanţă şi mai întunecată de roşu.

– Oricum, cred că majoritatea oamenilor se opresc la Facebook sau Yelp atunci când caută un avocat. Probabil sunteţi în ordine.

– Acum cine hărţuieşte şi ameninţă? a zis Pickens. V-am cerut deja să plecaţi.

– Rose Parker este persoana care a spus că s-ar putea să vin la dumneavoastră?

Nici un răspuns.

– Ştiţi unde se află acum?

– Domnule Bonner, v-am cerut de mai multe ori să plecaţi. Acum voi telefona la poliţie. Atunci şi dumneavoastră veţi putea avea o plângere penală înregistrată aici, în Clarke County.

Jake a oftat. S-a ridicat în picioare.

– Ei bine, sunt sigur că ştiţi ce faceţi. Sunt doar îngrijorat că atunci când vor veni să vă vorbească despre crimele din Vermont vor ieşi la iveală toate acele chestii vechi despre dumneavoastră. Dar presupun că v-aţi împăcat cu acest gând.

– Nu ştiu nimic despre vreo crimă din Vermont. N-am pus niciodată piciorul în Vermont. N-am fost niciodată la nord de linia Mason-Dixon.

A spus asta cu atâta mândrie, încât chiar a rânjit. Ce ratat jalnic!

– Ei bine – Jake a ridicat din umeri –, e în ordine, deşi nu cred că atunci când vor veni acei investigatori yankei o să scăpaţi de ei doar cerându-le să plece. Cred că veţi avea nevoie să vă angajaţi propriul reprezentant. Poate unul dintre acei avocaţi excelenţi la care eraţi pe cale să mă trimiteţi. Poate cine s-a ocupat de acele acuzaţii de şofat în stare de ebrietate sau de treaba cu adolescenta. Şi probabil că vă voi menţiona în procesul pe care îl

voi deschide. Ştiţi, când o să vă dau în judecată clienta pentru prejudicii. Aşa că, poate, dacă vă reprezintă şi pentru asta, vă vor face un rabat.

Domnul Arthur Pickens părea gata să explodeze.

– Dacă vreţi să vă irosiţi banii pentru un proces neserios, n-aveţi decât. Cum spuneam, confidenţialitatea avocat-client mă împiedică să dau orice informaţie despre clientul meu. Vă rog să plecaţi.

– Oh, aţi dat destule informaţii, a zis Jake. Aţi confirmat că sunteţi încă în contact cu clienta dumneavoastră, Rose Parker. N-aveam cum să ştiu asta când am intrat, acum câteva minute, aşa că apreciez asta.

– Dacă nu plecaţi imediat, o să sun la poliţie.

– Bine, a zis Jake, ridicându-se alene în picioare. Dacă asta nu încalcă o *linie etică*, sper că o să-i spuneţi clientei dumneavoastră că, dacă nu termină cu e-mailurile, şi scrisorile, şi postările, o să mă duc la poliţia din Vermont cu tot ce am aflat. Şi asta include vreo două lucruri care mă deranjează în privinţa morţii lui Evan Parker.

– Habar n-am cine este, a zis Pickens, ţinându-şi cu greu firea.

– Fireşte. Însă, dacă clienta dumneavoastră l-a omorât, şi dacă aţi fost implicat, vă garantez că o să ajungeţi la nord de linia Mason-Dixon, pentru că acolo sunt tribunalele yankeilor. Şi închisorile yankeilor. Arthur Pickens, Esquire, părea că nu mai este în stare să vorbească. Ei bine, atunci, la revedere. A fost o plăcere.

Jake a plecat, cu furia şi adrenalina vâjâind prin el. Dintre lucrurile uluitoare pe care tocmai le spusese unui om complet străin aflat la locul lui de muncă, aproape sută la sută fuseseră neplanificate, cu toate că avusese cu siguranţă la dispoziţie de zile întregi toate faptele importante. Slăbiciunile morale ale lui Pickens, alături de cele ale colegilor din frăţie, fuseseră prezentate în nu mai puţin de patru articole în ziarul studenţilor de la Duke, cu numele şi grupa tuturor celor implicaţi. Situaţia delicată cu fiica de nouăsprezece ani a clientului (legală, însă obscenă) apăruse pe Facebook prin grija fetei şi a mamei ei, iar amenzile pentru şofat în stare de ebrietate apăruseră imediat într-o căutare elementară pe internet. (De fapt, ar fi trebuit să fie radiate, cumva, şi-a zis Jake. Poate că nu era chiar aşa de bun avocat.)

Nu plănuise să pomenească deloc moartea lui Evan Parker, ca să nu mai vorbim de sugestia că ar fi fost altceva decât o supradoză accidentală pe care şi-a administrat-o singur; cât despre riscul juridic cu care s-ar putea confrunta Pickens ca rezultat al delictelor comise, teoretic, de clienta lui în Vermont, ştia că este pe teren nesigur. Jake nu ştia ce s-ar întâmpla dacă ar intra în secţia de poliţie locală din Rutland cu îngrijorarea sa în privinţa unei supradoze de droguri de acum cinci ani, dar trebuia să presupună că n-ar fi fost luat foarte în serios, şi era foarte puţin probabil ca poliţia statală din Vermont să trimită investigatori în West Rutland, ca să nu mai vorbim de Athens, Georgia. Mai mult, avea o puternică bănuială că Arthur Pickens nu trebuia să se teamă cine ştie cât de o investigaţie oficială, iar clienta sa nu cu mult mai mult, dar fusese nespus de satisfăcător să rostească vorbele

„închisoarea yankeilor“ în acel birou, şi furia pe care o simţise acolo părea că nu face decât să se închege cu fiecare pas pe care îl făcea.

De fapt, era uimit de ceea ce se petrecuse între el şi Pickens şi, într-un fel, recunoscător că nu avusese şansa să chibzuiască şi să-şi tempereze răspunsul înainte să reacţioneze. Nu că ar fi fost prea optimist când a păşit în
biroul avocatului, dar nu se aşteptase să fie blocat înainte să poată pune măcar prima întrebare. Avea de gând să tatoneze, poate să sugereze că e interesat să angajeze un avocat, iar când ar fi fost întrebat de amănunte despre plângerea sa, să descrie activităţile lui TalentedTom şi să manevreze în aşa fel încât să dezvăluie numele Rose Parker. Apoi, dacă Pickens refuza să-i ofere modalitatea de a-i contacta clienta, avea să plece, poate cu o variantă a mesajului pe care reuşise să-l formuleze, chiar dacă nu cu atâta forţă. Acum îşi dădea seama că de luni întregi, încă din acea zi, în maşină spre aeroportul Seattle, când citise primul dintre acele mesaje îngrozitoare, fusese în postură defensivă, adunându-şi forţele pentru următoarea comunicare, în vreme ce nădăjduia, împotriva oricărei logici, că nu va mai veni vreuna. Că asta îl costase mult şi acum, pentru prima dată, simţea furia pură pe care reuşise s-o acumuleze în această perioadă, profundul resentiment faţă de persoana care avea impresia că e treaba ei şi are dreptul să-l chinuiască şi să-l persecute, doar pentru că el a găsit o poveste şi a şlefuit-o într-o naraţiune frumoasă şi captivantă, exact aşa cum au făcut scriitorii întotdeauna! Totuşi, fusese ceva la acel tip, cu faţa lui roşie, şi părul cănit, şi biblioteca plină cu cărţi de drept, şi blocada preventivă. Ceva care l-a înhăţat pe Jake de beregată şi l-a făcut să vorbească într-o limbă pe care se poate s-o fi învăţat de la TalentedTom însuşi. Nu, oamenii ăştia n-aveau să-i mai facă probleme. Sau, dacă o făceau, şi el avea să le răspundă cu aceeaşi monedă.

De-acum virase pe West Hancock Street şi se apropia de adresa pe care o găsise întâi în Rutland Free Library. Nu trecuse decât un pic mai mult de o săptămână de când o eliminase firesc pe acea Rose Parker din Athens, Georgia, ca neimportantă pentru saga în curs de desfăşurare a lui Evan Parker şi ca îngerul lui răzbunător. Acum acea adresă, un complex de apartamente numit Athens Gardens de pe Dearing Street, era cea mai mare speranţă care îi rămânea să găsească o legătură cu oricine o fi ea acum, nu că ar fi fost destul de naiv ca să se aştepte la o adresă la care să i se trimită corespondenţa sau orice altă legătură între ea și un locatar actual. Într-un oraş universitar ca Athens, şase ani care trec înseamnă o schimbare completă a studenţilor în numeroase complexe de apartamente din oraş, dar presupunea că încă ar mai fi fost posibil să găsească pe cineva care să-și fi amintit această persoană: o descriere, o amintire, orice ar fi putut să-l aducă mai aproape de găsirea ei.

Athens Gardens era o versiune schematică a opţiunilor de lux pe care le văzuse deja prin oraş, complexe de locuinţe care aveau în faţă pavilioane de club şi unde se zăreau prin porţile de fier piscine şi terenuri de tenis. Pe

de altă parte, acesta arăta ca o fabrică din cărămidă roşie convertită, sau un mic complex de birouri ocupat de firme aflate într-un uşor declin. În faţă era o pancartă cu reclama la dotările din Athens Gardens (controlul dăunătorilor şi luarea gunoiului incluse în chiria lunară, curăţenie contra unei taxe neînsemnate) şi configuraţia unor apartamente cu unul, două sau trei dormitoare. Jake nu avea îndoieli în privinţa tipului de apartament pe care l-ar fi putut alege Rose Parker în toamna lui 2012, după ce s-a dat peste cap să evite prezenţa unei colege de cameră în campus. Locuise singură aici, în Athens Gardens. Fusese rezervată, în vreme ce vechea sa viaţă se desprinsese şi căzuse.

Exista un birou al administraţiei chiar după intrarea principală şi a găsit o femeie aşezată la un birou, lucrând la computer. Avea o tunsoare paj ţeapănă, care nu făcea decât să-i accentueze faţa foarte plină, şi o expresie prestabilită care spunea: „Nu-mi placi, dar sunt plătită să mă prefac că da“. Când Jake a intrat, ea i-a oferit un zâmbet cu totul nesincer. Totuşi, era mult mai călduros decât cel pe care îl primise de la Arthur Pickens, Esquire.

– Bună. Sper că nu te deranjez.

Părea să fie cam de vârsta lui Jake. Poate mai bătrână.

– Deloc, a zis. Cu ce te pot ajuta?

– Mă uit la câteva variante pentru fiica mea. La toamnă va fi în anul doi. Abia aşteaptă să scape de cămin.

Femeia a râs.

– Aud asta de multe ori.

S-a ridicat în picioare.

– Sunt Bailey, a zis, întinzându-i mâna.

– Bună. Sunt Jacob.

Şi-au strâns mâinile.

– Am spus că o să mă uit la câteva locuri cât este ea la cursuri. Va trebui să mă întorc cu ea dacă văd ceva care capătă aprobarea tatălui. I-am cerut sfatul vărului meu. Fiica lui a locuit aici acum câţiva ani.

– Aici, la Athens Gardens?

– Da. A zis că locul e sigur. Siguranţa e ceea ce caut, de fapt.

– Sigur! Eşti tatăl ei! a zis Bailey, ieşind de după birou. Avem o mulţime de taţi. Nu le pasă câte biciclete fixe sunt în sala de sport. Vor să ştie că fetele lor sunt în siguranţă.

– Absolut corect, a încuviinţat din cap Jake. Nu vreau să ştiu ce culoare are covorul. Vreau să ştiu dacă uşile se încuie, dacă este un paznic, genul ăsta de lucruri.

– Nu că n-am avea o sală de sport foarte drăguţă. Şi o piscină tare frumuşică.

Jake, care văzuse piscina când venea pe stradă, era de altă părere.

– De asemenea, nu vreau nimic în apropiere de Washington Street. Atâtea baruri.

– O, aşa e. Femeia şi-a dat ochii peste cap. O sută în centrul oraşului, ştiai asta? E o nebunie sâmbătă seara. De fapt, e o nebunie în majoritatea

serilor. Deci. Ai vrea să vezi câteva apartamente?

Era unul cu două dormitoare, sărăcăcios, care încă avea covoarele pătate ale locatarilor plecaţi de curând (oameni foarte setoşi, dacă acea colecţie de sticle de pe dulapurile din bucătărie era un semn). Era unul cu un dormitor, care mirosea a *pot-pourri* cu scorţişoară. Mai avea unul cu un dormitor care avea locatar. Jake era aproape sigur că Bailey n-ar fi trebuit să îl arate cuiva.

– Ziceai că fata ta vrea unul cu un dormitor?

– Da. A avut o colegă îngrozitoare în acest an. Din alt stat.

– Ah, a zis Bailey.

Se părea că nu-i nevoie să spună mai mult.

– De când există acest loc? a întrebat el, şi ea i-a spus că de aproape douăzeci de ani, cu toate că el ştia deja asta din cercetarea făcută.

Mai ştia şi că în tot oraşul Athens cartierele negrilor fuseseră rase cu buldozerul, aşa încât complexele de apartamente ca acesta (cele mai multe dintre ele, mult mai frumoase decât acesta) să poată fi ocupate în principal de studenţi albi. Dar se afla aici pentru o istorie mai particulară.

– Şi tu? De cât timp lucrezi aici?

– Doar de doi ani. Înainte mă ocupam de unul dintre celelalte locuri. Avem patru ale firmei noastre, toate în Athens.

– Drăguţ, a zis Jake. Cum ziceam, fata vărului meu a locuit aici. A avut o experienţă plăcută, cred. O chema Rose Parker. Probabil nu ţi-o aminteşti.

– Rose Parker? Bailey s-a gândit un pic. Nu, nu sună cunoscut. Carole ar putea să-şi amintească. Carole este femeia care face curăţenie aici. E o taxă suplimentară, a lămurit ea.

– Aha. Să faci curat pentru o ceată de studenţi. Trebuie să fie muncă grea.

– Carole îşi iubeşte munca, a zis Bailey, un pic în defensivă. E ca o cloşcă.

– O, sigur.

Nu mai ştia ce să spună. A lăsat-o să-i arate alt apartament cu un dormitor, şi săliţa de sport jalnică, şi piscina, unde doi puşti tocmai se aşezau pe şezlonguri ieftine. Când l-a invitat să se întoarcă în birou ca să-i dea o broşură şi un exemplar din codul de comportament, el şi-a dat seama că e pe cale să plece din Athens Gardens fără lucrul pentru care venise, care era orice, cât de mic. Bailey încerca să programeze o întâlnire pe a doua zi cu el şi imaginara lui fiică, dar a doua zi el avea să fie acasă, în Greenwich Village, fără mare lucru pe care să i-l arate Annei care era foarte îngrijorată.

– Ascultă, a zis Jake. Trebuie să-ţi cer scuze.

Ea a devenit pe loc prudentă. Şi cine ar fi putut s-o învinovăţească?

– Da?

Încă nu ajunseseră în birou. Se aflau pe una dintre potecile dintre piscină şi clădirea principală a complexului, unde era biroul.

– Fiica mea şi-a găsit deja un loc care îi place.

– Înţeleg, a zis Bailey, care părea să se fi aşteptat la ceva mai rău.

– Voiam să văd acest loc pentru că – vărul de care am pomenit, el m-a rugat.

Bailey s-a încruntat.

– A cărui fiică a locuit aici.

– Da, între 2012 şi 2013. Nu mai ştie nimic de ea de doi ani. E foarte îngrijorat. M-a rugat să vin. Ştie că sunt puţine şanse, dar, ştii, de vreme ce oricum eram în oraş… Doar în speranţa că a păstrat legătura cu cineva de aici…

– Înţeleg, a zis Bailey din nou. Ştie, a şovăit ea, dacă ea mai este…

– E activă pe – a făcut ironic în aer semnul ghilimelelor – *reţelele sociale*. Ştie că trăieşte undeva în Midwest. Dar nu răspunde la nici un fel de abordare. Şi-a zis că, dacă reuşesc să găsesc pe cineva cu care a păstrat legătura, ştii tu, i-ar putea transmite un mesaj. Personal, n-am crezut că sună prea promiţător, dar… dacă ar fi fata mea…

– Da. Ce trist!

Un moment ea n-a spus nimic şi Jake şi-a zis că fie povestea lui, fie felul în care şi-a jucat rolul n-a nimerit la ţintă, dar apoi Bailey a vorbit.

– Cum spuneam, eu am fost până anul trecut la altă proprietate. Cât despre locatarii noştri, cam optzeci
la sută dintre ei sunt studenţi la UGA, majoritatea la studii de licenţă, aşa că dacă erau aici odată cu fiica vărului tău, au plecat demult. Doi masteranzi au stat mai mult, dar nu cred că avem acum vreunul care a fost aici în 2013.

– Femeia de care pomeneai mai înainte, cu curăţenia?

– Da, a încuviințat din cap Bailey.

A luat telefonul şi a trimis un mesaj.

– E aici azi. N-am văzut-o, dar a început la ora unu. O rog să vină la uşa din faţă.

El i-a mulţumit, poate un pic prea călduros, şi s-au dus împreună în zona recepţiei din faţa biroului ei. Când au ajuns acolo, o femeie solidă într-un hanorac roşu decolorat cu inscripţia Bulldawg era deja acolo.

– Carole, bună, a zis Bailey. El este domnul…

– Jacob, a zis Jake.

– Carole Feeney, a zis Carole, evident îngrijorată.

– Nu e nici o problemă, a zis Bailey. Acest om încearcă să găsească o fată care a locuit aici acum câtva timp.

– Fiica vărului meu, a confirmat Jake. N-a putut să dea de ea. E îngrijorat.

– Of, pe cinstea mea, da, a zis Carole, pe deplin cloşcă, aşa cum fusese etichetată.

– Înainte de venirea mea, a zis Bailey. Dar ziceam că poate tu îţi aminteşti?

– N-am putea oare…

Jake s-a uitat în jur. Nu i-a scăpat faptul că Bailey nu-şi oferea biroul pentru acest interviu. Acum, că Jake nu mai era un client potenţial, era clar că ea nu voia să-și sacrifice spaţiul, sau poate că nu-şi mai dorea să fie închisă într-o încăpere cu el. Însă erau două scaune într-un salon mohorât

aflat alături. În turul făcut, Bailey îi zisese camera comună. Acum el a arătat într-acolo.

– Ai câteva minute?

– Sigur, sigur, a zis Carole.

Era palidă, cu o pădure de negi întunecaţi pe ambele clavicule. Lui Jake îi era greu să nu se uite la ei.

– Ei bine, noroc, a zis Bailey. Gândeşte-te la noi dacă locul ales de fiica ta nu e bun.

– Îţi mulţumesc frumos, a zis Jake. Aşa o să fac.

N-avea s-o facă. Până şi ea ştia asta.

În salon, el s-a aşezat pe unul dintre fotoliile vechi, care era atât de incomod precum arăta, iar Carole Feeney s-a aşezat pe celălalt. Părea deja că o jeleşte pe fata fără nume de „acum câtva timp“ a cărei familie nu putea să dea de ea, şi îi era teamă să afle cine era.

– Deci, cum spuneam, fata vărului meu a locuit aici în anul întâi. Asta era 2012–2013.

– Anul întâi? De obicei sunt în căminele din campus.

– Aşa am înţeles. A făcut rost de un soi de derogare.

Ochii ei s-au mărit.

– Stai, e Rose? Vorbeşti despre Rose?

Jake a părut să-şi piardă răsuflarea. Nu se aşteptase să fie aşa de repede. Acum nu prea ştia ce să zică.

– Mda. Rose Parker.

– În 2012 ai zis? Pare corect. A dispărut? Biata Rose!

Biata Rose. Jake a reuşit să încuviinţeze din cap.

– Of, pe cinstea mea. E atât de trist. Mama ei a murit, ştii.

Jake a încuviințat din cap. Însă nu prea ştia.

– Da. A fost o mare tragedie. Îţi aminteşti despre Rose ceva care ar putea să-l ajute pe tatăl ei s-o găsească?

Carole şi-a încrucişat mâinile în poală. Erau mâini mari şi, deloc surprinzător, aspre.

– Păi, era matură, desigur. Nu avea multe în comun cu majoritatea celorlalţi studenţi. Nu umbla prin baruri. Nu se ducea la meciuri, cred că nu. Nu juca Rush[46]. Nu-i făceam curăţenie, aşa că nu intram la ea decât din când în când. Cred că venea din nord.

– Vermont, a confirmat Jake.

– Aşa.

El a aşteptat să continue.

– Cele mai multe dintre fetele astea au patul acoperit cu animale de pluş, de parcă ar avea şase ani. Fiecare centimetru de perete are postere. Perne ornamentale peste tot. Un mini-frigider în fiecare cameră, nu cumva să facă mai mult de câţiva paşi ca să-şi ia o cutie de suc. Prin unele dintre aceste apartamente abia te poţi mişca din pricina tuturor lucrurilor pe care

le aduc. Rose şi-l păstra pe al ei simplu şi era o persoană ordonată. Cum ziceam, matură.

– Vorbea vreodată de altcineva din familia ei?

Carole a clătinat din cap.

– Nu-mi amintesc asta, nu. N-a pomenit niciodată un tată. Vărul tău?

– N-au fost împreună părinţii. Nu, în cea mai mare parte a vieţii lui Rose, a zis Jake, gândind repede. Probabil de aceea.

Femeia a încuviințat din cap. Avea două cosiţe subţiri de păr portocaliu foarte deteriorat.

– N-am auzit-o vorbind decât de mamă. Dar, desigur, lucrul acela îngrozitor tocmai i se întâmplase mamei sale, chiar înainte ca ea să ajungă aici. Probabil că numai la asta se gândea.

Şi-a scuturat capul.

– Ce oribil!

– Vorbeşti despre… incendiu, da? a zis Jake. A fost într-un accident de maşină?

Şi-a dat seama că asta era ceea ce-şi închipuise încă din Cârciuma Parker, şi acel de neuitat „a ars“ al lui Sally. Evident, nu fusese în casă; Sylvia sau Betty ar fi spus asta, adăugând-o intoxicării cu monoxid de carbon şi supradozei, încă un lucru groaznic care s-a întâmplat într-o casă veche, în care oamenii au trăit şi au murit. Din seara aceea, la Cârciuma Parker, cu Sally,

îşi imaginase mereu cum *maşina dă peste un şanţ, maşina se răstoarnă, maşina se rostogoleşte pe coasta dealului, maşina ia foc*, şi vedea o sută de variaţiuni de film şi televiziune ale acestei secvenţe, poate cu adaosul unui pasager tragic/norocos care a reuşit să iasă la timp, ţipând, şi plângând, şi privind de pe drum în jos, la vâlvătaie.

– A, nu, a zis Carole Feeney. Biata de ea era într-un cort. Rose abia a apucat să iasă la timp, a trebuit să privească ce se întâmpla. Nu putea face absolut nimic.

– Într-un cort? Erau… ce, în excursie?

Era genul de amănunte uluitoare pe care vărul fostului soţ al victimei unui accident fatal probabil că ar fi trebuit să le cunoască. Dar el nu le cunoştea.

– Veneau încoace, la Athens, din nord. Presupun, cum ziceai, din Vermont.

L-a privit ţintă.

– Nu oricine are bani să stea la hotel, ştii. Ea mi-a spus odată că, dacă nu s-ar fi dus la facultate aşa de departe de casă, mama ei ar fi fost încă bine mersi, nu într-o parcelă din nordul Georgiei.

Jake se holba la ea.

– Stai un pic, a zis. Stai, asta s-a întâmplat în Georgia?

– Rose a trebuit să-şi îngroape mama într-un cimitir de acolo, în oraşul lângă care s-a întâmplat. Îţi poţi închipui?

Nu putea. Mă rog, putea, dar, ce-i drept, problema nu era să-şi închipuie, problema era să înţeleagă ce e cu asta.

– De ce n-a dus-o acasă, s-o înmormânteze în Vermont? Toată familia e înmormântată în Vermont!

– Ştii ceva? N-am întrebat-o asta, a zis Carole, cu o doză generoasă de sarcasm. Crezi că-i o întrebare pe care să i-o pui cuiva care tocmai şi-a pierdut mama? N-avea pe nimeni acolo de unde venea. Nu erau decât ea şi mama ei, mi-a spus. Nu fraţi sau surori. Şi, cum ziceam, n-am auzit o vorbuliţă despre *vărul* tău, a zis Carole cu subînţeles. Poate că pentru ea avea sens, să se ocupe de asta acolo. Însă, dacă o găseşti, cu siguranţă poţi s-o întrebi pe ea.

Interviul, atâta cât era, părea să se deterioreze. Jake a încercat febril să se gândească la ce ar mai trebui să ştie.

– A plecat din universitate după anul întâi. Ai idee unde s-a dus?

Carole a clătinat din cap.

– N-am ştiut că pleacă până ce mi-au spus să fac curăţenie în apartamentul ei, după aceea. N-am fost surprinsă că s-a hotărât să plece altundeva la studii. Aceasta este o şcoală cu multe petreceri. Ea nu era ahtiată după petreceri.

Jake a încuviințat din cap, ca şi cum ar fi ştiut şi
el asta.

– Şi nu e nimeni dintre cei care locuiau aici pe atunci cu care ea să fi ţinut legătura?

Carole a chibzuit.

– Nu. Cum ziceam, nu cred că avea multe în comun cu ceilalţi studenţi. Chiar şi doi ani, la vârsta aceea înseamnă o mare diferenţă.

– Stai un pic, a zis Jake. Câţi ani crezi că avea când locuia aici?

– N-am întrebat niciodată.

S-a ridicat în picioare.

– Îmi pare rău că nu te pot ajuta. Nu-mi place deloc s-o ştiu dispărută.

– Stai un pic, a zis el din nou.

Întinsese mâna spre buzunarul de la spate, după telefon.

– Doar… pot să-ţi arăt o fotografie?

A căutat imaginea neclară a fetei din echipa de hochei pe iarbă: breton scurt, ochelari mari şi rotunzi. Pentru că era tot ce avea, singura dovadă a lui Rose Parker care a trecut prin liceu în trei ani şi a plecat de acasă la începutul a ceea ce altfel ar fi fost ultimul an, şi care ar fi trebuit să ajungă aici, în Georgia, ca o fată de şaisprezece ani fără mamă.

– Vreau doar să mă asigur, i-a spus lui Carole Feeney, arătându-i-o.

Femeia s-a aplecat şi el a văzut imediat cum îi dispare îngrijorarea. Ea şi-a îndreptat spatele.

– Asta nu-i Rose, a clătinat din cap Carole Feeney. Vorbeşti despre altcineva. Păi, asta e o uşurare. Fata aia a trecut prin destul de multe.

– Dar… e ea. Aceasta e Rose Parker.

Ea i-a făcut pe plac şi s-a uitat iar, însă de această dată nu mai mult de o secundă.

– Nu, nu-i, a zis.

[46] Serie de jocuri video

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, paginile 245–246*

A ţinut să se întoarcă de două ori în primul an şi când se întâlnea cu cunoscuţi din Earlsville sau Hamilton, oameni pe care îi ştia de o viaţă, le spunea cum se descurcă Maria la Ohio State.

– O să se specializeze în istorie, i-a spus casierului de la banca ei pe când făcea un transfer de fonduri în contul fiicei sale din Columbus.

– Se gândeşte să se transfere, i-a spus bătrânului Fortis însuşi, când l-a văzut coborând din maşină la Price Chopper. Vrea să vadă mai mult din ţară.

– Ei bine, cine o poate învinui? a zis el.

– Pare tare fericită acolo, i-a spus lui Gab, care a venit acasă la ea într-o zi.

– S-a nimerit să trec pe aici. Ţi-am văzut maşina? a zis Gab, de parcă ar fi fost o întrebare. Nu-ţi mai văd maşina când trec pe aici.

– Am un iubit lângă Albany, a zis Samantha. Petrec mult timp acolo, cu el.

– Aha.

Gab, după cum s-a dovedit, i-a trimis Mariei încă din august e-mailuri, SMS-uri, a sunat-o, până ce a primit mesajul că numărul nu mai este în funcţiune.

– Spera că o să te prinzi, i-a spus Samantha. Îmi pare rău că sunt cea care îţi spune, însă Maria are acum o iubită serioasă. E cineva din grupa ei de filosofie.

O tânără strălucită.

– Aha, a zis din nou fata.

După cinci minute dureroase a plecat şi cu asta basta. Sau ar fi trebuit să fie.

– Mă gândesc să mă mut în Ohio, să locuiesc cu fiica mea acolo, i-a spus femeii din biroul local ReMax[47]. Mă întreb cât crezi că ar valora casa mea.

Valora mult mai puţin decât ar fi vrut ea, dar a vândut-o, oricum, în acea primăvară, şi Samantha a pornit din nou cu Subaru spre vest, numai că de această dată remorcând o dubă U-Haul[48] şi fără să ocolească prin Pennsylvania.

[47] Agenție imobiliară internațională
[48] Companie americană care închiriază echipamente pentru mutare și depozite

27. FOXFIRE CAMPGROUND

Încă dinainte s-o sune ştia că va fi supărată. Trebuia să zboare la Seattle curând şi Jake ar fi trebuit să se întoarcă a doua zi dimineaţă, după o excursie de două zile cu care ea nu fusese de acord, din capul locului; în loc de asta, el îşi schimba planurile, prelungea închirierea maşinii şi, cel mai rău, pleca în nord, spre un loc de care nu mai auzise până azi, într-o parte a statului Georgia pe care n-avusese nici un motiv s-o viziteze. Până acum.

– Oh, Jake, nu, a zis Anna când i-a spus.

Se întorsese în camera de la hotel şi mânca un hamburger pe care îl luase la întoarcerea de la bibliotecă.

– Ascultă, am presupus, pur şi simplu, că a murit în Vermont. Habar n-aveam că accidentul s-a petrecut
în Georgia.

– Ei bine, ce-i cu asta? a zis Anna. Ce contează unde s-a întâmplat? Vreau să zic, fir-ar să fie, Jake, ce crezi că
o să găseşti acolo?

– Nu ştiu, a zis el destul de sincer. Vreau doar să fac orice îmi stă în puteri ca s-o împiedic să mă extorcheze.

– Dar n-a făcut asta, a zis Anna. Extorcarea implică o cerere. Nu ţi-a cerut nici un bănuţ. Nici măcar nu ţi-a
cerut să mărturiseşti.

A trebuit să lase un moment asta să se aşeze. A fost un moment foarte dureros.

– Să mărturisesc totul? a zis el în cele din urmă.

– Îmi pare rău. Ştii ce vreau să zic.

Dar el nu ştia. Asta, i-a dat prin cap, devenea cam problematic.

– Nu ţi se pare interesant că, se pare, ea a abandonat cadavrul pe marginea drumului şi şi-a văzut de ale ei? Sunt Parkerii dintr-o sută cincizeci de ani într-un cimitir din Vermont!

– Păi, nu, a zis Anna, mie nu-mi pare chiar aşa de ciudat. În acele împrejurări? E pe drum din Vermont spre Georgia, probabil are în spatele maşinii întreaga ei viaţă, şi se întâmplă asta? Poate că ştia deja că n-o să se mai ducă acasă. Poate că nu era, în general, sentimentală. Poate o mulţime de lucruri! Aşa că îşi zice, bine, viaţa mea e înainte, nu înapoi. O să găsesc pe aici un loc drăguţ în care să fie îngropată şi merg mai departe.

– Şi cum rămâne cu membrii familiei? Cum rămâne cu prietenii? Poate că aveau şi ei o părere.

– Poate că ei n-aveau prieteni. Poate că Evan Parker nu făcea parte din vieţile lor. Poate că nimic din toate chestiile astea nu contează. N-ai vrea, te rog, să vii pur şi simplu acasă?

Dar el nu putea. Nu avusese nevoie decât de treizeci de secunde şi de termenii căutării „Dianna Parker + cort + Georgia“ ca să găsească acest

articol scurt şi foarte enigmatic în *The Clayton Tribune* din Rabun Gap:

De la redacţia de ştiri, 27 august 2012
Rabun County

O femeie în vârstă de 32 de ani a decedat în dimineaţa de sâmbătă, 26 august, circa 2:00, în focul dintr-un cort aflat la „Foxfire Campground" din Chattahochee-Oconee National Forest. Dianna Parker, din West Rutland, Vermont, era în camping cu sora ei, Rose Parker, 26 de ani, care a scăpat din incendiu şi a reuşit în cele din urmă să dea alarma. Au intervenit paramedici de pe ambulanţa din Rabun County şi membri ai Georgia State Patrol Troop C, însă cortul a ars cu totul până să ajungă ei acolo.

I-a trimis linkul, cu întrebarea: Nu vezi problema aici?

Ea n-o vedea. Nu putea s-o învinuiască.

– Rose Parker avea 16 ani. Nu 26.

– Deci, e o greşeală în text. O cifră. Eroare omenească.

– *Soră*? a zis el. Nu fiică?

– E o greşeală. Uite ce-i, Jake. Am crescut într-un oraş mic. Ziarele astea locale nu sunt *The New York Times*.

– Nu-i o greşeală. E o minciună. Uite, a zis, nu ţi se pare interesant că nimeni nu pare să se îmbolnăvească în familia asta? Toţi mor subit, într-un soi de eveniment neaşteptat. Intoxicare cu monoxid de carbon. Supradoză de drog. Incendiu într-un cort, pentru numele lui Dumnezeu! E cam mult de acceptat.

– Ei bine, oamenii mor, Jake, în toate acele feluri. N-au existat întotdeauna detectoare de monoxid de carbon – chiar şi cu ele oamenii se intoxică uneori. De asemenea, iau supradoze. În ţara asta e o criză de narcotice, după cum probabil ştii. Şi în Seattle am avut tot timpul incendii în corturile oamenilor străzii.

Are dreptate, i-a spus el, dar tot o să mai întârzie o zi ca să se ducă acolo. Poate va găsi pe cineva cu care
să stea de vorbă, care fusese la locul accidentului, sau care poate chiar a vorbit în acea vreme cu supravieţuitoarea. Şi ar putea să meargă în campingul în care a fost incendiul.

– Dar de ce? a zis ea cu totul exasperată. Un camping din pădure? Ce crezi că o să afli din asta?

Sincer, el nu ştia.

– Vreau şi să văd unde e îngropată.

Dar acest lucru îl putea justifica şi mai puţin.

Dimineaţa a pornit spre nord, de-a curmezişul lui Piedmont Plateau şi în Blue Ridge Mountains, destul de frumos ca să-şi împingă deoparte, temporar, preocupările curente. Ce o să spună când ajunge la Rabun Gap şi cui o să-i spună erau întrebări fără răspuns, dar nu se putea împiedica să simtă că îl aştepta un soi de revelaţie supremă, ceva care justifica nu numai drumul cel lung (care nu era deloc în direcţia aeroportului din Atlanta), şi cheltuiala zilei în plus, şi schimbării biletului de avion, dar mai presus de toate, evidenta dezaprobare a soţiei. Ceva ce nu putea să afle nicăieri

altundeva. Ceva ce avea să-i confirme, în cele din urmă, cine era această persoană şi de ce îl atacase, şi cum o putea face să înceteze.

Găsise cu uşurinţă campingul pe Google Maps, dar găsirea lui în realitate era considerabil mai dificilă, de vreme ce GPS-ul telefonului său a părut să se deregleze în momentul în care a intrat în zona muntoasă. A trebuit să recurgă la metoda indiscutabil analogă de a se opri la un magazin general din Clayton ca să întrebe, şi pentru asta a fost nevoie de un schimb obscur de informaţii înainte ca informaţiile să poată fi disponibile.

– Ai permis? a zis bărbatul din spatele tejghelei când Jake a explicat ce caută.

– Poftim?

– Îţi putem vinde unul, dacă n-ai.

„Permis pentru ce?“ a vrut să întrebe, dar nu părea o modalitate prea bună de a stabili o relaţie.

– A, păi, bine.

Bărbatul a zâmbit larg. Avea favoriţi atât de lungi, încât coteau pe falcă, dar nu se împreunau pe bărbie. Bărbia avea gropiţă, à la Kirk Douglas. Poate de aceea.

– N-ai venit la pescuit, bănuiesc.

– A, nu. Încerc doar să găsesc campingul.

Atracţia de la Foxfire, după cum i-a explicat omul bucuros (şi pe îndelete), era pescuitul de păstrăvi. Jilly Creek, imediat la sud de cascadă, era un loc popular.

– Cât de departe de aici ai zice că este?

– Aş zice douăzeci de minute. Spre est, pe Warwoman Road, vreo optsprezece kilometri. Faci la stânga pe drumul forestier. Apoi vreo trei kilometri.

– Câte campinguri sunt acolo? a zis Jake.

– Câte îţi trebuie?

Bărbatul a râs.

– De fapt, a zis Jake, nu-mi trebuie nici unul. Mă interesează doar ceva ce s-a întâmplat acolo acum câţiva ani. Poate îţi aminteşti.

Omului i-a pierit zâmbetul.

– Poate că-mi amintesc. Poate că ştiu destul de bine despre ce vorbeşti.

Îl chema Mike. Trăise toată viaţa în nordul Georgiei şi, printr-un noroc nemeritat de Jake, era pompier voluntar. Cu doi ani în urmă, unitatea lui fusese chemată la Foxfire Campground, într-o după-amiază de vară în care campingul era ticsit, să oprească încăierarea dintre două femei, una dintre ele alegându-se cu încheietura mâinii ruptă. Cu cinci ani înainte de asta, o femeie murise în incendiul dintr-un cort, în toiul nopţii. În afară de acele două incidente, singurele delicte din ultimele decenii fuseseră doar nearuncarea înapoi în apă a păstrăvilor care nu aveau mărimea legală.

– Nu pricep de ce te-ar putea interesa cele două fete nebune din Pine Mountain, a zis el. Nu aş avea vreo idee de ce te-ar interesa femeia care a murit. În afară de faptul că nu era de pe aici şi evident nici tu nu eşti.

– Sunt din New York, a zis Jake, confirmând cele mai rele bănuieli ale bărbatului.
– De acolo era şi ea?
– Vermont.
– Ei bine.
A dat din umeri, ca şi cum a dovedit ce avea de dovedit.
– L-am cunoscut pe fratele ei, a zis Jake, după o vreme.
Asta avea avantajul de a fi cel puţin adevărat.
– Ah. Păi, cumplită chestie. Groaznic de văzut. Sora era isterică.
Jake, care nu avea încredere că poate să zică ceva, a încuviințat doar din cap. *Sora*.
– Aşadar, ai fost acolo în noaptea aceea, a zis Jake.
– Nu. Dar am fost acolo a doua zi dimineaţă. Nu mai
era nimic de făcut pentru cei de la ambulanţă, aşa că au aşteptat să ducem noi cadavrul.
– Te deranjează dacă te întreb despre asta?
– Ai întrebat deja despre asta, a zis el. Dacă mă deranja, te-aş fi oprit până acum.
Mike era proprietarul magazinului împreună cu cei doi fraţi ai săi, dintre care unul era la închisoare şi celălalt, în depozit. Cel din depozit a ieşit cam în acest moment şi s-a uitat la Mike întrebător.
– Întreabă de campingul Foxfire, a zis Mike.
– Ai permis? a zis fratele. Îţi putem vinde unul, dacă n-ai.
Jake şi-a dorit să nu trebuiască să treacă din nou prin asta.
– De fapt, n-am pescuit niciodată. N-o să mă apuc azi. Sunt scriitor.
– Scriitorii nu pescuiesc? a zâmbit larg Mike.
– Cel de faţă, nu.
– Ce scrii? Filme?
– Romane.
– Romane de ficţiune?
Jake a oftat.
– Da. Mă cheamă Jake.
A dat mâna cu amândoi fraţii.
– Scrii un roman despre femeia de la Foxfire?
Era cam mult de explicat că scrisese deja unul.
– Nu. Cum spuneam, l-am cunoscut pe fratele ei.
– Te duc eu, dacă vrei, a zis Mike.
Fratele din depozit a părut cam la fel de surprins ca Jake când a auzit asta.
– Zău? E incredibil de amabil din partea ta.
– Cred că Lee poate rămâne pe baricade aici.
– Cred că pot, a zis fratele.
– Nu că nu l-ai putea găsi singur.
Jake avea serioase îndoieli că l-ar putea găsi singur.
Au luat camioneta lui Mike, în care erau pe jos rămăşiţele de la cel puţin patru mese şi mirosea puternic a bomboane mentolate, şi pe parcursul a

aproape optsprezece kilometri de drum de ţară pe care se mergea încet, Jake a trebuit să audă mult mai mult decât îşi dorea să ştie despre taxele generate de pescuitul de păstrăvi în nordul Georgiei şi cât de puţin din ele mergea în comunitatea din care ieşiseră şi nu în, să zicem, subsidii pentru Obamacare în alte părţi ale statului, însă a meritat să rabde toate astea când au cotit de pe drum pe o potecă pe care Jake cu siguranţă ar fi ratat-o dacă ar fi încercat asta de unul singur. Şi chiar dacă n-ar fi ratat-o, tot s-ar fi dat bătut mult înainte să ajungă la capătul următoarei porţiuni a drumului, pe o cărare
de pământ la câţiva kilometri în adâncul pădurii.

– Acolo, a zis Mike, oprind motorul.

Acolo era o mică zonă de parcare cu două mese de picnic şi un panou vechi şi deteriorat cu orarul campingului (douăzeci şi patru de ore pe zi, dintre care în intervalul 22–6 trebuia să fie „linişte“), politica de rezervare (nu era acceptată), dotările (două toalete chimice, ce-or mai fi fost şi astea) şi taxa pe noapte (10 dolari, care se lăsau în cutie). Foxfire era deschis tot anul, şederea maximă, paisprezece zile, oraşul cel mai apropiat, aşa cum ştia Jake prea bine, era Clayton, la distanţă de douăzeci şi patru de kilometri. De fapt, era unde a înţărcat mutu' iapa.

Dar era şi frumos. Foarte frumos şi foarte liniştit, şi atât de înconjurat de pădure, încât el şi-a putut doar închipui cum trebuie să fie aici în puterea nopţii. Cu adevărat ultimul loc din lume în care ţi-ai dori să ai o criză de orice fel, ca să nu mai vorbim de ceva care pune viaţa în pericol. În afară de cazul în care era exact genul de loc în care vrei să ai o astfel de criză.

– Pot să-ţi arăt unde era locul lor, dacă vrei.

A mers în urma lui Mike de-a lungul pârâului şi apoi la stânga, dincolo de două sau trei parcele neocupate, fiecare cu propria groapă pentru foc şi spaţiu pentru ridicarea cortului, mai adânc în pădure.

– Mai stătea cineva aici în noaptea aceea?

– Una dintre celelalte parcele era ocupată, dar vezi cum sunt aranjate. E destul de răsfirat, pe poteci diferite. Chiar dacă sora ar fi ştiut că sunt oameni în apropiere, probabil n-ar fi ştiut cum să-i găsească, mai ales pe întuneric. Şi mă îndoiesc că ar fi fost de mare ajutor, chiar dacă ea ar fi reuşit. Erau doi soţi din Spartanburg, aveau în jur de şaptezeci de ani. Au dormit toată noaptea, au ieşit dimineaţa să-şi încarce lucrurile în maşină şi să arunce gunoiul şi au găsit parcarea plină de cei de la salvare şi de pompieri. Habar n-aveau ce se petrece.

– Deci, unde s-a dus după ajutor? Sora. A ieşit spre drum?

– Da. Sunt trei kilometri de aici până la drumul principal şi când a ajuns acolo nu treceau maşini, evident, la patru dimineaţa. Au mai trecut două ore până să apară cineva. Ea era deja cu vreo trei kilometri mai aproape de Pine Mountain. Şi era o noapte rece, şi ea era doar în şlapi şi un tricou lung. Oamenii pot fi surprinşi cât de frig se face în munţi. Chiar şi în august. Dar presupun că erau pregătite pentru asta.

Jake s-a încruntat.

– Ce vrei să zici?
– Păi, aveau încălzitorul, nu?
– Adică un încălzitor electric?
Mike, aflat la câţiva paşi în faţă, s-a răsucit să se uite la Jake.
– Nu electric. Un încălzitor cu propan.
– Şi aşa a început focul?
– Păi, poţi pune pariu!
Mike chiar a râs.
– De obicei, la chestiile alea te îngrijorează bioxidul de carbon, dar nu le pui niciodată lângă ceva, sau să pui
ceva pe ele, sau să le ţii într-un loc în care le poate răsturna cineva. Cele mai noi au detector dacă se răstoarnă. Sună o alarmă. Dar acesta nu era nou.
A ridicat din umeri.
– Oricum, aşa credem că s-a întâmplat. Ea i-a spus medicului legist că s-a sculat să meargă la toaletă în toiul nopţii. S-a dus acolo unde am parcat noi. A lipsit cu totul vreo zece minute. După aceea, a zis că se poate să se fi atins de el când a ieşit. Poate a căzut. Era într-un hal fără hal când vorbea de asta.
S-a oprit. Erau într-un luminiş lung de vreo zece metri. Jake încă auzea pârâul, dar acum vântul prin pinii înalţi şi hicori de deasupra era la fel de zgomotos. Mike îşi ţinea mâinile în buzunare. Lipsa lui de respect înnăscută părea că a dispărut.
– Deci, asta este?
– Da. Cortul era acolo.
A făcut semn cu capul spre locul neted, curăţat. Lângă el era o groapă pentru foc care nu fusese folosită de curând.
– Chiar că e la capătul lumii, s-a auzit Jake zicând.
– Sigur. Sau centrul universului, dacă îţi place să umbli cu cortul.
S-a întrebat dacă lui Rose şi Dianna Parker le plăcea să umble cu cortul. Şi-a dat seama, din nou, ce puţin ştie despre ele şi cât de mult din ce credea că ştie s-a dovedit a fi greşit. Asta se întâmplă când afli despre oameni dintr-un roman – al altcuiva sau al tău, acelaşi lucru.
– Ce păcat că nu avea la ea un telefon, a zis Jake.
– Avea telefon, însă era în cort, şi până să ajungă ea înapoi totul era în flăcări. A fost distrus, cu tot ce era în el.
A tăcut un pic.
– Nu că ar fi funcţionat aici, oricum.
Jake s-a uitat la el.
– Poftim?
– Telefonul. Ai aflat asta tu însuţi.
Într-adevăr, aflase.
– Ai vreo idee de ce se aflau aici? l-a întrebat pe Mike. Două femei din Vermont într-un camping din Georgia?
Mike a ridicat din umeri.

– Nu. N-am vorbit cu ea. Însă Roy Porter a vorbit.
E legistul din Rabun Gap. Am presupus, pur şi simplu, că erau în călătorie, cu cortul. Dacă ai cunoscut familia, probabil că ştii mai bine decât oricine dintre noi. Şi-a mijit ochii spre Jake. Ai zis că ai cunoscut familia.
– L-am cunoscut pe fratele femeii care a murit, dar nu l-am întrebat niciodată despre asta. Şi el a murit la un an după cele întâmplate.
A arătat spre camping.
– Da? Ghinion în familie?
– Cel mai mare, a fost de acord Jake. Crezi că legistul ar vorbi cu mine?
– Nu văd de ce nu. Am străbătut drum lung de la *Eliberarea*[49] încoace. Acum suntem destul de amabili cu cei veniţi din alte părţi.
– Sunteţi… poftim?
– *Eliberarea*. Au turnat filmul ăla la vreo trei kilometri de aici.
Asta l-a făcut să se înfioare. Nu s-a putut stăpâni.
– Bine că nu mi-ai spus înainte, a zis, cu un ton care spera să treacă drept camaraderie.
– Altfel n-ai fi venit la dracu-n praznic cu cineva complet necunoscut şi un telefon care nu funcţionează.
Nu-şi dădea seama dacă Mike glumeşte.
– Hei, pot să vă invit pe amândoi la cină, ca să vă mulţumesc?
Mike a părut să chibzuiască mai mult decât era nevoie. În cele din urmă, totuşi, a fost de acord.
– Pot să-l sun pe Roy să-l întreb.
– Ar fi grozav. Unde mergem?
Era o întrebare foarte à la New York, nu mai e nevoie s-o spunem, dar în Clayton gama opţiunilor nu era prea largă. Au stabilit să se vadă cu ei doi într-un loc numit Clayton Café şi, după ce Mike l-a dus înapoi la magazin ca să-şi recupereze maşina, Jake a găsit un Quality Inn şi s-a cazat în acea noapte. Era destul de isteţ ca să nu-i telefoneze sau măcar să-i scrie Annei. În schimb, a stat pe pat urmărind un episod vechi din *Oprah*, în care Dr. Phil sfătuia doi tineri de şaisprezece ani să se maturizeze şi să-şi asume răspunderea pentru bebeluşul lor. Aproape că a adormit, legănat de mârâielile publicului care dezaproba.
Clayton Café era la parterul unei clădiri de pe strada principală a oraşului, cu copertină vărgată şi o pancartă pe care scria SERVIM COMUNITATEA DIN 1931. Înăuntru erau feţe de masă în carouri negru cu alb, şi scaune portocalii, şi pereţi acoperiţi cu artă locală.
O femeie l-a întâmpinat la uşă, ducând în mâini două farfurii pline cu spaghete şi sos de roşii, fiecare cu câte o bucată de pâine cu usturoi aflată în echilibru în vârf. Uitându-se la ele, şi-a amintit că nu mai mâncase de când îşi luase pentru drum o brioşă din Athens, în acea dimineaţă.
– Mă întâlnesc cu Mike, a zis el, dându-şi seama cu întârziere că nu întrebase care este numele de familie al lui Mike. Şi cu… Uitase complet numele legistului. Încă cineva.

Ea a arătat spre o masă din celălalt capăt al sălii, sub un tablou cu o pădure foarte asemănătoare cu cea în care fusese cu câteva ore înainte. Un bărbat era deja acolo; în vârstă, afro-american, într-o bluză de trening cu Braves.

– Chiar acolo, a zis chelneriţa.

Tocmai în clipa aceea bărbatul a ridicat privirea. Faţa, aşa cum, probabil, se cuvenea în meseria lui, nu dezvăluia nimic, nici măcar un zâmbet. Jake tot nu-şi putea aminti numele. A traversat încăperea şi a întins mâna.

– Bună, sunt Jake. Eşti… prietenul lui Mike?

– Sunt vecinul lui Mike.

Corectura părea foarte semnificativă. A aruncat o privire evaluatoare spre mâna întinsă a lui Jake. Apoi, aparent trăgând concluzia că îi îndeplineşte standardul de igienă, a strâns-o.

– Îţi mulţumesc că mi te alături.

– Îţi mulţumesc că m-ai invitat. Nu se întâmplă des ca un om cu totul necunoscut să-mi ofere o cină.

– O, mie mi se întâmplă asta tot timpul.

Gluma a picat cum nu se poate mai prost. Jake s-a aşezat.

– Ce e bun aici?

– Cam totul, a zis legistul.

Nu luase meniul de pe masă.

– Hamburgerii. Friptura ţărănească. Tocanele sunt întotdeauna gustoase.

A arătat spre ceva aflat dincolo de umărul lui Jake. Jake s-a răsucit şi a dat de tabla cu specialităţi. Tocana zilei era cu pui, broccoli şi orez. De asemenea, l-a văzut pe Mike cum intră, face semn cu capul spre cineva aşezat chiar lângă uşă şi vine spre ei.

– Mike, a zis legistul.

– Bună, Mike.

– Bună, Roy, a zis Mike. Voi doi v-aţi cunoscut?

„Nu“, şi-a zis Jake.

– Da, într-adevăr, a zis Roy.

– Mike chiar s-a dat peste cap pentru mine astăzi.

– Aşa am înţeles, a zis Roy. Nu prea ştiu de ce a făcut efortul.

A venit chelneriţa.

Jake a comandat ce comandase Mike: pui cu mac, piure de verdeţuri şi bame prăjite. Roy a comandat păstrăv.

– Pescuieşti? l-a întrebat Jake.

– Mi se mai întâmplă.

– E un împătimit. Omul ăsta are mâna vrăjită.

Roy a ridicat din umeri, dar se lupta cu mândria sa considerabilă.

– Păi, ştiu şi eu?

– Mi-aş dori să am răbdare pentru asta.

– De unde ştii că n-ai? a zis Mike.

– Nu ştiu. Nu mi-e în fire, bănuiesc.

– Care ai zice că ţi-e firea?

– Aş zice că e să aflu lucruri.
– Asta e fire? a zis legistul. Sau e un scop?
– Se contopesc, a zis Jake, începând să se enerveze.
Tipul ăsta era aici doar pentru o cină pe gratis? Părea că-şi poate permite să-şi plătească singur afurisitul de păstrăv.
– Sunt foarte curios în privinţa femeii care a murit acolo, în camping. Poate că ţi-a spus Mike, l-am cunoscut pe fratele ei.
– Fratele lor, a zis Roy.
– Poftim?
– Erau surori. Prin urmare, fratele uneia ar fi și fratele celeilalte. Sau e ceva ce mi-a scăpat?
Jake a răsuflat adânc ca să se calmeze.
– S-ar zice că ai putea să împărtăşeşti unele dintre întrebările mele despre cele întâmplate.
– Ei bine, te înşeli, a zis Roy cu blândeţe. N-am întrebări. Şi nici nu văd de ce ar trebui să ai tu. Mike zice că eşti scriitor. Îmi iei un interviu pentru o publicaţie de vreun fel?
Jake şi-a scuturat capul.
– Nu. Deloc.
– Un articol de ziar? Ceva care o să ajungă într-o revistă?
– Nici vorbă.
Chelneriţa s-a întors. A pus pe masă trei pahare de plastic cu ceai cu gheaţă şi a plecat.
– Prin urmare, nu trebuie să-mi fac griji că o să mă uit peste umărul tipului care şade lângă mine în avion şi o să mă văd într-o carte.
Mike a rânjit. Probabil că lui nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât aşa ceva.
– Aş zice că nu.
Roy Porter a încuviințat din cap. Avea ochii înfundaţi în orbite, purta un tricou polo albastru încheiat până la gât şi un ceas uriaş pe o curea de piele lată. De asemenea, radia o putere profund neliniştitoare. Toată acea moarte, presupunea Jake. Toate acele lucruri îngrozitoare pe care şi le fac oamenii unii altora.
Chelneriţa s-a întors cu mâncarea lor, care arăta şi mirosea atât de bine, încât Jake aproape că a uitat despre ce vorbeau. Nu ştiuse exact ce comandă. Încă nu ştia. Dar s-a repezit la farfurie.
– Ai fost şi tu în camping?
Roy a ridicat din umeri. Spre deosebire de Jake, care căra de zor în gură carne de pui, legistul amâna plăcerea, tăind cu delicateţe păstrăvul.
– Am fost. Am ajuns acolo pe la şase dimineaţa, nu că ar mai fi fost mare lucru de văzut. Cortul era ars aproape complet. Mai rămăsese ceva din aşternuturi, două oale şi încălzitorul. Şi cadavrul, desigur. Însă cadavrul era complet carbonizat. Am făcut nişte fotografii şi am pus să fie duse la morgă rămăşiţele.
– Şi ai putut afla mai multe după ce au ajuns acolo?

Roy a ridicat privirea.

– Ce anume crezi că am putut afla? Aveam un cadavru care arăta ca o bucată de cărbune. Ai auzit vreodată chestia aia despre tropotul de copite în parc?

Lui Jake îi suna vag cunoscut, dar a zis că nu.

– Când auzi tropot de copite în parc, te gândeşti la cai sau la zebre?

– Nu m-am prins, a zis Mike.

– Te gândeşti la cai, a zis Jake.

– Corect. Pentru că este mult mai mare probabilitatea să fie în parc cai sălbatici decât zebre sălbatice.

– Tot nu m-am prins, a zis Mike. Prin ce parc aleargă de colo colo cai sălbatici?

Aici cam avea dreptate.

– Aşadar, zici că era foarte clar că această femeie murise arsă.

– Nu zic aşa ceva. Era evident că fusese arsă, absolut. Dar murise arsă? De aceea te duci la faţa locului, în primul rând, ca să vezi dacă persoana s-a mişcat în timpul incendiului. Oamenii care ard de vii tind să se mişte. Cei care sunt deja morţi, sau măcar inconştienţi, de obicei n-o fac. Şi chiar dacă medicii legişti se gândesc întâi la cai, suntem antrenaţi să căutăm zebre. Acestui cadavru i s-a făcut TCPM, în conformitate
cu circumstanţele.

– TCPM?

– Tomografie computerizată post-mortem. Căutând fracturi, obiecte metalice.

– Adică… aşa ca o proteză de genunchi?

Roy, care se pregătea să ia o înghiţitură din păstrăv, s-a oprit şi s-a uitat la Jake, nevenindu-i să creadă.

– Adică aşa ca un glonţ.

– Aha. Aşa. Nici o fractură, atunci.

– Nici o fractură. Nici un obiect străin.

A tăcut un pic.

– Nici o proteză de genunchi.

Mike rânjea. A continuat să-şi devoreze puiul.

– Nici gloanţe. Doar o doamnă care a murit arsă în cortul ei, de la un foc aproape sigur declanşat de un încălzitor cu propan, pe care l-am văzut cu ochii mei răsturnat.

– Bine, a zis Jake. Dar… identificarea? TCPM a ajutat la asta?

– Identificarea, a zis Roy.

– Păi, da.

Legistul a lăsat jos furculiţa.

– Crezi că această tânără nu ştia exact cu cine împărţea un cort?

Nu tocmai, şi-a zis Jake.

– Dar n-ai nevoie s-o dovedeşti? a zis.

– Suntem la un show de televiziune? a zis Roy Porter. Sunt eu Jack Klugman, rezolvând crime? Aveam nişte rămăşiţe omeneşti şi aveam pe

cineva care să facă identificarea. Acest lucru este procedura standard în orice morgă din ţară. Ar fi trebuit să-i fac un test ADN?

„Căreia dintre ele?“ şi-a zis Jake molcom.

– Nu ştiu, a zis.

– Păi, atunci, dă-mi voie să te asigur că domnişoarei Parker i-a fost aplicat acelaşi protocol ca oricărui alt martor care face o identificare. A fost interogată – în cele din urmă – şi a semnat o declaraţie pe propria răspundere care atestă identificarea.

– De ce în cele din urmă? N-aţi putut vorbi cu ea în camping? Sau la morgă?

– În camping era isterică. Şi da, îmi dau seama că termenul nu mai este în vogă în ziua de azi. Însă nu uita că atunci îşi văzuse sora murind arsă şi alergase pe drumuri pustii vreo două ore, în puterea nopţii, într-un tricou, încercând să găsească ajutor. Nu îi era mai bine când am ajuns la spital. Ieşea din discuţie să fie adusă la morgă. Nu îi era rău, aşa că n-a fost internată, dar nici n-au vrut să-i dea drumul. Nu cunoştea pe nimeni pe aici şi tocmai îşi pierduse sora. În mod oribil. De asemenea, credea că ea a provocat accidentul lovindu-se de încălzitor când a ieşit din cort. Unul dintre colegii mei de la urgenţe a hotărât să-i dea un sedativ.

– Şi n-aţi cerut nici o identificare?

– Nu. Pentru că îmi dădeam seama că actele ei erau în cort. Cred că plecase doar până la toaletă. Nu ştiu cum e pe acolo de unde eşti tu, dar noi tindem să ne lăsăm acasă actele când ieşim să ne uşurăm în toiul nopţii.

– Şi atunci când ai putut să vorbeşti cu ea?

– A doua zi dimineaţă. Poliţistul şi cu mine am dus-o la cantină şi am pus-o să mănânce ceva, iar ea ne-a spus amănuntele esenţiale despre cele întâmplate, precum şi numele şi vârsta surorii. Adresa de acasă. Codul personal. Nu voia să fie contactat nimeni.

– Nici o rudă? Prieteni de acasă? Roy a clătinat din cap. A spus de ce se află aici? În Clayton?

– Făceau, pur şi simplu, o călătorie împreună. Nu ieşiseră niciodată din locul de unde erau, din nord…

– Vermont, a zis Jake.

– Aşa-i. Mi-a spus că vizitaseră câteva dintre câmpurile de luptă şi mergeau în jos, spre Atlanta. Aveau de gând s-o ţină aşa până la New Orleans.

– Atunci, nimic despre mersul la facultate?

Pentru prima dată legistul a părut sincer surprins.

– Facultate?

– Păi, am auzit că se îndreptau spre Athens.

– Mă rog, n-aş putea spune. Doar o călătorie, din cât mi s-a spus, apoi înapoi în nord. Cei mai mulţi oameni care trec prin Rabun Gap sunt în drum spre Atlanta, poate că se opresc să pescuiască sau să doarmă în cort. Nimic neobişnuit pentru noi.

– Am înţeles că e îngropată aici, a zis Jake. Dianna Parker. Cum s-a întâmplat asta?

– Avem nişte prevederi, a zis Roy. Cei nevoiaşi, oamenii ale căror rude apropiate nu le putem găsi. Una dintre asistente m-a luat deoparte şi a întrebat dacă putem face ceva pentru tânăra asta. Nu avea alte rude şi nici nu părea să aibă mijloacele să trimită altundeva cadavrul surorii ei. Aşa că i-am făcut oferta. Era lucrul cuvenit. Un gest creştinesc.

– Înţeleg, a încuviinţat Jake din cap, dar era încă amorţit.

Mike, a observat el, îşi golise farfuria. Când chelneriţa a trecut pe acolo, a cerut plăcintă. În ce-l priveşte pe el, renunţase pe la jumătate, sau cam atunci când Roy a folosit cuvântul „cărbune“ ca să descrie cadavrul din Foxfire Campground.

– Ca să-ţi spun drept, am fost un pic surprins că a zis „da“. Oamenii pot să fie foarte mândri. Dar ea s-a gândit bine şi a acceptat. Una dintre firmele de pompe funebre de aici a donat coşciugul. Şi exista o parcelă în Pickett Cemetery pe care ne-au pus-o la dispoziţie. E un loc frumos.

– Mămăiţa mea-i acolo, a zis Mike, din senin.

– Aşa că a fost o mică înmormântare, după două zile. Am comandat o piatră, doar numele şi datele.

A sosit plăcinta lui Mike. Jake s-a uitat la ea. Gândurile îi galopau. Nu le putea rosti.

– Ţi-e bine?

A ridicat privirea. Legistul se uita la el, cu toate că mai degrabă curios decât evident îngrijorat. Jake şi-a dus la frunte dosul mâinii şi l-a lăsat în jos ud.

– Sigur, a izbutit să zică.

– Ştii, a zis Roy, ai putea să ne spui despre ce este vorba. Cunoşti familia? Nu prea cred asta.

– De fapt, e adevărat, a zis Jake, dar suna penibil chiar şi în urechile sale.

– Suntem obişnuiţi cu teorii ale conspiraţiei. Noi, legiştii. Oamenii se uită la televizor sau citesc cărţi
poliţiste. Ei cred că fiecare moarte are în spate un complot diabolic, sau o otravă imposibil de detectat, sau cine ştie ce metodă nebunească pe care n-am mai întâlnit-o vreodată.

Jake a zâmbit slab. În mod destul de ironic, el nu fusese niciodată unul dintre acei oameni.

– Dacă am avut cazuri despre care mi-am pus întrebări, m-am îndoit de concluziile mele? Cu siguranţă. Oare un pistol „s-a declanşat, pur şi simplu“? Oare s-a nimerit ca cineva să alunece pe o treaptă acoperită cu gheaţă şi să cadă? O grămadă de lucruri de care n-o să fiu niciodată sigur şi îmi rămân în minte. Însă acesta nu se numără printre ele. Hai să-ţi spun ceva: exact aşa arată când cineva moare ars într-un cort din cauză că un încălzitor s-a răsturnat. Exact aşa arată când cineva îşi pierde o rudă apropiată, brusc şi traumatizant. Şi acum eşti aici, punând întrebări foarte

provocatoare despre oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată.
E evident că ai ceva în minte. Oricum, ce crezi tu că s-a întâmplat?
Mult timp Jake n-a spus nimic. Apoi şi-a scos telefonul din buzunarul hainei şi a găsit fotografia. Le-a arătat-o.
– Cine este? a zis Mike.
Legistul privea mai atent.
– Ştii? a zis Jake.
– Ar trebui să ştiu? N-am mai văzut-o niciodată pe fata asta.
Lucru ciudat, ceea ce Jake a simţit a fost în principal uşurare.
– Este Rose Parker. Prin asta înţeleg adevărata Rose Parker. Care, apropo, nu era sora Diannei Parker. Era fiica ei. Avea şaisprezece ani şi de fapt era în drum spre Athens ca să se înscrie în anul întâi la universitate. Dar n-a ajuns acolo. Este chiar aici, în Clayton, în coşciugul donat de voi, îngropată în parcela donată de voi sub piatra donată de voi.
– Asta e o nebunie, a zis Mike.
Apoi, după un moment lung şi foarte neplăcut, Roy Porter a început, în mod absurd, să rânjească. A rânjit şi a tot rânjit, şi apoi chiar a izbucnit în râs.
– Ştiu ce-i asta, a zis.
– Ce? a zis Mike.
– Ar trebuie să-ţi fie ruşine.
– Nu ştiu la ce te referi, a zis Jake.
– Cartea aia! E cartea aia pe care toată lumea o citea anul trecut. Nevastă-mea a citit-o, mi-a spus povestea după ce a terminat-o. Mama îşi omoară fiica, aşa-i? Şi îi ia locul?
– A, ştii, a zis Mike, am auzit de cartea aia. Maică-mea a citit-o în clubul ei de lectură.
– Cum îi zicea? a zis Roy, cu ochii încă la Jake.
– Nu-mi amintesc, a zis Mike, iar Jake, care chiar îşi amintea, n-a zis nimic.
– Asta-i! Asta-i povestea pe care încerci s-o ticluieşti aici, nu-i aşa?
Legistul se ridicase în picioare. Nu era un bărbat foarte înalt, dar acum reuşea să se uite foarte de sus la Jake. Nu mai râneja.
– Ai citit intriga aia aiurită în carte şi te-ai gândit să vezi dacă poţi răstălmăci ceea ce s-a petrecut aici ca să semene. Te-ai smintit?
– Rahat, a fost contribuţia lui Mike.
Se ridică şi el în picioare.
– Ce soi de tip penibil…?
– Eu nu – Jake a trebuit să se silească să rostească acele cuvinte – ticluiesc o poveste. Încerc să aflu ce s-a întâmplat.
– Ce s-a întâmplat e exact ce ţi-am spus eu, a zis Roy Porter. Biata femeie a murit într-un incendiu accidental şi nu pot decât să sper că sora ei a reuşit să treacă peste asta şi să-şi vadă de viaţa ei. N-am habar cine-i în poza de pe telefonul tău şi, dacă-i pe aşa, n-am habar cine eşti tu, dar cred că ceea ce sugerezi tu e dezgustător. E Dianna Parker în parcela aia din Pickett. Sora

ei a plecat din oraş la o zi sau două după ce am îngropat-o. N-aş putea spune dacă s-a întors vreodată să vadă mormântul.

„Ei bine, eu n-aş paria pe asta“, şi-a zis Jake, uitându-se după cei doi care plecau.

[49] *Deliverance* (1972), thriller în care locuitorii unui ţinut izolat se poartă foarte agresiv cu un grup de orăşeni porniţi în călătorie cu barca pe râu

28. CAPĂTUL DRUMULUI

După aceea a comandat o felie din plăcinta pe care o mâncase Mike şi o ceaşcă de cafea şi a rămas acolo mult timp, încercând să examineze lucrurile în ansamblu, însă de fiecare dată când simţea că aproape a pus mâna pe dezlegare îi scăpa din nou. Faptul că adevărul e mai ciudat decât închipuirea era, el însuşi, un adevăr universal recunoscut, însă, dacă *ăsta* era adevărul, de ce luptăm întotdeauna atât de aprig împotriva lui?

O mamă şi o fiică, cu vieţile împletite în ranchiună – asta e viaţa de fiecare zi din multe familii.

O mamă şi o fiică în stare de acte violente una împotriva celeilalte – din fericire mai rar, dar nu nemaiauzit.

O fiică omorându-şi mama şi aranjând lucrurile ca să tragă foloase de pe urma morţii ei – subiect de crimă reală senzaţională: da, senzaţională, dar da, de asemenea adevărată.

Însă o mamă care să ia viaţa propriei fiice şi apoi să i-o ia din nou, ca s-o trăiască ea însăşi? Asta era legendă. Asta era intriga unui roman din care se pot vinde milioane de exemplare şi care să fie baza unui film făcut de cineva pe care Evan Parker îl numise cândva „regizor de top“. Era intriga pe care mama cuiva ar putea s-o citească într-un grup de lectură din Clayton, Georgia, care ar putea să umple până la refuz o sală cu 2 400 de locuri din Seattle, care l-ar duce pe autor pe lista de bestselleruri din *New York Times* şi pe coperta revistei *Poets & Writers*. Era o intrigă pentru care ai putea să ucizi, presupunea Jake, cu toate că el însuşi nu făcuse aşa ceva; el doar o culesese de pe jos. O chestie sigură, îşi numise cândva Evan Parker povestea, şi exact asta fusese. Însă ar fi putut să-i mai zică şi: „povestea despre ce i-a făcut sora mea fiicei sale“. Ar fi putut să-i zică: „povestea pentru care cineva ar putea să se ia de mine că o spun, pentru că nu e a mea ca s-o spun“. Ar fi putut chiar să-i zică: „povestea pentru care n-a meritat să mor“.

Jake a achitat nota şi a plecat din „Clayton Café“. S-a întors în maşină şi a dibuit drumul spre cimitir, trecând pe lângă Rabun County Historical Society şi apoi la stânga pe Pickett Hill Street, un drum prin pădure îngust şi cu vegetaţie netunsă. După aproape un kilometru a trecut de un indicator pentru cimitir şi a încetinit la maximum. Era ultima oră de lumină şi se simţea rătăcit printre copaci. S-a gândit la locurile prin care îl purtase această aventură necerută şi nedorită, de la cârciuma din Rutland la complexul de apartamente ieftine din Athens, la pustietatea unui luminiş din pădurile din nordul Georgiei. Părea capătul drumului, ceea ce şi era. Unde ar putea fi, după asta? Într-un fel sau altul, era vorba despre această parcelă de pământ şi de trupul spulberat de dedesubt. Poteca s-a terminat când a văzut pietrele de mormânt.

Erau multe morminte, cel puţin o sută, şi primele de care a dat erau din anii 1800. Familiile Pickett, Ramey, Shook şi Wellborn, bărbaţi vârstnici care au luptat în războaiele mondiale, copii care au trăit câteva luni sau câţiva ani, mame îngropate cu pruncii lor. S-a întrebat dacă a trecut deja pe lângă mămăiţa lui Mike, sau pe lângă mormintele altor beneficiari ai generozităţii oraşului Clayton faţă de cei nevoiaşi şi părăsiţi. Acum lumina dispărea rapid, lăsând deasupra un albastru adânc şi portocaliu prin pădure, la vest. Era un loc paşnic în care să-ţi petreci eternitatea, asta era clar.

L-a găsit, în cele din urmă, în celălalt capăt al luminişului. Mormântul era marcat de o piatră simplă, culcată pe pământ şi un pic roşiatică, cu numele ocupantului: DIANNA PARKER, 1980–2012. Simplă, remarcabil de discretă, şi totuşi oroarea pe care o conţinea s-a înrădăcinat pe dată în el. „Cine eşti?“ a zis cu glas tare, dar era pur retoric. Pentru că ştia. Ştiuse din clipa în care a văzut acei ananaşi vechi desenaţi cu şablonul în jurul uşii din casa familiei Parker, în West Rutland, iar toţi cei cu care a vorbit în Georgia – avocatul indignat şi femeia de serviciu care n-a recunoscut-o pe Rose Parker în fotografia din liceu cu echipa de hochei pe iarbă, legistul prudent care auzea tropot de copite şi se gândea la cai – n-au făcut altceva decât să-i întărească acea cunoaştere. Ar fi vrut să se arunce pe jos şi să scormonească până ce ajunge la ea, biata fată, unealta şi neplăcerea vieţii mamei sale, însă chiar dacă ar fi răzbătut prin acel pământ bătucit din Georgia până la coşciugul ei donat şi dincolo de el, ce altceva ar fi găsit decât nişte pumni de ţărână?

În ultima lumină a făcut o fotografie a mormântului şi i-a trimis-o soţiei, adăugând doar corectarea numelui celei dinăuntru. Restul avea să aştepte până ajunge acasă, pentru o discuţie faţă în faţă. Atunci avea să explice ceea ce s-a întâmplat cu adevărat aici, cum
o tânără pe cale să evadeze a ajuns într-un cimitir dintr-o văgăună din Georgia, cu numele mamei pe piatra de mormânt. Privind în pământ, ca şi cum ar fi putut să vadă rămăşiţele spulberate şi îngropate ale fetei ucise, i-a dat prin cap că această poveste dintre cele mai ciudate merita o repovestire completă, şi de această dată, nu ca ficţiune. De fapt, poate că scrierea adevăratei poveşti a lui Rose Parker era ţinta spre care se îndreptase întotdeauna, o ocazie nemaiîntâlnită de a scrie cartea sa, miraculoasa sa *Crib*, a doua oară, scoţând la lumină adevărata poveste despre care nici măcar autorul ei nu ştiuse că există. Matilda, după ce trecea de neplăcere, ar fi interesată, apoi entuziasmată. Wendy ar fi entuziasmată de la bun început: o deconstrucţie a bestsellerului mondial de către autorul lui? Un fenomen!

Şi chiar dacă scrierea cărţii ar cere ca Jake să mărturisească totul despre răposatul său student Evan Parker, tot ar putea să controleze povestirea în vreme ce făcea introspecţie şi chibzuia la întrebările profunde despre ce este ficţiunea şi cum este ea făcută, în numele tuturor confraţilor săi romancieri şi autori de povestiri! A doua povestire a lui *Crib* ar fi o meta-naraţiune, cu rostul de a răzbuna fiecare scriitor şi de a intra în rezonanţă

cu fiecare cititor, şi spunerea ei l-ar face cutezător ca artist. Şi apoi, ce rost avea să fie un scriitor faimos dacă nu-şi putea folosi *vocea unică* pentru a spune povestea *pe care doar el putea s-o spună*?

În cimitir, ultima rază de lumină s-a stins în jurul lui.

Priveşte-mi Operele, Tu, Atotputernicule, şi cazi pradă disperării![50]

Nu mai rămânea nimic pe lângă asta.

[50] Vers din poemul „Ozymandias“ de Percy Bysshe Shelley

CRIB. DE JACOB FINCH BONNER. *Macmillan, New York, 2017, pagina 280*

Închiriase o căsuţă pe East Whittier Street din German Village, la vreo opt kilometri de campus, un cartier liniştit cu nu prea mulţi studenţi la OSU. Încă se ocupa de prelucrarea facturilor pentru Bassett Healthcare, dar mai ales noaptea, păstrându-şi zilele libere pentru cursuri: istorie, filosofie, ştiinţe politice. Totul era o plăcere, chiar şi lucrările semestriale, chiar şi examenele, chiar şi faptul că era obligată să se piardă printre cei 60 000 de studenţi din campusul Columbus şi să nu devină niciodată prea familiară cu profesorii săi; încântarea profundă de a fi readusă la viaţă şi de a-şi fi atins ţinta o dată pentru totdeauna, ţinta sa atât de mult timp îngropată, o purta prin fiecare zi din noua sa viaţă. Unde ar fi fost acum fără pauza de optsprezece ani? Muncind ca avocat, poate, sau ca profesor de vreun fel? Om de ştiinţă sau medic? Poate chiar scriitoare! Presupunea că n-are rost să se gândească la asta. Era acum undeva unde renunţase la orice speranţă să fie.

Într-o după-amiază de la sfârşitul lui mai a venit acasă şi a descoperit acel şoarece foarte nepoftit, Gab, aşteptând pe prag cu un rucsăcel ponosit.

– Hai să intrăm, a zis Samantha, zorind-o să intre în living.

De îndată ce a închis uşa, a întrebat:

– Ce cauţi aici?

– Am luat adresa Mariei de la registratura din campus, a zis fata.

Era scundă, dar învăluită într-un strat suplimentar de carne.

– N-am ştiut că eşti şi tu aici.

– M-am mutat acum câteva luni, a zis Samantha scurt. Am vândut casa.

– Da, a încuviințat din cap fata.

Părul pleoştit i-a căzut pe obraji.

– Am auzit.

– Ţi-am spus că acum are altă iubită.

– Nu, ştiu asta. Numai că merg cu maşina spre Coasta de Vest. Vreau să încerc să trăiesc acolo. Încă nu ştiu unde. Probabil în San Francisco, dar poate în LA. Şi mi-am zis că trec prin Columbus, aşa că…

Circula mult fata asta.

– Deci?

– Mă gândeam doar că ar fi tare plăcut s-o văd pe Maria. Să am un pic de, ştii tu…

„Împăcare?“ şi-a zis Samantha. Îi displăcea în mod deosebit cuvântul.

– Împăcare.

– O, desigur. Ei bine, acum e în campus. Dar ar trebui să ajungă acasă peste vreo oră. O să iau o pizza pentru toate trei. Ce-ar fi să vii cu mine?

Aşa că Gab a mers, ceea ce era foarte bine. Samantha cu siguranţă n-avea chef ca ea să-şi vâre nasul prin casă, cu unicul dormitor, întrebându-se unde doarme Maria. I-a pus lui Gab întrebări politicoase în vreme ce mergeau la Luigi, unde Samantha comanda adesea pizza, şi a aflat că ea – la fel ca Samantha – n-avea de gând să se întoarcă vreodată în oraşul lor natal sau să ţină legătura cu cineva de acolo. Toate lucrurile lui Gab erau, de fapt, în Hyundai Accentul pe care îl conducea vitejeşte spre vest, şi după ce obţinea bucăţica asta de *împăcare* avea de gând să se îndrepte literalmente spre apus. Adică, presupunea Samantha, dacă nu cumva făcea o descoperire regretabilă aici, în Columbus, care să merite întoarcerea la Earlville, New York. Dar, în realitate, în acest moment totul era o descoperire regretabilă. Nu-i aşa?

– Lipsesc un minut, a zis, intrând să ia pizza.

Mai târziu, pe când Gab punea masa pentru trei în mica sufragerie, Samantha a strivit un pumn de arahide între o spatulă de metal şi blatul din bucătărie şi le-a ascuns sub rondelele unsuroase de *pepperoni*.

Pepperoni, desigur.

Pentru că îşi amintea asta.

Pentru că *fusese* o mamă bună, şi chiar dacă nu fusese, acum nu mai rămăsese nimeni care s-o contrazică.

29. CE RISIPĂ DE ENERGIE!

Când a ajuns acasă, Anna nu era acolo, dar pe sobă era o oală cu supa ei verde şi pe masă, o sticlă de Merlot desfăcută. Priveliştea celor două seturi de farfurii şi tacâmuri de la Pottery Barn l-a înveselit mult mai mult decât merita simplul fapt că erau acolo – sau chiar supa, sau chiar vinul – însă, ce-i drept, era acasă. Acest lucru în sine ar fi fost destul. Dar, de asemenea, era aşa de satisfăcător să ştie sigur.

S-a dus în dormitor, a deschis valiza şi a scos sticla de whisky Stillhouse Creek pe care o luase la întoarcere de la aeroportul din Atlanta. Apoi şi-a deschis laptopul şi a văzut, nevenindu-i să creadă, că alt mesaj îi fusese trimis prin formularul de contact de pe site-ul său. S-a uitat lung la el, apoi a răsuflat adânc şi a dat clic ca să-l deschidă.

Iată declaraţia pe care mă pregătesc s-o dau într-o zi sau două. Vreo corectură înainte să apară?

„În 2013, pe când «preda» la Ripley College, Jacob «Finch» Bonner a întâlnit un student pe nume Evan Parker care i-a povestit un roman pe care îl scria. Parker a murit subit puţin mai târziu în acel an, după care Bonner a scris romanul numit Crib *fără să pomenească autorul real. Noi îi cerem lui Macmillan Publishers să-şi respecte angajamentul faţă de lucrările originale scrise de autori integri şi să retragă de pe piaţă această lucrare frauduloasă.“*

Împunsătura despre artificiul numelui său mijlociu – enervantă, dar nu era cu adevărat un secret: Jake spusese în nenumărate interviuri că-l iubeşte pe Atticus Finch şi *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Un rechizitoriu asupra meritelor sale ca profesor – asta era ceva nou şi mai mult decât un pic enervant. Însă aici importante erau intenţia de publicare iminentă şi insinuarea că a furat fiecare cuvânt din *Crib*, nu doar intriga, de la nenorocosul autor „real“. Şi era oare paranoia incontestabilă a lui Jake, sau exista şi o sugestie că e cumva răspunzător de *moartea subită* a acelui autor real, fostul lui student?

Ţinând cont de toate, ar fi trebuit să fie îngrozit de acest ultim mesaj, dar, nici măcar acum, când stătea pe marginea patului şi lăsa grozăvia mesajului să treacă peste el, nu era speriat. În primul rând, acel „noi“ radia slăbiciune, la fel ca tovarăşii născociţi ai lui Unabomber[51] sau ai altui smintit singuratic pornit într-o cruciadă nobilă din subsolul casei sale. Mai exact, Jake ştia acum că persoana care îi scria dorea să se ferească de a fi dată de gol tot atât de mult cât dorea el însuşi. Venise vremea ca el să apese pe acea tastă de răspuns din conversaţia lor până acum unilaterală şi să dezvăluie faptul că ştie cine este ea şi e pregătit să spună lumii povestea ei. Şi de această dată nu versiunea precedentă, neavizată, a acelei poveşti, ci

povestirea reală, bazată pe fapte, despre ceea ce-i făcuse ea propriei fiice şi identitatea frauduloasă pe care o prezenta lumii. Şi nu era asta o poveste tare captivantă în sine? Adică destul de captivantă pentru coperta revistei *People*? De fapt, Jake a petrecut acolo un moment deosebit de plăcut, compunând în minte primul – şi, dacă avea noroc, ultimul – său e-mail adresat ei:

Iată declaraţia pe care o voi da eu *dacă nu dispari din viaţa mea şi nu-ţi ţii gura. Vreo corectură înainte*
să apară?

„În 2012, o tânără pe nume Rose Parker a suferit o moarte violentă provocată de propria mamă, care i-a furat identitatea, şi-a însuşit bursa ei de la Universitatea din Georgia şi de atunci trăieşte dându-se drept fiica sa. În acest moment hărţuieşte un autor celebru, dar ea însăşi ar trebui să fie celebră, pe drept cuvânt.“

Simţea mirosul supei şi al tuturor verdeţurilor dătătoare de sănătate din ea. Motanul, Whidbey, i-a sărit în poală şi s-a uitat cu nădejde la laptop, dar nu era acolo nimic pentru el, aşa că a tulit-o spre canapeaua acoperită cu chilim pe care o alesese Anna, o parte din campania ei de a-i îmbunătăţi lui viaţa. Nu vrusese ca el să meargă în Georgia, evident, dar când o să-i spună tot ce a descoperit, ea o să înţeleagă de ce fusese hotărârea corectă şi o să-l ajute să folosească în cel mai bun mod informaţiile pe care le adusese cu el.

A auzit uşa. Ea era acasă, cu o pâine şi o scuză că nu fusese aici la întoarcerea lui, iar când a îmbrăţişat-o,
l-a îmbrăţişat şi ea, şi l-a cuprins uşurarea de care
nu-şi dăduse seama că are atâta nevoie.

– Uite ce am adus, a zis el, dându-i sticla de whisky.

– Drăguţ. Totuşi, aş face bine să nu beau deloc. Ştii că trebuie să ajung la La Guardia peste două ore.

S-a uitat la ea.

– Credeam că e mâine.

– Nu. Zbor de noapte.

– Cât timp o să fii plecată?

Nu ştia, dar voia să fie cât mai puţin timp cu putinţă.

– De aceea zbor noaptea. O să dorm în avion şi din aeroport mă duc direct la depozit. Cred că pot să rezolv totul în mai puţin de trei zile, precum şi chestiile de la muncă. Dacă trebuie să mai stau o zi, asta o să fac.

– Sper că n-o să fie nevoie, a zis Jake. Mi-a fost dor de tine.

– Ţi-a fost dor de mine pentru că ştiai că sunt supărată pe tine că te-ai dus.

El s-a încruntat.

– Poate. Dar, oricum, mi-a fost dor de tine.

Ea s-a dus să aducă supa şi s-a întors cu un singur bol.

– Tu nu mănânci deloc? a zis Jake.

– Mai încolo. Vreau să aud ce s-a întâmplat.

A pus pâinea pe care tocmai se dusese s-o cumpere pe un fund de lemn şi a turnat vin pentru amândoi, iar el a început să-i povestească tot ce aflase de la plecarea din Athens: drumul spre nord, în munţi, şansa întâlnirii de la magazinul universal, campingul aflat destul de departe în pădure ca să se audă cu greu pârâul. Când i-a arătat fotografia făcută cu telefonul, ea a privit-o lung.

– Nu arată a loc în care cineva a murit ars.

– Păi, sunt şapte ani de atunci.

– Ai zis că bărbatul care te-a condus fusese la locul faptei în acea dimineaţă?

– Da. Pompier voluntar.

– Ce coincidenţă norocoasă!

El a ridicat din umeri.

– Ştiu şi eu? Oraş mic. Aşa ceva ar implica o mulţime de oameni – de pe ambulanţă, poliţişti, pompieri. Oamenii de la spital. S-a dovedit că legistul e vecin cu tipul ăsta.

– Şi cei doi au stat, pur şi simplu, cu cineva complet străin şi i-au spus totul? Pare cumva greşit, nu?

– Zău? Presupun că ar trebui să fiu recunoscător. Cel puţin m-au scutit să scotocesc cu lanterna prin toate cimitirele din Rabun Gap.

– Ce vrea să însemne asta? a zis Anna.

A umplut din nou paharul lui Jake.

– Păi, mi-au spus unde e mormântul.

– Cel a cărui fotografie mi-ai trimis-o?

El a încuviinţat din cap.

– Uite ce-i, o să trebuiască să-ţi cer să fii mai concret. Vreau să fiu absolut sigură că înţeleg tot ce spui.

– Spun, a zis Jake, că Rose Parker e îngropată într-un loc numit Pickett Hill, chiar lângă Clayton, Georgia. Pe piatra de mormânt scrie Dianna Parker, însă este Rose.

Anna părea să aibă nevoie să chibzuiască. Când a terminat, l-a întrebat dacă îi place supa.

– E delicioasă.

– Bine. E cealaltă jumătate a celei făcute înainte,

a zis ea. Când te-ai întors din Vermont. În seara în care mi-ai spus de Evan Parker.

– Supă ce desface fuiorul încâlcit al grijii, şi-a amintit el.

– Aşa e, a zâmbit ea.

– Îmi doresc să nu fi aşteptat atâta timp până să-ţi spun despre asta, a zis Jake, ducând la gură lingura grea.

– Nu-i nimic, a zis ea. Mănâncă. El a mâncat. Aşadar, pentru că vorbim despre asta până la capăt, ce crezi că s-a întâmplat, exact?

– Ce s-a întâmplat este că Dianna Parker, la fel ca sute de mii de părinţi, îşi ducea copilul la facultate în august 2012. Şi poate, probabil la fel cu cei mai

mulţi dintre ei, avea sentimente contradictorii faţă de plecarea copilului. Rose era deşteaptă, evident. A trecut în viteză prin liceu şi a intrat la facultate după doar trei ani, nu?

– Aşa a fost?

– Cu o bursă, se pare.

– O fată genială, a zis Anna.

Dar nu părea prea impresionată.

– Trebuie să-şi fi dorit cu mare disperare să scape de mama sa.

– Mama sa îngrozitoare, şi-a dat ea ochii peste cap.

– Aşa-i, a zis Jake. Şi probabil că era foarte ambiţioasă, întocmai aşa cum se poate să fi fost mama sa, cândva, însă Dianna n-a reuşit să scape din West Rutland. Au fost sarcina, părinţii care au pedepsit-o, fratele care nu s-a implicat.

– Nu uita de tipul care a lăsat-o gravidă şi apoi i-a zis: să nu mă implici în asta.

– Sigur. Aşa că iat-o, conducându-şi fiica mai departe decât fusese vreodată oricare dintre ele de singurul loc în care trăiseră, şi ştie că fiica ei n-o să se mai întoarcă niciodată acasă. Şaisprezece ani în care şi-a lăsat deoparte propria viaţă şi a îngrijit această persoană, şi acum zbang: s-a terminat şi ea a plecat.

– Fără măcar un mulţumesc.

– Bine, a încuviinţat din cap Jake. Şi poate că îşi zice: „De ce n-am fost eu? De ce n-am avut eu parte de această viaţă?“ Aşa că atunci când se întâmplă accidentul…

– Defineşte *accident*.

– Păi, i-a spus legistului că se poate să fi răsturnat un încălzitor cu propan când a ieşit din cort în toiul nopţii. Până să se întoarcă de la toaletă, tot cortul era în flăcări.

Anna a încuviinţat din cap.

– Bine. Asta ar fi un accident.

– Legistul a zis şi că era isterică. Expresia lui.

– Bine. Şi isteria nu poate fi simulată. El s-a încruntat. Spune mai departe.

– Deci, după ce se petrece accidentul ea îşi zice: „E groaznic, dar n-o pot aduce înapoi“. Şi există o bursă care aşteaptă şi nimic la care să se întoarcă. Şi îşi zice: „Nu mă cunoaşte nimeni în Georgia. O să locuiesc în afara campusului, o să merg la cursuri, o să-mi dau seama ce vreau să fac cu viaţa mea“. Ştie că nu arată destul de tânără ca să spună că e fiica unei femei de treizeci şi doi de ani, aşa că poate spune că e sora victimei, nu fiica. Însă din clipa în care pleacă din Clayton, Georgia, e Rose Parker, a cărei mamă a murit tragic într-un incendiu. *Arsă*.

– Aşa cum înfăţişezi tu lucrurile, sună aproape rezonabil.

– Păi, e îngrozitor, dar nu-i *ne*rezonabil. E un delict, evident, pentru că în cel mai bun caz vorbim de furt. Furt de identitate. Furtul locului la universitate al fiicei sale. Furtul unei burse. Dar mai este şi ocazia neprevăzută pentru o femeie care n-a reuşit niciodată să-şi trăiască visurile,

şi, apropo, care încă mai e tânără. Treizeci şi doi
de ani înseamnă mult mai tânăr decât noi. Oare nu pare încă posibil să faci o schimbare enormă în viaţa ta când ai treizeci şi doi de ani? Uită-te la tine! Erai mai în vârstă de atât şi i-ai lăsat pe toţi oamenii pe care îi cunoşteai şi te-ai mutat în celălalt capăt al ţării şi te-ai măritat, totul în interval de… cât, opt luni?

– Bine, a fost de acord Anna.

Turna în paharul lui Jake ce mai rămăsese din Merlot.

– Dar trebuie să subliniez că pari să-i găseşti toate scuzele. Chiar eşti atât de înţelegător?

– Păi, în roman… a început el, însă ea l-a întrerupt.

– Al cui? a zis Anna încet. Al tău sau al lui Evan Parker?

El încerca să-şi amintească dacă ceea ce-i prezentase Evan la Ripley se ocupase de asta. Sigur că nu. Evan Parker fusese un amator. Cât de departe sub suprafaţă ar fi putut el să ajungă cu adevărat în vieţile acestor femei? Când a desfăşurat intriga lui extraordinară în seara aceea, în Richard Peng Hall, Parker nu se ostenise să descrie sau să conştientizeze complexitatea Diandrei (numele pe care i-l dăduse mamei) sau lui Ruby (numele pe care i-l dăduse fiicei); cu cât s-ar fi descurcat mai bine pe parcursul unui roman întreg, chiar presupunând că ar fi fost în stare să termine unul?

– În romanul meu. Samantha e o persoană frustrată, nefericită și înverşunată. Acele lucruri te pot corupe exact la fel de mult ca o predispoziţie spre rău. Întotdeauna am considerat-o o persoană care a căzut în groapa unei dezamăgiri cumplite, care cu timpul – şi când îşi vede fiica pregătindu-se de propria plecare –
a *acţionat*, pur şi simplu, asupra ei, cu rezultate devastatoare. Şi apoi, când s-a întâmplat, *a fost* un fel de accident, cel puţin nu ceva plănuit sau pentru care se pregătise. Nu e ca şi cum ar fi o…

– Sociopată? a zis Anna.

El a fost sincer surprins. Desigur, înţelegea că asta era părerea predominantă printre cititorii săi, însă Anna nu vorbise niciodată aşa despre personaj.

– Şi aici este linia de demarcaţie? a întrebat soţia lui. Între ceva ce oricare dintre noi ar putea să facă în anumite împrejurări şi ceva ce doar o persoană cu adevărat malefică ar face? Să plănuiască asta?

El a ridicat din umeri. Îşi simţea umerii nespus de grei când i-a ridicat şi i-a lăsat să cadă la loc.

– Pare un loc destul de bun în care să pui linia de demarcaţie.

– Bun. Dar numai cât timp este vorba despre personajul tău născocit. N-are nici o legătură cu viaţa acestei femei anume. Nu poţi să ştii nimic despre ce se petrecea în capul ei, sau ce altceva ar fi putut să facă înainte de acest act *neplănuit*. Adică, cine ştie ce altceva a mai pus la cale această Dianna Parker? Ai spus tu însuţi că nimeni nu pare să se îmbolnăvească în familia ei.

– E adevărat.

A încuviințat din cap şi şi-a simţit capul împâclit, aplecându-se în faţă. Scrisese un roman întreg în jurul acestui lucru îngrozitor, şi încă nu putea să accepte deplin faptul că pe undeva era o mamă adevărată care fusese în stare să facă asta. Să-şi vadă copilul murind aşa şi să meargă mai departe?

– Adică, s-a auzit zicând, e de necrezut. Nu-i aşa?

Anna a oftat.

– Există în ceruri şi pe pământ mai multe lucruri decât le visează filosofia ta, Jake. Mai vrei supă?

El voia, şi ea s-a dus s-o aducă, întorcându-se cu alt bol plin-ochi, aburind.

– E aşa de bună.

– Ştiu. Reţeta maică-mii.

Jake s-a încruntat. Era ceva ce voia să întrebe despre asta, dar nu-i venea în minte ce anume. Spanac, kale, usturoi, concentrat de supă de găină; cu siguranţă era gustoasă, şi-i simţea căldura împrăştiindu-se prin el.

– *Parcela* aceea a cărei fotografie mi-ai trimis-o, părea un loc frumos. Pot s-o mai văd o dată?

El a luat telefonul şi a încercat s-o găsească, însă nu era aşa de uşor cum ar fi trebuit. Fotografiile zvâcneau înainte şi înapoi pe când derula, refuzând să se oprească la cea căutată.

– Uite, a zis, în cele din urmă.

Ea a luat telefonul şi s-a uitat atent.

– Piatra. E foarte simplă. Îmi place.

– Bine, a zis Jake.

Ea şi-a prins cosiţa de păr cenuşiu şi îi tot răsucea capătul între degete într-un fel care era aproape hipnotic. Lui îi plăceau atât de multe lucruri din înfăţişarea ei, dar şi-a dat seama că acel păr argintiu îi place cel mai mult. Gândul la acel păr despletindu-se a făcut un soi de bufnitură greoaie în mintea lui. Călătorise zile în şir şi îşi făcuse griji de luni întregi. Acum, cu atâtea dintre piese aşezate, în sfârşit, la locul lor, era cumplit de ostenit şi nu-şi dorea decât să se târască în pat şi să doarmă. Poate că nu era rău că ea pleca în seara asta. Poate că el avea nevoie de ceva timp ca să-şi revină. Poate că fiecare dintre ei avea nevoie de vreo două zile de singurătate.

– Aşadar, după accident, a zis Anna, mama cea îndoliată se îndreaptă spre sud. Descurcă-te cum poţi mai bine cu ceea ce îţi dă viaţa, corect?

Jake a încuviințat din cap. Și-l simţea greu.

– Şi când ajunge la Athens, se înscrie cu numele lui Rose şi capătă permisiunea de a locui în afara campusului în anul întâi. Şi asta ne aduce la sfârşitul anului universitar 2012–2013.

Jake a oftat.

– Păi, ştiu că a plecat de la universitate. După aceea nu ştiu unde s-a dus sau pe unde a fost, dar nu prea contează. Nu poate să dorească să-i fie date de gol delictele reale mai mult decât îmi doresc eu pentru delictul meu imaginar. Aşa că mâine îi trimit un e-mail şi-i spun s-o lase baltă. Şi o să-i trimit mesajul în copie avocatului ăluia tâmpit, ca să fiu sigur că ea a înţeles mesajul.

– Dar nu vrei să ştii unde e ea acum? Şi cum o cheamă? Pentru că, evident, şi-a schimbat numele. Nu vrei nici măcar să ştii cum arată. Aşa-i?

Ea a dus bolul la chiuvetă şi l-a clătit. A clătit lingura lui şi oala în care încălzise supa. Apoi le-a pus pe toate în maşina de spălat vase şi a pornit-o. S-a întors la masă
şi a stat acolo în picioare, deasupra lui.

– Poate că ar trebui să te culci, a zis. Arăţi de-a dreptul sfârşit.

El nu putea să nege asta şi nici n-avea de gând să încerce.

– Totuşi, e bine că ai înghiţit supa. Singurul lucru pe care mi l-a dat mama, acea supă.

Atunci el şi-a amintit ce voia s-o întrebe.

– Vrei să zici, Miss Royce. Profesoara?

– Nu, nu. Mama mea adevărată.

– Dar ea a murit. S-a înecat în lac când erai mică. N-a intrat cu maşina în lac?

Brusc, Anna râdea. Râsul ei era muzical: uşor şi dulce. Râdea de parcă toate astea – supa, profesoara, mama care intrase cu maşina într-un lac din Idaho – erau unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le auzise vreodată.

– Eşti aşa de penibil. Ce scriitor care se respectă nu cunoaşte intriga din *Housekeeping*[52]? Fingerbone, Idaho! Mătuşa care nu-i în stare să aibă grijă de ea şi de nepoate! Nici măcar n-am schimbat numele profesoarei, ce mama dracului! Şi să nu crezi că n-a fost un risc. Am ispitit soarta ca să dovedesc ceva, bănuiesc.

El voia să întrebe ce anume era de dovedit, dar să respire şi să vorbească în acelaşi timp devenise brusc la fel de greu ca jonglatul cu cuţite, şi apoi, ştia deja. Cât de greu era în realitate să furi povestea cuiva? Oricine ar putea s-o facă – nici măcar nu trebuie să fii scriitor.

Totuşi, era în asta ceva ce nu reuşea să priceapă.
De fapt, erau doar câteva lucruri pe care părea în stare să le înţeleagă şi oricâtă putere de concentrare mai avea,
se dusese la acele lucruri, precum sângele spre organele vitale când eşti împotmolit într-un nămete, murind degerat. În primul rând: că Anna pleca la aeroport curând. În al doilea rând: că Anna părea să ştie ceva ce el nu ştia. În al treilea rând: că Anna era încă supărată pe el. N-avea destulă putere ca s-o întrebe despre toate trei. Aşa că a întrebat-o despre ultima, pentru că deja le uitase pe primele două.

– Încă mai eşti supărată pe mine, nu-i aşa? a zis, rostind cuvintele cu foarte mare grijă, ca să nu fie înţeles greşit.

Şi ea a încuviințat din cap.

– Ei bine, Jake, a zis ea, trebuie să spun că ăsta e adevărul. Sunt supărată pe tine de foarte multă vreme.

---

[51] Theodore Kaczynski, autorul unei campanii de atentate cu bombe trimise prin poștă în SUA

[52] Roman al lui Marilynne Robinson și film cu același nume

30. ATENŢIA LA DETALII A ROMANCIERULUI

– Încă n-aveam de gând să fac asta, a zis Anna.

Avea cotul sub braţul lui şi îl ridica, sau îl ajuta să se ridice, una din două. El trebuie că devenise la un moment dat teribil de uşor, sau poate că podeaua apartamentului se înclinase, prevenitoare, la patruzeci şi cinci de grade. Ea îl ţinea strâns în vreme ce treceau pe lângă canapeaua acoperită cu chilim, care a alunecat în sus pe unul dintre pereţi, dar în mod magic, fără să se mişte.

– Nu era nici o grabă. Şi apoi tu te-ai apucat să alergi de colo colo ca Lordul Peter Wimsey[53]. Ai ceva ce nu pricep cu adevărat, această nevoie nestăvilită să înţelegi totul. Şi tot acel *Sturm und Drang*! Dacă aveai să fii atât de tulburat de ceea ce ai făcut, de ce să furi povestea cuiva, în primul rând? Adică, să te torturezi cu asta după aceea. Ce risipă de energie, mai ales că sunt chiar aici şi mă pricep atât de bine la asta. Nu crezi?

El a început să clatine din cap, *nu*, pentru că nu furase, dar apoi a înţeles că ea se pricepea, aşa că a încuviinţat din cap. Ea probabil că n-a observat nici una, nici alta. Îl ajuta să parcurgă distanţa scurtă până în dormitorul lor şi el îşi târşâia picioarele în urma ei, înconjurându-i umărul cu braţul, cu mâna ei încleştându-i încheietura. Jake avea capul aplecat, dar a văzut motanul ţâşnind pe lângă ei în living.

– Am nişte medicamente pentru tine, a zis Anna, şi apoi nu văd nici un motiv să nu-ţi spun povestea mea. Pentru că, dacă este un lucru pe care îl ştiu despre tine, Jake, este că îţi place o poveste bună. *Povestea* mea *neobişnuită*, spusă cu *vocea mea unică*. Tu vezi vreun motiv?

Nu vedea. Ce-i drept, nu înţelegea întrebarea. S-a aşezat pe pat şi ea i-a dat capsulele, trei sau patru deodată, şi el nu le voia deloc, dar le-a înghiţit, până ce n-au mai fost.

– Bravo, zicea ea după fiecare pumn de pastile.

El a băut apa din pahar. Care a fost aşezat pe noptieră, alături de flacoanele de medicamente golite. Ar fi vrut să ştie ce sunt pilulele, dar chiar avea importanţă?

– Ei bine, avem câteva minute, a zis Anna. E ceva anume ce vrei să întrebi?

Era ceva, şi-a zis Jake. Numai că acum nu-şi putea aminti.

– Bine. O să fac nişte asocieri libere. Opreşte-mă dacă ai mai auzit deja ceva din toate astea.

„Da“, a zis Jake, cu toate că nu s-a auzit spunând-o.

– Poftim? a zis Anna. A ridicat privirea de la telefonul ei. De fapt, telefonul lui. Mormăi, a zis, apoi a continuat orice o fi fost ceea ce făcea. Nu vreau să fiu dintre cei care se văicăresc întotdeauna despre copilăria lor, dar trebuie să ştii că în casa noastră totul se învârtea în jurul lui Evan. Evan şi fotbalul american. Evan şi fotbalul european. Evan şi fetele. Tipul era un imbecil,

dar ştii cum sunt familiile. Mândria familiei Parker! Băga goluri şi trecea clasa – uaaau! Chiar şi când s-a apucat de droguri ei credeau că e minunea lumii. Cât despre mine, nu conta cât de deşteaptă sunt sau ce note bune am sau ce vreau să fac în viață, tot nimic eram. Aşa că, iată-l pe Evan îmborţoşând de zor fete şi e un înger din ceruri, dar când am rămas eu însărcinată,
a fost ca şi cum treaba lor era să mă pedepsească şi să se asigure că rămân tot restul vieţii cu beleaua. N-a fost decât: abandonezi liceul şi ţii copilul, pentru că asta meriţi. Zero şanse de avort. Zero sprijin şi pentru darea în adopţie a copilului. Aici ai nimerit-o la fix, de fapt, aşa cum ai scris-o. Exact aşa a fost pentru mine. Ceea ce nu-i un compliment, apropo. El nu l-a luat ca atare. Aşadar, am fetiţa asta pe care n-o vreau şi ei n-o vor şi m-am lăsat de şcoală, stau acasă cu ea toată ziua, cu mama şi tata zbierând la mine despre ruşinea pe care am adus-o familiei şi într-o dimineaţă când ei nu-s acasă, aud ţiuitul ăsta din pivniţă. Alarma de monoxid de carbon a luat-o razna, şi nu ştiam ce înseamnă, dar am făcut nişte căutări. Am scos bateriile şi le-am înlocuit cu unele descărcate. Nu ştiam dacă o să aibă efect, sau cât va dura dacă are, sau care dintre noi o să dea colţul, şi am ţinut ferestrele deschise în camera mea şi a bebeluşului, dar, ca să fiu sinceră, cred că era în ordine orice s-ar fi întâmplat. S-a oprit şi s-a aplecat deasupra lui. Îi verifică respiraţia. Vrei să spun mai departe? Dar n-avea importanţă dacă el voia, nu-i aşa? Am făcut tot ce am putut. N-a fost distractiv, dar ştii, mi-am zis, nu suntem decât noi două aici. N-aveam pe nimeni pe care să mă bazez, dar nici pe cineva pe care să dau vina dacă merge prost. Mi-am cam pierdut energia după ce restul clasei mele a absolvit, recunosc. Şi am ajuns să-mi zic: poate că aşa trebuie să fie, să-mi dau viaţa pentru această altă viaţă. Mi-am zis că m-aş putea împăca cu asta, şi apoi nu eram împotriva acelei chestii pe care se presupune c-o ai cu un copil. Tovărăşie sau cum i-o mai zice. Dar fata aia…

Telefonul a scos un clinchet. Telefonul lui. Ea l-a luat în mână.

– Hei, ia uite, a zis Anna. Matilda zice că editorul tău din Franţa a oferit o jumătate de milion pentru romanul nou. O s-o caut peste două zile, cu toate că nu cred că atunci editorul din Franţa va fi în capul listei noastre.

A tăcut un pic.

– Ce ziceam?

Motanul s-a întors şi a sărit pe pat. S-a aşezat într-una dintre poziţiile preferate, de-a lungul pulpei drepte a lui Jake.

– Nici măcar o dată, în şaisprezece ani, n-a dat vreun semn de afecţiune. Mă împingea deoparte, jur, când încercam s-o alăptez. Mai bine nu mânca decât să fie
aproape de mine fizic. A învăţat singură să se spele, ca să nu am acea putere asupra ei. Ştiam că n-avea de gând
să rămână în Rutland nici măcar o zi mai mult decât era silită, dar credeam că va proceda cel puţin aşa cum era normal – să absolve liceul, poate să meargă până la Burlington. Nu Rose. A coborât, pur şi simplu, scara într-o

zi, când avea şaisprezece ani, şi mi-a spus că pleacă la sfârşitul verii. Zbang. Nici măcar n-am putut să-i spun că nu sunt bani pentru o facultate din alt stat, la distanţă de aproape două mii de kilometri. Avea o bursă, avea o cameră la cămin, ba chiar avea o alocaţie pentru cheltuielile curente de la un aflător în treabă de acolo. Am zis că vreau cel puţin s-o duc acolo, şi îmi dădeam seama că nu voia nici măcar asta, dar când s-a gândit la partea practică, şi-a dat seama ce înseamnă pentru comoditatea sa. Ştia că nu se va întoarce niciodată acasă, aşa că m-a lăsat s-o duc cu maşina şi am lăsat-o să umple maşina cu tot ce voia, a rămas doar un pic de spaţiu pentru lucrurile mele. Dar ştii ceva? Nu voiam să-mi iau prea multe. Doar câteva haine şi un încălzitor vechi, cu propan. Şi-a adunat toate forţele ca să-şi întoarcă spre ea capul. N-a fost un accident, Jake. Nici măcar cu imaginaţia ta care se presupune că e bogată n-ai reuşit să pricepi asta. Poate că ai o orbire specifică sexului în privinţa caracterului matern, de parcă ar fi imposibil ca o mamă să facă asta. Taţii, sigur, nimeni nu clipeşte dacă îşi omoară unul dintre copii, dar fă acelaşi lucru când posezi un uter şi bum: lumea explodează. E sexism, de fapt, nu-i aşa, dacă te gândeşti un pic. Evan n-a avut această problemă, în cazul în care te întrebi. În versiunea lui eu îmi înjunghii fiica adolescentă cu cuţitul de friptură în toiul nopţii şi o îngrop în curtea din spate. Dar el chiar mă cunoştea. Şi o cunoştea pe fiică-mea, nu uita. Ştia ce ştoarfă era.

Acel cuvânt i-a amintit lui Jake ceva. Dar nu-i venea în minte ce anume.

Anna a oftat. Încă ţinea în mână telefonul lui Jake. Derula fotografiile, ştergând unele. Foarte departe, el simţea cum motanul, Whidbey, începe să toarcă.

– I-am lăsat pe prostovanii ăia s-o îngroape, a zis Anna. Oamenii vor întotdeauna să se implice când văd o tragedie. Aş fi fost bucuroasă să mă ocup de asta singură. Să duc cadavrul la crematoriu – adică, era deja pe jumătate acolo. Şi să împrăştii cenuşa, chestii de-astea. Nu sunt sentimentală în privinţa acestor lucruri. Dar ei s-au oferit şi au suportat toate cheltuielile. Aşa că am zis „Nu-mi vine să cred cât de amabili sunteţi voi“ şi „Mi-aţi redat încrederea în omenire“ şi „Să ne rugăm“. Apoi am pornit spre Athens.

Anna a zâmbit în jos, spre el.

– Cum ţi s-a părut cu adevărat Athens? Mă vezi trăind acolo? Adică, încercam să nu fiu băgată în seamă, desigur. Nu m-am implicat în nici o chestie socială. Totul era doar găşti şi fotbal[54], şi tot părul ăla tapat şi băieţii cumsecade, toată lumea trăind în acele comunităţi de apartamente mitocăneşti. Am primit dispensa pentru locuinţă spunându-le că mama tocmai murise şi vreau cu adevărat să fiu singură. Nici măcar n-a trebuit să merg la biroul pentru cazări, ceea ce a fost un noroc. Întotdeauna am arătat mai tânără decât eram, dar sunt sigură că n-aş fi putut trece drept cineva de şaisprezece ani. Mai ales după ce s-a întâmplat asta cu părul

meu. S-a oprit ca să-i zâmbească. Ţi-am spus că s-a întâmplat când a murit mama, aşa că într-un fel a fost adevărat. Oricum, îl vopseam blond cât am stat
în Georgia. A zâmbit larg. M-a ajutat să mă încadrez în peisaj. Încă o Bulldawg blondă din sticluţă.

El şi-a folosit ultimul strop de forţă ca să se întoarcă cu spatele la ea, pe o parte, dar n-a reuşit cu totul. Totuşi, capul i s-a mişcat pe pernă, oferindu-i priveliştea ceţoasă a paharului pe jumătate gol şi a flacoanelor complet goale.

– Vicodin, a zis ea, îndatoritoare. Şi ceva numit gabapentin, ce am luat pentru sindromul meu de picioare neliniştite. Face narcoticele să funcţioneze mai bine. Ştiai că am sindromul picioarelor neliniştite? Păi, de fapt nu-l am, doar am zis că-l am. Nu există un test anume pentru asta, aşa că tot ce trebuie să faci este să te duci la doctorul tău şi să-i spui: „Doctore! Am o nevoie imperioasă, irezistibilă, să-mi mişc picioarele.
Mai ales noaptea! Însoţită de senzaţii neplăcute!“ Atunci ei exclud deficitul de fier şi chestiile neurologice şi *voilà*:
eşti dignosticat. M-am programat la consultaţie în toamna trecută, pentru eventualitatea în care ar vrea să facă un studiu al somnului profund înainte să-mi dea reţeta, dar doctoriţa asta s-a dus direct la medicamente, aşa că bravo ei. Mi-a dat şi nişte oxycontin pentru durerea cruntă şi a mai pus şi Valium când i-am zis că există un trol zărghit care îmi acuză online iubitul de plagiat şi că amândoi suntem cum nu se poate mai stresaţi. Apropo, în supă era Valium. A auzit-o râzând. Care cu siguranţă nu era acolo în varianta mamei mele. Ţi-am mai dat şi ceva pentru greaţă, ca să mă asigur că nu vomiţi toată truda mea când sunt la jumătatea drumului spre Seattle. Oricum, e garantat în combinaţie, aşa că în locul tău m-aş relaxa. Anna a oftat. Uite, mai pot să stau un pic. Să fiu cu tine în partea cea mai grea, dacă vrei. Vrei? Strânge-mă de mână dacă vrei.

Iar Jake, care n-ar fi putut spune ce vrea, şi deja uitase ce se presupunea să facă în privinţa asta, a simţit-o strângându-i mâna şi i-a răspuns la strânsoare.

– Bine, a zis ea. Ce mai era? Oh… Athens. Adoram să fiu înapoi la şcoală. Educaţia este cu adevărat irosită pe tineri, nu-i aşa? Când eram la liceu, obişnuiam să mă uit la cei din clasa mea, la fratele meu şi la prietenii lui, şi îmi ziceam: E fantastic! Avem şansa să stăm aici toată ziua şi să învăţăm. De ce sunteţi toţi aşa dobitoci în privinţa asta? Fratele meu era cel mai mare dobitoc dintre toţi, apropo. Nici măcar o dată în toată viaţa mea nu mi-a pus o întrebare despre mine, sau să-mi spună ceva afectuos, şi nu m-a deranjat deloc să nu mai dau niciodată ochii cu el, până ce a încercat să ia legătura cu mine. Prin asta înţeleg să ia legătura cu Rose.
Şi nici nu era pentru că brusc se interesa de ea. Era din cauză că voia să vândă casa. Poate pentru că barul se ducea de râpă. Poate pentru că se apucase iar de droguri, n-am ştiut, dar presupun că şi-a dat seama că n-o

poate lăsa pe dinafară pe fiică-mea fără să se aştepte la un proces. N-am răspuns la nici unul dintre apelurile sau e-mailurile lui, aşa că într-o zi din iarna aceea a venit, pur şi simplu, în Georgia. L-am văzut aşteptând în maşină în faţă la Athens Gardens. Din nefericire, el m-a văzut primul. Anna s-a uitat din nou la ceas. Oricum, i-am acordat beneficiul îndoielii. Mi-am zis: *Bine.* „M-a văzut. Evident că îşi poate recunoaşte propria soră, aşa că până şi un tâmpit ca fratele meu o să-şi dea seama ce s-a întâmplat.“ Am sperat că o să ne lăsăm, pur şi simplu, în pace unul pe celălalt, aşa cum am făcut întotdeauna. Adică, ştiam că se mutase înapoi în casă, aşa că un pic de apreciere n-ar fi fost de prisos, dar, desigur, ăsta n-a fost niciodată stilul fratelui meu. Şi într-o zi am văzut pe Facebook că s-a înscris într-un program de scriere din Northern Kingdom.

Şi poate că îţi zici: „Bine, dar de ce să presupui că o să scrie despre acest lucru?“ Tot ce pot să spun este: îmi cunoşteam fratele. Nu era ceea ce ai putea numi un tip cu imaginaţie. Era o coţofană. A văzut un lucruşor drăguţ, strălucitor, pe pământ şi şi-a zis: „Hei, asta trebuie să aibă ceva valoare“. Aşa că l-a înhăţat. Sunt sigură că înţelegi, Jake, cum trebuie să fi fost să fure cineva de la tine aşa. Deci, peste două luni m-am întors cu maşina în Vermont şi am aşteptat până a plecat la lucru, şi mare mi-a fost surprinderea că dobitocul ăsta chiar reuşise să scrie aproape două sute de pagini. *Din povestea mea*. Şi să nu crezi că o făcea pentru el. Asta nu era o explorare interioară prin intermediul scrierii creative, încercând *să-şi găsească vocea* sau să înţeleagă durerea din miezul familiei sale de origine. Am găsit concursuri de publicare, liste de agenţi, tipul chiar se abonase la *Publishers Weekly*. Ştia ce face. Plănuia să câştige o grămadă de bani. Pe spinarea mea. În ziua de azi oamenii se iau de tine dacă foloseşti un cuvânt sau o tunsoare luate din altă cultură. Ticălosul ăsta înhăţase întreaga poveste a vieţii mele. Acuma, tu ştii că nu-i corect, Jake, nu-i aşa? Nu asta se spune în programele de scriere? *Nimeni altcineva nu poate să spună povestea ta?*

Vărul nu prea îndepărtat al lui *Nimeni nu trăieşte viaţa ta*, şi-a zis el.

– În orice caz, am umblat prin casă şi am adunat tot ce nu voiam să rămână acolo. Toate paginile de manuscris ale *capodoperei* lui şi notele. Toate fotografiile cu mine sau Rose care încă mai erau pe acolo. Ah, şi am luat cartea de bucate a mamei, cu toate reţetele ei, inclusiv cea a supei care îţi place ţie. E acolo, în bucătăria noastră, de câteva luni, pe raftul de deasupra chiuvetei, nu că ai fi observat vreodată. Unde este acea atenţie la amănunte a romancierului, Jake? Se presupune că ai aşa ceva, ştii? El ştia. Şi i-am găsit drogurile, desigur. Avea o mulţime de droguri. Aşa că am aşteptat să se întoarcă de la cârciumă şi când s-a întors, am zis că m-am gândit că e vremea să avem o discuţie civilizată despre vânzarea casei. Apropo, a avut nevoie de o grămadă de benzodiazepine înainte să mă pot apropia de el cu seringa aia, dar aşa se întâmplă când abuzezi de narcotice atât de mult timp ca el. N-aveam nici o simpatie pentru el. Continui să n-

am. Iar felul în care a dat ortu' popii a fost chiar mai plăcut decât acesta. Şi acesta este plăcut, cred. Se presupune că este.

Nu era, dar nu era nici dureros. Se simţea ca şi cum ar fi încercat să scurme cu ghearele prin ceva care avea consistenţa vatei de zahăr, dar tot nu putea să ajungă în partea cealaltă. Chiar dacă nu simţea tocmai durere, era o idee care îl tot îmboldea, ca atunci când se presupune că trebuie să fii altundeva, dar n-ai habar unde este acel loc sau de ce te duci acolo, şi, de asemenea, îi tot venea acelaşi gând care ricoşa prin cap, şi anume: „Stai un pic, nu eşti Anna?" Numai că n-avea nici un sens, pentru că evident era, şi ceea ce nu pricepea el era de ce n-a pus niciodată asta sub semnul întrebării şi, de asemenea, de ce o punea acum.

– După aceea am hotărât să plec din Athens. Nu-s deloc făcută pentru sud. Am stat acolo numai cât să-mi fac bagajele şi să găsesc un avocat care să se ocupe de vânzarea casei din Vermont. Apropo, ce impresie ţi-a făcut Pickens? Cam nesimţit, nu? Şi-a pus labele pe mine
o dată şi a trebuit să-l ameninţ că mă plâng la barou. După cum poate ştii, era deja pe un teren minat din cauza altor abateri de genul ăsta, aşa că după aceea a devenit foarte corect şi atent. L-am sunat săptămâna trecută ca să-i spun că s-ar putea să se înfiinţeze un tip pe nume Bonner şi să-i amintesc legătura sfântă a confidenţialităţii avocat-client, dar nu cred că ar fi vorbit cu tine chiar dacă n-aş fi făcut-o. Cu siguranţă nu vrea să se pună rău cu mine.

„Nu", şi-a zis Jake. Nici Jake nu voia să se pună rău cu ea. Acum ştia asta.

– În orice caz, voiam să mă duc în vest ca să termin facultatea, dar nu ştiam unde. Mă gândeam la San Francisco, dar până la urmă am ales Washington. A, şi mi-am schimbat numele, evident. Anna seamănă un pic cu Dianna, iar Williams e al treilea dintre cele mai obişnuite nume de familie din America, ştiai asta? Presupun că mi-am zis că Smith şi Johnson păreau prea evidente. De asemenea, nu mi-am mai vopsit părul. Seattle e plin de femei cu părul cenuşiu, multe dintre ele chiar mai tinere decât mine, aşa că m-am simţit cu totul la largul meu. N-am locuit niciodată pe Whidbey, însă am petrecut câteva weekenduri distractive acolo cu Randy. Am avut cu el o chestie când eram stagiară la postul de radio, care sunt sigură că a lucrat în favoarea mea când a fost liber postul de producător. Hei, a zis ea. De ce nu încetezi să te holbezi la pilulele alea? Nu poţi face nimic în privinţa asta, să ştii.

L-a smucit de umăr până ce el a ajuns din nou pe spate, cu ochii uneori deschişi, uneori nu. De asemenea, îi era tot mai greu s-o audă.

– Aşa că totul e în ordine. Am o casă, şi o slujbă, şi
un pomişor de avocado şi apoi, într-o după-amiază, într-una dintre cafenelele elegante din Seattle, aud nişte femei vorbind despre o carte pe care tocmai o citesc, povestea asta aiurită despre o mamă care îşi omoară fiica şi îi ia locul. Şi nu-mi vine să cred, fir-ar să fie de treabă! Stau acolo zicându-mi: „Nu, ce mama dracului!" Nu mă gândeam că are legătură cu mine, pentru că nu mai rămăsese nimeni care să fi putut şti, şi apoi luasem

tot din casa aia şi am distrus tot după ce am citit. Am lăsat USB-uri şi pagini în fiecare coş de gunoi din sistemul interstatal Eisenhower. I-am aruncat computerul într-o toaletă portabilă din Missouri! Păi, trebuia să fie o coincidenţă nebunească, altfel însemna că frate-meu îşi scrisese cartea în Iad şi o trimisese prin e-mail la editura Lucifer şi Belzebut, „specialitatea noastră sunt minciunile şi poveştile furate“! Ea chiar a zâmbit. M-am dus la Elliot Bay şi am cerut cartea despre care auzisem, cu o femeie care îşi omoară fiica.

Şi iat-o. Iar când te-am căutat pe internet şi am văzut că
ai predat la Ripley în programul MFA a fost evident
ce se întâmplase. Adică, o astfel de intrigă nu apare din senin, nu-i aşa? Ei bine, nu-i aşa? Jake n-a răspuns. Cartea ta avea măsuţa ei, o să te bucuri să auzi, chiar în partea din faţă a librăriei. Aşezarea e atât de importantă pentru un autor, ştiu. Iar *Crib* era la numărul opt pe listă în acea săptămână, mi-a spus tipul de la Elliot Bay. Nu ştiam ce este „lista“. Nu atunci. Acum ştiu. Nu-mi venea să cred că trebuia să dau bani din buzunar ca să-mi citesc propria poveste. *Povestea mea*, Jake. Care nu era a fratelui meu ca s-o spună, şi cu siguranţă nu era
a ta. Chiar înainte să ies din librăria aia am ştiut că o
s-o iau înapoi de la tine, chiar dacă mi-a trebuit o vreme
ca să-mi dau seama în ce fel. Deja trecuseşi prin Seattle în turneul cu cartea, şi asta era enervant, pentru că însemna că trebuie să aştept să te întorci, dar am început să-l prelucrez pe Randy de îndată ce au anunţat lectura de la City Arts. Asta era intriga *mea*, presupun că aşa i-ai putea zice, a zis ea cu ironie usturătoare. Şi trebuie să spun că sunt destul de impresionată de mine, deşi, poţi să-mi explici de ce ar trebui chiar să mă mărit cu cineva care a furat de la mine, doar ca să recuperez ce era deja al meu? Iată un subiect de roman, nu? Nu că aş putea scrie un roman, Jake. Pentru că nu-s scriitoare. Nu ca tine.

El şi-a ridicat privirea înceţoşată. Deja îi era greu să înţeleagă ce legătură aveau toate astea cu el.

– Hei, ia te uită, a zis ea. Pupilele tale. Sunt cât un vârf de ac. Şi eşti transpirat. Cum ai zice că te simţi? Pentru că ceea ce avem aici este respiraţie deprimată – ăsta-i termenul medical simandicos pentru respiraţie înceată –, moleşeală, puls slab. Şi ceva ce le place să numească „modificare a stării mintale“, dar nu mi-e foarte clar ce vrea să zică asta. Şi apoi, cum să te fac să-ţi descrii acum starea mintală?

Starea lui mintală era că voia ca toate astea să înceteze. Dar, în acelaşi timp, tot simţea că ar ţipa, dacă ar putea să-şi dea seama cum s-o facă.

– Îmi pare rău că trebuie să scurtez povestea, a zis Anna, însă dacă mai stau mult, o să fiu stresată din pricina traficului, aşa că o să plec. Nu vreau decât să te liniştesc în privinţa unor lucruri înainte de a pleca.

În primul rând, am lăsat multă mâncare şi apă pentru motan, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru el. În
al doilea rând, nu vreau să-ţi faci griji pentru mine după

aceea. Ne-am ocupat de toate chestiile alea juridice, iar cartea cea nouă e terminată, aşa că n-ar trebui să fie nici o problemă. De fapt, n-aş fi surprinsă dacă după asta *Crib* ar ajunge înapoi în vârful listei din *Times* şi, hei, dacă oferta asta drăguţă din Franţa înseamnă ceva, cartea cea nouă o să meargă foarte bine şi ea. Trebuie să fii uşurat. Uneori, cartea de după una care a dat marea lovitură e un soi de dezamăgire, nu-i aşa? Dar, oricum o să meargă, nu trebuie să-ţi faci griji, pentru că, fiind văduva şi executorul tău literar, o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-ţi gestionez cu prudenţă averea, pentru că e datoria mea şi, cred că o să fii de acord, dreptul meu, de asemenea. Şi, în sfârşit, mi-am luat libertatea de a scrie pe telefonul tău, cât am stat aici, ceva în genul unei scrisori de sinucigaş, arătând clar că nimeni nu trebuie să se simtă vinovat pentru asta, că erai într-o disperare cumplită pentru că, ei bine, *bla-bla-bla*, erai hărţuit de cineva online, şi habar n-ai cine este, dar te-a acuzat de plagiat şi asta e o experienţă zdrobitoare pentru orice scriitor.

L-a ridicat să i-l arate, telefonul, telefonul lui, şi el
abia a zărit, înceţoşat, cuvintele pe care le scrisese. Fraze: ultimele, şi nici măcar alese de el, sau aranjate de el, sau verificate de el. Era aproape cel mai rău lucru dintre toate.

– Ţi-aş citi-o, dar nu cred că eşti în stare s-o redactezi în acest moment, şi apoi chiar trebuie să plec. O să-l las pe blatul din bucătărie, ca să nu fii deranjat de apeluri sau mesaje în vreme ce încerci să te odihneşti. Şi cred că… S-a oprit şi s-a uitat în jur, la încăperea acum întunecată. Mda. Cred că asta-i tot. Adio, Jake. A părut să aştepte ca el să răspundă, apoi a dat din umeri. A fost
foarte interesant. Am învăţat atât de multe despre scriitori. Sunteţi un soi ciudat de fiare, nu-i aşa, cu micile voastre dihonii şi cele cincizeci de nuanţe de narcisism.
Vă purtaţi ca şi cum cuvintele n-ar aparţine fiecăruia. Vă
purtaţi ca şi cum poveştile n-ar fi legate de oameni adevăraţi. Asta doare, Jake. A oftat. Dar presupun că voi avea mult timp ca să trec peste asta. S-a ridicat în picioare. Acum, ca să ştii, o să-ţi trimit un mesaj când ajung în La Guardia ca să-ţi spun cât de mult te iubesc. Şi o să-ţi trimit iar un mesaj când aterizez, dimineaţa, ca să spun că am ajuns cu bine. O să-ţi trimit fotografii cu depozitul pe care o să-l curăţ mâine, şi poate câteva când mă întâlnesc mâine-seară cu prietenii, într-unul dintre locurile în care obişnuiam să mergem, pe ţărm. Şi apoi o să încep să-ţi scriu că te rog să mă suni, pentru că nu mi-ai răspuns la nici un mesaj şi sunt îngrijorată, şi o s-o ţin aşa o zi-două. Şi apoi mă tem că s-ar putea să-i sun pe mama şi tatăl tău, dar hai să nu ne gândim acum la asta. Tu dormi bine şi atât. Adio, iubirea mea.

Şi s-a aplecat peste pat, dar nu l-a sărutat. A sărutat motanul, Whidbey, numit după insula în care avusese vreo două weekenduri distractive cu Randy, fostul ei şef, pe când îi era stagiară. Apoi a ieşit din cameră şi după o clipă a auzit cum se încuie în urma ei uşa apartamentului.

Motanul a stat unde era, cel puţin încă două minute, apoi s-a urcat pe pieptul lui Jake şi a rămas acolo, ridicându-se cu fiecare inspiraţie, coborând cu fiecare expiraţie şi privind în ochii lui Jake atât timp cât a fost acolo căldură umană de oferit. După aceea s-a dus cât de departe a putut, ascunzându-se zile în şir sub canapeaua acoperită cu chilim, până ce vecina căreia îi plăcuseră atât de mult acele praline din New Orleans a venit, în cele din urmă, şi a reuşit să-l ademenească să iasă.

[53] Eroul unei serii de romane polițiste scrise de Dorothy L. Sayers
[54] Fotbal american

EPILOG

Evident că răposatul Jacob Finch Bonner, autorul bestsellerului mondial *Crib*, n-a fost prezent la S. Mark Taper Foundation Auditorium la un eveniment care marca publicarea postumă a romanului lui, *Lapse*[55], dar a fost reprezentat de văduvă, Anna William-Bonner, care locuise înainte în Seattle. Anna, o femeie uimitoare, cu cosiţă lungă argintie, şedea într-unul dintre cele două fotolii de pe scenă, în faţa unei reproduceri uriaşe a coperţii cărţii. Celălalt fotoliu era ocupat de o personalitate locală pe nume Candy.

– Lucrul trist pentru mine, a zis Candy cu o expresie de compasiune profundă, este că, de fapt, i-am luat un interviu soţului tău chiar aici, pe această scenă, despre *Crib.* Asta era acum un an și jumătate.

– Da, ştiu, a zis văduva. Eram în public în seara aceea.

Eram o admiratoare chiar înainte să-l cunosc pe Jake.

– Nu, zău! Asta-i adorabil. L-ai cunoscut după aceea, când dădea autografe?

– Nu. Eram prea timidă ca să mă aşez la coadă cu exemplarul meu. L-am cunoscut pe Jake a doua zi dimineaţă. Pe atunci eram producătoarea emisiunii lui Randy Johnson la KBIK. Jake a venit la emisiune şi apoi am mers la o cafea.

A zâmbit.

– Şi apoi ai plecat din Seattle şi te-ai mutat la New York. Nu ne prea place chestia asta, să ştii.

– E cu totul de înţeles, a zâmbit Anna. Dar nu m-am putut abţine. Eram îndrăgostită. Ne-am mutat în aceeaşi locuinţă la numai două luni de când ne-am întâlnit. N-am avut prea mult timp împreună.

Candy şi-a lăsat capul în piept. Tragedia întregii poveşti o copleşise.

– Am înţeles că ai fost de acord să apari în public nu doar în sprijinul romanului lui Jake, ci şi pentru că simţi responsabilitatea de a vorbi despre unele dintre problemele cu care se lupta soţul tău.

Anna a încuviințat din cap.

– A fost distrus de o serie de atacuri anonime. În principal online, prin Twitter şi Facebook, dar şi prin mesaje trimise editorului său şi chiar câteva scrisori trimise la noi acasă. De fapt, ultimul e-mail a venit în ziua în care şi-a luat viaţa. Ştiam că e foarte tulburat şi că încerca să afle cine era această persoană şi ce vrea de la el. Cred că acest ultim mesaj l-a doborât, cumva.

– Şi de ce anume era acuzat? a zis Candy.

– Păi, n-a prea avut niciodată sens. Acea persoană spunea că el a furat povestea din *Crib*, dar nu erau amănunte. Era o acuzaţie deşartă, însă în lumea lui Jake

până şi acuzaţia părea dezastruoasă. Era distrus, iar faptul că a trebuit să se apere în faţa agentei şi a oamenilor de la editură şi să-şi facă griji despre

felul în care avea să arate el în ochii cititorilor săi dacă afla mai multă lume l-a zdrobit, pur şi simplu. În cele din urmă, mi-am dat seama că era deprimat. Am fost îngrijorată, dar ştiţi cum e, m-am gândit la depresie aşa cum fac cei mai mulţi oameni. Mă uitam la soţul meu şi îmi ziceam: „Are un succes enorm în carieră, tocmai ne-am căsătorit, cu siguranţă că astea-s mai importante decât chestia aia ridicolă, deci, cum să fie deprimat?“ M-am întors aici, la Seattle, pentru vreo două zile ca să mă ocup
de depozitul cu lucrurile mele şi să mă văd cu prietenii, şi atunci s-a sinucis Jake. M-am simţit atât de vinovată că l-am lăsat singur, şi, de asemenea, pentru că a folosit medicamentele care îmi fuseseră prescrise mie pentru o problemă mai veche. Am cinat împreună în apartamentul nostru înainte să mă duc la aeroport şi părea cu totul în regulă. Dar a doua zi n-a răspuns la nici unul
dintre mesajele mele şi n-a răspuns la telefon. Am început să mă îngrijorez. În cele din urmă am sunat-o pe mama lui ca s-o întreb dacă are vreo veste de la el. A fost îngrozitor să trebuiască să-i fac asta mamei lui. Nu sunt mamă, aşa că nu pot decât să-mi imaginez durerea de a pierde un copil, dar a fost cumplit să fiu martoră la aşa ceva.

– Dar nu te poți învinovăți, a zis Candy, ceea ce era, desigur, exact ceea ce trebuia să fie spus.

– Ştiu, dar tot e greu.

Anna Williams-Bonner a tăcut o vreme. Publicul tăcea împreună cu ea.

– Ai parcurs un drum foarte greu, a remarcat Candy. Cred că faptul că eşti aici în această seară, că ne vorbeşti despre soţul tău, despre luptele lui, precum şi despre realizările lui, este mărturia tăriei tale.

– Mulţumesc, a zis văduva, îndreptându-şi spatele.

Cosiţa argintie îi alunecase în faţă peste umărul stâng şi ea îi tot răsucea capătul între degete.

– Spune-mi, ai planuri personale pe care poţi să ni le împărtăşeşti? De exemplu, te muţi înapoi în Seattle?

– Nu. Anna Williams-Bonner a zâmbit. Îmi pare rău că o spun, dar iubesc cu adevărat New Yorkul. Vreau să
sărbătoresc minunata carte nouă a soţului meu şi faptul că Macmillan reeditează în cinstea lui Jake cele două romane pe care le-a scris înainte de *Crib*. Iar când apare ecranizarea lui *Crib*, anul viitor, am de gând să sărbătoresc şi asta. Dar, în acelaşi timp, am început să simt că poate ar fi timpul să mă concentrez pe mine însămi. Am avut la University of Washington un profesor care obişnuia să spună: *Nimeni altcineva nu-ţi trăieşte viaţa*.

– Foarte înţelept, a zis Candy.

– Aşa mi-am zis întotdeauna. Şi acum am avut timp să chibzuiesc profund la ceea ce vreau să fac cu viaţa mea şi cum vreau s-o trăiesc. E un pic jenant în aceste condiţii, dar în adâncul meu mi-am dat seama că ceea ce vreau cu adevărat să fac este să scriu.

– Nu, zău! a zis Candy, aplecându-se în faţă. Dar trebuie să fie intimidant. Vreau să zic, ca văduva unui scriitor atât de celebru…

– Nu mi se pare, a zâmbit Anna. E adevărat că opera lui Jake e cunoscută în toată lumea, dar el insista întotdeauna că nu e special. Obişnuia să-mi spună: „Fiecare om are o voce unică şi o poveste pe care nu poate s-o spună nimeni altcineva. Şi oricine poate fi scriitor“.

---

[55] „Greșeală“, „alunecare în păcat“, „delăsare“, „declin“

MULȚUMIRI

Rareori am fost atât de recunoscătoare pentru cariera pe care am ales-o ca în lunile de primăvară şi vară din 2020, nu doar pentru ocazia de a lucra acasă, ci şi pentru şansa de a evada zilnic în altă realitate. Le sunt nespus de recunoscătoare minunaţilor mei agenţi de la WME, Suzanne Gluck şi Anna DeRoy, precum şi lui Andrea Blatt, Tracy Fisher şi Fiona Baird, lui Deb Futter, Jamie Raab şi extraordinarei lor echipe de la Celadon, în care intră Randi Kramer, Lauren Dooley, Rachel Chou, Christine Mykityshyn, Jennifer Jackson, Jaime Noven şi Anne Twomey. Această carte s-a născut în biroul lui Deb. Scuze pentru harababură.

Părinţii mei, aflaţi în arest la domiciliu în New York, au devorat fiecare cuvânt din roman pe măsură ce era scris. Soţul meu a adus cafeaua dimineaţa şi, cu promptitudine, băuturile alcoolice la ora cinci. Sora şi copiii mei m-au încurajat. Dragii mei prieteni m-au sprijinit în timpul scrierii cărţii şi nu găsesc cuvinte cu care să-mi exprim aprecierea, mai ales pentru Christina Baker Kline, Jane Green, Elise Paschen, Lisa Eckstrom, Elisa Rosen, Peggy O'Brien, Deborah Michel (şi fiicele ei tenace), Janice Kaplan, Helen Eisenbach, Joyce Carol Oates, Sally Singer and Laurie Eustis. De asemenea, pentru Leslie Kuenne, însă asta este, literalmente, altă poveste.

Vieți furate poate să pară cam dură faţă de scriitori, însă asta n-ar trebui să surprindă pe nimeni; suntem duri cu noi înşine. De fapt, nu poţi nădăjdui să găseşti nicăieri altundeva o ceată de creatori care se autoflagelează mai aprig. Dacă faci bilanţul, însă, noi suntem norocoşii. Mai întâi, pentru că avem ocazia să lucrăm cu limbajul, iar limbajul e pasionant. Apoi, pentru că iubim poveştile şi avem şansa să zburdăm prin ele. Cerşite, împrumutate, adaptate, brodate… poate chiar furate: totul face parte dintr-o uriaşă conversaţie. „Pricepe asta şi ai ajuns la rădăcina chestiunii. A înţelege totul înseamnă a ierta totul." (Evelyn Waugh, *Întoarcere la Brideshead*)

Acest roman este dedicat lui Laurie Eustis, cu dragoste.